

Giới thiệu Bí Mật Của Đại Tiểu Thụ

Truyện Bí Mật Của Đại Tiểu Thụ kể về một cô nàng tiểu thụ là con gái của tổng giám đốc nhà họ Đường, cô được cưng chiều vì vậy mà điểm mạnh của cô chính là thân thể mềm mại làn da mịn màng.

Dù vậy anh Diệp luôn tỏ ra vô tâm với cô, trong lòng anh đã có một người con gái khác.

Bởi anh đã biết một bí mật của cô!!! Cùng nhau theo dõi truyện để biết bí mật kỳ lạ của cô nàng xinh đẹp ấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tháng mười hai ở Đài Bắc, gió lạnh thổi qua, trong lòng tràn ra sự lạnh lẽo.

Trong hành lang bệnh viện toàn màu trắng, ánh đèn âm ỉ soi rọi xuống, chiếu lên cô gái có vẻ tái nhợt và tiều tụy đứng trong góc. Cô khoảng mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan mỹ lệ, dáng người thon cao, nhưng quần áo hơi mỏng manh không cách nào chống đỡ cái lạnh thấu xương ở hành lang, tay chân cứng ngắc, gần như đã đông lạnh đến mất đi độ ấm.

Ánh mắt cô nhìn cũng không dám nhìn vào cửa chính phòng giải phẫu, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ lo lắng.

Cửa phòng giải phẫu vừa mở, vẻ mặt của cô liền nôn nóng, lao đảo vọt tới, "Diệp Hân Dương, Thụ Mi nhất định không có việc gì đúng không? Cô ấy không có việc gì, nhất định sẽ không."

Diệp Hân Dương nhìn vào đôi mắt thâm quầng của cô gái trước mắt, anh ở phòng giải phẫu đợi bao lâu, e rằng cô cũng kiên trì bấy lâu, nhưng bây giờ những điều này thì có ích lợi gì? Cô gái luôn cười trong sang kia, vĩnh viễn sẽ không trở về nữa, sẽ không bao giờ sôi nổi xuất hiện ở trước mặt anh nữa.

Thấy anh mặt lạnh không nói tiếng nào, cô gái lộ ra thần sắc kinh hoàng, theo bản năng kéo áo choàng trắng của anh lại, "Diệp Hân Dương, nói cho tôi biết cô ấy không có việc gì được không, đừng không nói lời nào, tôi sợ." Hiện tại biết sợ, vậy lúc trước đã làm cái gì.

Đối với đại tiểu thụ kiêu căng tùy hứng lại tùy ý làm bậy này, Diệp Hân Dương không muốn nói gì cả, lạnh lùng liếc cô một cái, cất bước rời đi.

Áo choàng lại bị kéo lấy, thanh âm run rẩy sau lưng, cũng đã khôi phục thành cái giọng điệu vênh mặt hất hàm sai khiến mà anh ghét nhất: "Diệp Hân Dương, tôi lệnh cho anh đứng lại cho tôi, anh không nói rõ với tôi thì đừng hòng đi!"

Trong mắt đôi mắt đen nhánh không gọn sóng bây giờ đã nổi lên một trận mưa rền gió dữ, ở trong phòng giải phẫu 12 giờ, anh dùng hoàn toàn lý trí mới khắc chế được lửa giận gần như muốn vỡ đê này, nhưng bây giờ, một người không biết điều và không biết sống chết lại liên tục trêu chọc anh, bi thương và lửa giận bị đè nén thật lâu rốt cuộc không thể tiếp tục nhẫn nại nữa.

Anh quay đầu, con người bằng lãnh gắt nhìn chăm chú cô, y tá bên cạnh cũng cảm thấy không khí không đúng, vội vàng chen miệng nói: "Xin lỗi, bác sĩ Diệp đã tận lực, nhưng trái tim bệnh nhân đã không thể chịu nổi gánh nặng, cho nên."

Như bị sét đánh, thân thể của cô gái nặng nề run lên, mắt to mờ mịt nhìn Diệp Hân Dương, "Cho nên." Lại nhìn thấy cặp mắt lạnh như băng không có đến một chút nhiệt độ kia thì bỗng nhiên đau lòng khó có thể kiềm chế.

Mặc dù trong mắt anh nhìn cô chưa bao giờ có dịu dàng và yêu thương, luôn tràn ngập không kiên nhẫn và chán ghét, nhưng cũng chưa từng dùng loại ánh mắt này nhìn cô, thật giống như. . . Giống như anh đã hoàn toàn thất vọng với cô.

"Cho nên cô ấy đã chết, bị cô hại chết!" Diệp Hân Dương chỉ cảm thấy thân thể có một con lửa giận đang cháy, khẩn cấp muốn hủy diệt cái gì, "Cô biết rõ ràng cô ấy có bệnh tim bẩm sinh, chịu không nổi một chút kích thích, lại còn chạy đi kích thích cô ấy, hiện tại cô được như ý"

"Không! Không phải là tôi, là Từ Khả, cô ta nhìn thấy anh tốt với Thụ Mi, cũng không biết Thụ Mi có bệnh tim, cho nên mới giúp tôi. Tôi không biết, tôi thật sự là không biết, anh có thể tìm Từ Khả đối chất." Một giọt một giọt nước mắt từ trong mắt to rơi xuống, cô gái điên cuồng lắc đầu.

"Cá mè một lứa, cô cho rằng tôi có tin hay không?" Diệp Hân Dương cười lạnh một tiếng.

Cô gái mơ hồ cảm giác được sự tuyệt vọng nào đó "Diệp Hân Dương....."

"Đường Y Nặc, một ngày nào đó cô sẽ vì hành động việc làm của cô mà trả giá thật lớn." Diệp Hân Dương nhắm mắt lại, đột ngột dùng sức giãy ra áo choàng bị tay cô kéo lấy, "Cô sẽ có báo ứng!" Sau đó, cũng không quay đầu lại kiên quyết rời đi.

Đây là lần đầu tiên anh kêu tên cô, Đường Y Nặc, trong giọng nói lại tràn đầy cảm hận và chán ghét. Trái tim dường như đã bị khoét một lỗ lớn, bụng tràn đầy lạnh lẽo, rồi lại cảm thấy không lạnh

Cô buông tay ra, chỉ còn lại không khí vắng vẻ.

Diệp Hân Dương. Hân Dương. Tại sao không tin tôi?

Sáu năm sau.

"Tại sao cậu quay về đài Bắc, mình phải đi một quãng đường dài từ Iceland chạy về chỉ vì đón cậu xuống máy bay đó?" Vệ Đoan cầm lấy hành lý của bạn tốt, rồi sau đó phàn nàn. Anh đúng là bị rối loạn thần kinh, chỉ nhận được một cú điện thoại nói "Mình muốn từ Nhật Bản quay về Đài Bắc", nhất thời nhanh miệng đã nói "Vậy để mình đến đón cậu."

Trời mới biết khi đó anh đang ở Iceland tiến hành nghỉ lễ trực xuất tu hành, thời gian đi máy bay từ Iceland đến Đài Bắc có thể còn dài hơn từ Nhật Bản đến Đài Bắc, nhưng mà đã đồng ý làm người tốt nên đành phải cố gắng đi nhanh hơn, vì vậy họ Vệ tự xưng là người tốt không kịp sửa sang lại hành lý, đã lập tức đón máy bay bay tới.

"Bởi vì cậu là bạn tốt kiêm học trưởng của mình!" Ở Nhật Bản làm việc sáu năm, bộ dáng của Diệp Hân Dương gần 30 tuổi càng thêm đẹp trai và thâm thúy, anh nhướn mày nhếch khóe môi khẽ mỉm cười, trình độ hấp dẫn gần như không thể tưởng tượng nổi.

Người đang hoảng hốt như Vệ Đoan vô duyên vô cớ đỏ mặt, anh đi tới mấy bước, mới quay đầu lại nhướn lông mày nhìn chằm chằm Diệp Hân Dương, "Đừng dùng cách đối phó với phụ nữ để nói chuyện với mình, coi chừng quả đấm của mình." Ông trời, một vài biểu tình của tiểu tử Diệp vừa rồi, rõ ràng đang nói "Anh là người yêu của tôi", làm hại người anh đều nổi hết da gà.

Diệp Hân Dương chỉ cười không nói, im lặng đi theo sau Vệ Đoan.

Sau một hồi "tán gẫu tạp nham" Vệ Đoan và Diệp Hân Dương lên tắc xi, trong lúc vô tình mới phát hiện ra mình lại dễ dàng bị dúi đi đề tài lần nữa bởi một câu nói, anh vốn tính toán muốn trừng phạt Diệp Hân Dương mà? Tiểu tử Diệp này càng ngày càng tệ rồi.

"Cũng sáu năm rồi, bên này biến hóa rất lớn, mình thực không nhận ra được." Diệp Hân Dương nhìn ngoài cửa sổ không khỏi cảm khái.

Tiểu tử Diệp này có phải luôn xem thời gian như phản ứng hóa học của cậu ta hay không? Vệ Đoan cho anh một cái liếc mắt, khẽ cười nói: "Đúng vậy, tuy nói mình luôn chạy loạn ở khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng hàng năm cũng sẽ quay về Đài Bắc một lần, ngược lại cậu 6 năm qua định cư ở Nhật Bản, chỉ sợ ngay cả nhà của mình ở đâu cũng đã quên, hiếm lắm cậu mới chịu trở về một chuyến!"

"Nghe cái giọng điệu cậu kìa." Diệp Hân Dương cười, "Không biết còn tưởng rằng chúng ta có cái gì với nhau." Tròng mắt đen tui cười có nhiều hứng thú nhìn Vệ Đoan, mờ ám lưu chuyển.

"Hay là, học trưởng thăm mếm tôi sao?"

"Có ai nói chuyện như vậy với học trưởng sao?" Cư nhiên lại là cái giọng điệu đùa giỡn đó, Vệ Đoan đã chuẩn bị tâm lý lần này nhất định không sập bẫy, ngược lại sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lấy ra dáng vẻ của học trưởng, "Khai ra chi tiết! Ban đầu cậu đột nhiên ra khỏi nước, hỏi cậu nguyên nhân, cậu chỉ lấy lý do qua loa là đến Nhật Bản đào tạo sâu, hiện tại thế nào, tại sao thay đổi chủ ý trở lại?"

"Bởi vì. . . ." Thấy bộ dáng Vệ Đoan nghiêm túc theo dõi anh, Diệp Hân Dương cũng thu giọng điệu đùa giỡn, ý cười trong tròng mắt đen dần dần tàn đi, biến thành bộ dáng ừ ừ không tan được, "Đường đại tiểu thư bị người xấu tập kích, não bộ bị thương nặng, sau khi cấp cứu thì đầu óc bị thoái hóa thành đứa trẻ năm tuổi, Đường lão gia hi vọng mình trở lại làm bác sĩ riêng cho cô ấy, một ngày 24h chăm sóc cô ấy."

"Đường đại tiểu thư, là Đường Y Nặc đúng không?" Vệ Đoan nhớ tới cái người luôn chẳng phân biệt được trường hợp, địa điểm, thời gian, yêu cầu Diệp Hân Dương tùy thời đội lệnh, tốt nhất nghe lời giống y như chó, cô gái kiêu căng bảo đến phải đến, có thân phận tôn quý, là con gái một của chủ tịch Đường tập đoàn đa quốc gia, đáng tiếc hành động thật khiến người ta xem không được.

Diệp Hân Dương gật gật đầu, cúi đầu nhìn vết thương hình trăng lưỡi liềm trên cổ tay, con người thoáng qua cảm xúc cực kỳ phức tạp, thời điểm tài xế tắc xi bảo "đến", trong nháy mắt liền khôi phục thành bộ dáng sóng nước phẳng lặng.

"Mình xuống xe."

"Mình đi tàu xe vất vả chỉ để đón cậu trở về vậy mà không mời mình uống ly nước?" Nhìn tiểu tử Diệp ở phía sau buồng xe lấy va ly, Vệ Đoan kéo cửa sổ xe xuống bất mãn la ầm lên.

Diệp Hân Dương nhàn nhạt nhìn hán một cái, "Xin lỗi, lần sau mình mời cậu ăn cơm."

Nói xin lỗi có tiếng cũng có miếng như vậy thật đúng là không chịu nổi, Vệ Đoan vuốt vuốt mái tóc, "Quên đi, nếu mình thật muốn so đo với cậu, mời mình ăn cơm cả đời cũng không đủ, dù sao mình cũng không có gì hứng thú với đại tiểu thư kiêu căng ương ngạnh, ngược lại cậu liên tục thăm, lại lần nữa rơi vào bàn tay của cô ta rồi, hi vọng cô bé năm tuổi có thể đáng yêu hơn chút."

"Cám ơn." về mặt Diệp Hân Dương khẽ động.

Đường Y Nặc năm tuổi. . .

Đường Trung Đường thở dài, vẫy tay bảo Diệp Hân Dương ngồi ở đối diện trên ghế sa lon, "Mấy năm không gặp, cháu càng ngày càng tài giỏi rồi, nếu như Diệp Thịnh vẫn còn, ông ấy nhất định sẽ thấy tự hào vì cháu!" Diệp Thịnh là tài xế của nhà họ Đường, làm việc cho Đường Trung Đường vài chục năm, ông ấy và vợ tình cảm thâm sâu, sau khi vợ ông bị ung thư dạ dày qua đời, ông vì nhớ vợ mà uất ức thành bệnh, trước khi mất đã nhờ Đường Trung Đường chăm sóc con, lúc ấy Diệp Hân Dương mười lăm tuổi, Đường Y Nặc tám tuổi.

Diệp Hân Dương nhận lấy ly trà từ trong tay quản gia, nói: "Ba cháu chỉ hy vọng con sống vui vẻ tự tại." Tóc mái rũ xuống, vừa vặn ngăn trở ánh mắt, thấy không rõ biểu tình gì.

Đường Trung Đường sùng sốt một chút, có chút ngượng ngùng ngừng miệng, biết con gái không ai bằng cha, mặc dù mình đã cung cấp cho Diệp Hân Dương đời sống vật chất tốt nhất, nhưng cậu ta lại bị con gái nhìn trộm, cũng mất đi rất nhiều thứ, cho nên sáu năm trước Thư Mi qua đời, Diệp Hân Dương nói muốn đi Nhật Bản đào tạo sâu ông cũng không có lập trường giữ lại.

Diệp Hân Dương nhìn xung quanh một vòng, hỏi: "Đường tiểu thư đâu?"

Đường Trung Đường lấy lại tinh thần, "Tiểu Nặc ở trên lầu, bảo mẫu đang dỗ nó ngủ trưa." Lời vừa ra khỏi miệng, ông có chút xấu hổ nhìn Diệp Hân Dương một cái, "Thật xin lỗi, trước kia Tiểu Nặc không hiểu chuyện gây cho cháu rất nhiều phiền toái, hiện tại nó như vậy rồi, còn phải làm phiền cháu trở lại chăm sóc nó. Chú mời rất nhiều bác sĩ đều không có khả năng, mới nghĩ tới trước kia Tiểu Nặc thích quần cháu, có lẽ có cháu chăm sóc ở bên cạnh nó, nó có thể nhớ tới cái gì cũng không chừng."

Diệp Hân Dương lắc đầu một cái, đặt ly trà xuống đứng lên, "Cháu có thể lên xem một chút không?"

"Dĩ nhiên." Dừng một chút, Đường Trung Đường chần chờ bổ sung: "Hiện tại Tiểu Nặc không giống như lúc trước, hi vọng cháu có thể xem nó như một đứa bé năm tuổi, tận lực dịu dàng một chút."

Đường Trung Đường nhẹ nhàng gõ cửa, một lát sau, một thím lớn tuổi có vẻ hòa ái dễ gần mở cửa, Đường Trung Đường vừa muốn nói chuyện, đã nhìn thấy thím đưa ngón trỏ ra đặt ở khóe miệng nhẹ giọng ra dấu, "Ông chủ, tiểu thư mới vừa ngủ."

Đường Trung Đường gật đầu một cái, phất tay ý bảo bà lui ra, quay đầu nhìn Diệp Hân Dương, "Muốn đi vào không?"

"Cháu chỉ nhìn một chút, sẽ không đánh thức cô ấy." Diệp Hân Dương nhẹ giọng nói, rồi đẩy cửa ra chậm rãi đi vào.

Đường Trung Đường đứng ở cửa một lát, khe khẽ thở dài, rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Thiết kế trong phòng vô cùng lộng lẫy, vừa vào cửa chính là bàn trang điểm độc nhất vô nhị do chuyên gia thiết kế, quanh thân gương hình bầu dục viền đầy kim cương, xa hoa tráng lệ, tiếp theo là 2 chiếc ghế sofa hình chân chó, ở giữa là bàn trà thủy tinh nhỏ nhỏ, trên bàn là mấy ly thủy tinh úp ngược, trên mặt đất lót tấm thảm màu cả phê được nhập khẩu từ Zheder, ở trung tâm là cái giường lớn được bao phủ bởi ga màu trắng bạc.

Cô gái vui lép ở bên trong chần mềm mại, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cằm nhọn, đôi môi có vẻ hơi tái nhợt, nhìn qua yếu đuối, vừa thấy đã thương. So sánh với cái loại xinh đẹp hút hồn sáu năm trước, bây giờ cô càng thêm uyển chuyển hàm xúc phong cách dịu dàng, hai mắt nhắm lại, vẻ mặt yên tĩnh.

Diệp Hân Dương mím chặt đôi môi, đôi mắt sắc bén nổi lên âm u, thấy cô không tỉnh lại, liền ngồi ở trên mép giường, yên lặng một hồi lâu, mới cuối đầu lầm bầm lầu bầu nói: "Lần này cô lại đang giờ trò quỷ gì, làm sao có thể bị thoái hóa trí lực? Rõ ràng tự nói với mình đừng tin tưởng cô, cũng đừng để ý cô." Cô là người từ trước đến giờ vô cùng kỷ lưỡng thuần thực, trước kia anh thường bị đùa giỡn xoay quanh mà.

Nhớ có một lần, anh đại biểu trường học đi tham gia thi vật lý ở Đài Bắc, lúc chuẩn bị vào phòng thi, nhận được tin nhắn của Đường Trung Đường, bảy chữ lời ít mà ý nhiều: Tiểu Nặc bị bệnh, muốn gặp cháu.

Vì vậy anh nghĩ cũng không nghĩ liền buông tha cuộc thi, lòng như lửa đốt chạy tới nhà họ Đường, lại phát hiện Đường đại tiểu thư ngã bệnh mở một đôi mắt phượng hung hăng nhìn chăm chăm anh nói: "Đừng mong lợi dụng cuộc thi hẹn hò với cô gái kia, tôi sẽ không để cho anh thực hiện được!"

Lúc này anh ngây người như phỗng, trơ mắt nhìn bóng dáng xinh đẹp nghênh ngang rời đi.

Tổn không ít thời gian, anh mới hiểu rõ rằng Đường Y Nặc nói "cô gái kia" là chỉ ai, cũng chỉ là một cô gái cùng đi thi, đáng đáp xinh đẹp nhìn cũng không tệ, nhưng anh chưa bao giờ để ý, mà sự việc ở trong mắt Đường đại tiểu thư lại không phải như vậy, vì vậy cô mượn điện thoại Đường Trung Đường dùng, phòng ngừa chu đáo, đem sự việc chưa xảy ra dập tắt ở trong trứng nước, đáng tiếc, tất cả ở trong mắt anh, lại là không thể nói lý, càng ngày càng không ưa đủ loại hành động của cô, đã đẩy anh ra càng ngày càng xa.

Anh đã từng tìm hiểu và kiểm tra nguyên nhân độc chiếm của Đường Y Nặc, mặc dù đã từng lừa mình dối người tự nói với mình, cô đang quan tâm đến mình, nhưng nếu thật đang quan tâm một người, làm sao có thể bắt kẻ hậu quả làm tổn thương anh đến hai ba lần? Cho nên có lẽ chỉ xem anh như vật sở hữu của cô, vì đồ chơi phản bội nên sử dụng các loại thủ đoạn, anh tự nhắc nhở mình.

"Nhưng, tôi không làm được, cô nói, đời trước có phải tôi nợ cô hay không?" sau khi anh nghe được tin tức từ Đường Trung Đường, gần như không cách nào an tâm ở lại Nhật Bản.

Khóe môi từ từ cong lên, nụ cười này lại có chút khổ sở, "Quên đi, nếu tôi chạy sáu năm cũng trốn không thoát khỏi bàn tay cô, bắt kẻ cô muốn chơi cái gì, trò chơi này, tôi nhất định sẽ chơi với chơi với cô tới cùng".

Đến chết không rời.

Đường Trung Đường vẫn không rời đi, đứng tại cửa, lúc Diệp Hân Dương mở cửa đi ra có chút mất hồn, thiếu chút nữa đụng đầu vào, thật may thân thể nhanh nhẹn dừng lại ngay.

"Đường tiên sinh?" Có chút kinh ngạc lên tiếng.

Đường Trung Đường nhỏ giọng giải thích: "Tiểu Nặc không phải đang đùa cháu, nó thật sự. . ." Những lời này gián tiếp thừa nhận ông có hành vi nghe lén không tốt.

Diệp Hân Dương nhả nhận cắt đứt lời nói của ông: "Chuyện này không quan trọng, tóm lại cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Đường Trung Đường ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, lần đầu gặp mặt người con trai này đã có dáng dấp cao hơn một chút so với ông, khuôn mặt đẹp trai mê người, đối xử với mọi người xử sự nhã nhặn khéo léo, lại mang theo cường thế không cho cự tuyệt, trong lúc nhất thời ngay cả ông cũng không bắt bẻ được cái gì.

"Mặc khác, cháu muốn đón Đường tiểu thư ra ngoài ở cùng nhau, cháu đã nhờ bạn tìm phòng trọ xong rồi, gần đây cháu cũng không có ý định tìm việc làm, vừa lúc có thể chăm sóc cô ấy 24h."

"Sống ở chỗ này không phải tốt hơn sao, nếu có việc còn có người chăm sóc."

"Xin lỗi, ở nhà họ Đường cũng không lưu lại kí ức đẹp đẽ gì, lần này trở về cũng không muốn vào đây ở nữa." Nghe Diệp Hân Dương không nhanh không chậm trả lời, Đường Trung Đường không khỏi có chút chột dạ.

"Đường tiên sinh có thể suy nghĩ thật kỹ, cháu muốn đi xem phòng trọ một chút, buổi tối lại tới." Diệp Hân Dương quay đầu đóng cửa lại, "Hi vọng khi đó Đường tiểu thư đã sáng suốt."

"Chú đồng ý với cháu, buổi tối cháu hãy tới đem Tiểu Nặc đi đi." Bỗng nhiên Đường Trung Đường đưa ra quyết định.

"Không cần phải suy nghĩ một chút sao?"

"Không cần thiết." Đường Trung Đường cười khò một cái, "Hân Dương, buổi tối cháu nhìn thấy Tiểu Nặc, cháu sẽ biết rõ vì sao chú đưa ra quyết định này nhanh vậy." Bởi vì căn bản không có lựa chọn nào khác.

Diệp Hân Dương theo bản năng quay đầu lại tìm hiểu xem cánh cửa đã đóng lại kia .

Đường Y Nặc, rốt cuộc lần này cô đang đùa cái gì đây?

"Vì sao cậu lại đi ra?" Vệ Đoan mới vừa thay xong bánh xe, thế nhưng ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Diệp Hân Dương.

"VẬY CÒN CẬU, THẾ NÀO VẪN CÒN Ở ĐÂY?" Vốn là còn chút phiền não không biết khu này có đón được taxi hay không, lúc này tài xế miễn phí đưa tới cửa, lý nào anh không cần, vừa thuận miệng hỏi một câu, vừa tự động mà đem hành lý bỏ vào sau xe.

"Bánh xe hư, vì nhận điện thoại của cậu, đã mười giờ mình chưa được nghỉ ngơi chút nào, mệt chết đi được, định nhắm mắt một lát, tỉnh ngủ rồi đổi bánh xe." Vệ Đoan đứng là đứa bé ngoan tâm địa thành thực, có hỏi có đáp, anh ta dùng khăn giấy lau tay rồi lên xe mới phản ứng kịp, cái tên họ Diệp này còn chưa trả lời vấn đề của anh

"Này, rốt cuộc tại sao cậu lại đi ra, bị đuổi ra ngoài sao?" Loại tình cảm quan tâm này thật không có lời nào miêu tả được.

Diệp Hân Dương từ từ nâng lên mí mắt anh ta một cái, "Nếu như mình nói cho cậu biết, bởi vì mình quá nhớ cậu, cho nên vội vã không thể đợi chạy đến gặp cậu, cậu có tin không?"

"Mình tin tưởng mới có quý!"

"Mình cũng không tin, nhìn dáng dấp học trường vẫn là người rất thông minh đó!"

"Cậu. . . ." Vệ Đoan bị tức chết, thiếu chút nữa nói tục: "tiểu tử Diệp cậu đừng hòng lừa mình, nếu cậu không thành thật nói cho mình biết, mình sẽ không lái xe, chúng ta ở yên trên xe!" Nói xong đạp thắng xe, dừng xe đến ven đường.

"Đùa thật đó hả?" Diệp Hân Dương gần như hao tổn tâm trí, "Cũng không phải là không thể nói, nhưng nếu mà mình nói cho cậu, cậu có thể giúp mình làm một việc hay không? Cũng coi như trao đổi công bằng."

Anh càng áp a áp ứng, quả nhiên lòng hiếu kỳ của Vệ Đoan càng tràn đầy, quên mất Diệp Hân Dương luôn là người không có uy tín, nhanh miệng đã đồng ý: "Không thành vấn đề, cậu nói mau."

Diệp Hân Dương nhả nhận cười một tiếng, "Bởi vì mình muốn đón Đường tiểu thư ra ngoài ở cùng nhau, cho nên muốn đi xem nhà mới một chút."

"Nhà mới? Động tác tiểu tử cậu thực nhanh, người còn chưa có đến mà phòng trọ đã tìm được rồi." Vệ Đoàn riu rít lấy làm kỳ lạ.

"Không, còn chưa tìm được phòng trọ, mình có thể vào ở nhà mới hay không. Thì phải nhờ Học Trường."

Nhìn Diệp Hân Dương cười đến rức rờ, Vệ Đoàn phát giác ra là mình đã trúng kế, trợn to hai mắt hỏi: "Như lời trao đổi cậu nói, không phải là giúp cậu tìm phòng ốc đó chứ?"

"Ừ, trước 5h chiều hôm nay mình muốn vào ở, mình muốn ba phòng ngủ một phòng khách, hướng Nam, tốt nhất ở trong thành phố, đây là thẻ tín dụng của mình, mật mã là 913913, cần bao nhiêu tiền, cậu trực tiếp lấy là được, nhờ cậu học trường! Hiện tại mình có chút mệt mỏi, cậu tùy tiện tìm khách sạn cho mình nghỉ ngơi một lát là được." Nói xong, nghiêng đầu một cái, dựa vào thành ghế bắt đầu lim dim.

Đối mặt với cái tên họ Diệp sáu năm sau càng ngày càng nham hiểm này, da mặt dày lên đến cực đỉnh, Vệ Đoàn chỉ biết than mình gặp người không có lương tâm, giận đến nổi không thốt nên lời.

Tình tốt thời gian, ngay lúc Diệp Hân Dương vào nhà họ Đường dùng cơm tối, còn chưa kịp mở miệng lên tiếng chào hỏi, một bóng dáng nhỏ nhắn liền nhào tới, "anh Diệp."

Anh ứng phó không kịp lui một bước mới đứng vững thân hình, cuối đầu, vừa vận chống lại khuôn mặt cười xinh đẹp, "Anh Diệp, em rất nhớ anh đó!"

Thân thể Diệp Hân Dương trong nháy mắt cứng ngắc một chút, thân thể mềm mại thuộc về nữ nhân dán vào ngực của anh, quanh quẩn chớp mũi là hơi thở nhẹ nhàng thanh nhã, hô hấp hơi rối loạn, rũ mắt xuống, anh không biết sắc đem cô gái kéo ra khỏi ngực của mình, "Đường tiểu thư, đã lâu không gặp."

Cô gái xinh đẹp tức giận bĩu môi, "Làm sao anh và cha lại giống nhau, em không biết Đường tiểu thư nào hết, cũng không phải là Đường tiểu thư, em là Thư Mi mà anh Diệp thích nhất, anh Diệp chẳng lẽ quên em rồi sao?" Âm điệu dần dần thấp xuống, trong mắt to nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước, cố chấp mà nhìn chăm chăm vào Diệp Hân Dương, nếu anh dám nói "uh" sẽ khóc cho anh xem.

Bất kể cô muốn chơi cái gì, anh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng theo chơi đến cùng rồi, nhưng tại sao cô có thể đem một người đã chết ra mà đùa giỡn! Diệp Hân Dương đang muốn nổi giận, phát hiện Đường Trung Đường vẻ mặt không đúng vội vàng kéo anh đến, nhỏ giọng giải thích: "Hân Dương, Tiểu Nặc không phải cố ý, nó vừa tỉnh lại liền cho mình là Thư Mi, trừ nhớ tên của cháu, ai cũng không nhận biết, ngay cả chú phải nói là họ Thư, nó mới bằng lòng gọi chú một tiếng cha."

Diệp Hân Dương lẳng lặng nghe, từ chối cho ý kiến, tròng mắt đen rơi vào trên người cô gái vừa uất ức vừa đáng thương này, cô lấy trên bàn trà một chén canh hạt sen cầm lên, rõ ràng là thân thể trưởng thành, nhưng có lẽ bởi vì trí lực thoái hóa, bước đi cũng giống như một đứa con nít lắc qua lắc lại "anh Diệp, đồ ăn này thật ngọt đó, chỉ cần anh nói yêu thích em, em liền đưa toàn bộ đồ ăn cho anh."

Đường Y Nặc đường hoàng uy hiếp, lại không cẩn thận vấp đến chân, thân thể nhỏ nhắn chịu lực tác dụng của lực hấp dẫn, chột té xuống dưới đất lạnh như băng, Diệp Hân Dương không còn kịp suy tư nữa cô có phải giữ trò quý hay không, nhanh tay lẹ mắt vươn tay, nhét cô gái vào trong ngực của mình, nước canh phun toàn bộ lên quần áo của hai người.

"Ồ oa oa."

Hết sức chán ghét cái loại cảm giác ẩm ướt này, khoe miệng Diệp Hân Dương dần co rút, không thể ngờ cô gái nhỏ trong ngực lại khóc lên, hoàn toàn không phải là hoa đào vũ, Mẫu Đan ngâm lộ khóc động lòng người, mà nước mắt nước mũi cùng nhau chảy, đem khuôn mặt xinh đẹp khóc đến thâm thàm không nở nhìn.

Diệp Hân Dương nhú mày, trong ký ức của anh Đường đại tiểu thư sĩ diện thích làm đẹp làm người ta giận sôi, người thần đều phẫn nộ, đừng nói không có hình tượng gào khóc, ngay cả nhỏ giọng nức nở cũng cực kỳ hiếm thấy, mỗi lần vừa ra cửa, vô luận kiểu tóc, trang dung, y phục, giày từ trên xuống dưới đều phải thật hoàn mỹ, mà tính tình bản thân cô lại cực kỳ cật lực, là người quật cường kiêu ngạo, cho dù bị uất ức vẫn cũng không chịu ở trước mặt mọi người rơi lệ.

Đối mặt với sự khác thường của con gái, Đường Trung Đường đã thấy nhưng không thể trách, đau lòng đi tới, "Mi Mi ngoan, đừng khóc, cha sẽ gọi bảo mẫu dẫn con lên lầu tắm rửa sạch sẽ, đổi lại quần áo xinh đẹp có được không?"

Lại là giọng điệu lừa gạt trẻ con.

Đường đường Đường đại tiểu thư mà lại có bộ dạng này, không hề khóc thét nữa, từ trong ngực Diệp Hân Dương tránh ra, chớp chớp đôi mắt ướt nhẹp nhìn bộ đồ đã trải qua lễ rửa tội của chén canh hạt sen, còn bị người họ Đường không chút khách khí xoa nước mắt nước mũi, thút tha thút thít nói: "anh Diệp, Mi Mi có rất nhiều quần áo đẹp, tất cả đều cho anh Diệp mặc, anh Diệp không cần tức giận, Mi Mi không phải cố ý!"

Bởi vì lo lắng anh tức giận, đây mới là lý do cô khóc thực sự sao?

Diệp Hân Dương không nói được cảm giác trong lòng ra sao, có chút không thể tin, lại có chút khổ sở, vốn anh một mực chắc chắn nói trí lực thoái hóa chẳng qua là trò đùa của Đường đại tiểu thư, nhưng hôm nay thấy người thật, nhận định lúc đầu lại bắt đầu dao động.

Cô quá mức kiêu ngạo, kiêu ngạo đến tuyệt không thể đùa bỡn loại tiết mục khiến cho mình chật vật đến như vậy.

Thần sắc Diệp Hân Dương biến đổi liên tục, nhìn hai mắt to giống nai con Bambi của cô gái nhỏ đang xem xét mình, đôi mắt hồng hồng, chớp mũi hồng

hồng, ở chung mười năm, anh vẫn chưa thấy qua hình tượng đáng thương lại nhếch nhác này của cô.

"anh Diệp ca ca, Mi Mi lập tức đi lên đem trang phục xinh đẹp nhất của Mi Mi lấy xuống cho anh, anh chờ em nha!"

Thấy người đàn ông từ đầu đến cuối không nói một lời, Đường Y Nặc có chút lo lắng, xoay người kéo cánh tay Đường Trung Đường, "Cha, người phải thay con nhìn anh Diệp nha." Lấy được cam đoan của ông, mới xộc xệch chạy về phía cầu thang, người nhìn đều phải lo lắng, chỉ sợ cô ngã xuống một phát.

Đường Trung Đường lo lắng con gái, vội vàng kêu bảo mẫu đi, rồi quay đầu nhìn Diệp Hân Dương, có chút tự giễu cảm thán: "Thật không biết cháu đối với Tiểu Nặc làm cái gì, có thể khiến nó quên mọi người lại chỉ nhớ rõ cháu, mà nâng nó ở lòng bàn tay sợ bay, ngăm trong miệng sợ tan là cha nó lại không bằng được cháu, thật là khiến người ta đau lòng."

Ánh mắt Diệp Hân Dương vừa động, vòng vo hỏi: "Cô ấy tự xưng là Thư Mi, chú vẫn nghe theo cô ấy?"

Đường Trung Đường cười khổ, "Cháu cho là chú không có nghĩ qua biện pháp sao, chú là không còn cách nào khác, cháu không thấy được tình cảnh sau khi tỉnh lại của tiểu Nặc, về mặt hoảng sợ luống cuống kia, ánh mắt hốt hoảng, chỉ gọi ‘ anh Diệp ’ Tiểu Nặc quả thật làm chú cũng tan. Cho nên nếu như cháu mang nó đi, không những phải chăm sóc nó thật tốt, càng không thể làm nó khổ sở, mặc dù chú biết rõ yêu cầu này rất vô lý, dù sao nó đã làm nhiều chuyện tổn thương cháu, vậy mà hôm nay nó tin tưởng nhất chính là cháu, chú làm một người cha nhưng không có năng lực gì, chỉ có thể trợ mắt nhìn cháu mang nó đi, cho nên cầu xin cháu tận lực theo ý của nó, thay thế chú hảo hảo mà thương nó cưng chiều nó."

Diệp Hân Dương yên lặng không nói.

Đường Trung Đường sống hơn nửa đời người, làm việc từ trước đến giờ đều tính trước kỹ càng, lần đầu tiên cầu xin, gần như lo lắng để phòng chờ một câu trả lời từ cái đứa trẻ nhỏ hơn hẳn nhiều tuổi.

"Cháu" Diệp Hân Dương há miệng, rốt cuộc muốn nói ra chữ mấu chốt .

"anh Diệp, có xinh đẹp không?" Hai người quá mức chăm chú, cho đến khi Đường Y Nặc chen vào giữa hai người, đem váy được lựa chọn tỉ mỉ nhét vào trong tay Diệp Hân Dương, bọn họ mới chú ý tới cô đã trở lại.

Đường Trung Đường vô duyên vô cớ thờ phào nhẹ nhõm, ông thật sự rất sợ Diệp Hân Dương đưa ra một câu trả lời phủ định, con gái một tay ông nuôi lớn lên, đều đau vào trong trái tim, thế nào để cho cô chịu khổ sở?

"Thế nào nhanh như vậy?" Ông cúi xuống sờ sờ đầu Đường Y Nặc, đánh vỡ không khí yên lặng mà Diệp Hân Dương đưa tới, nhưng cũng nhìn thấy quần áo bị nước canh làm ướt, ánh mắt chỉ trích rơi vào trên người bảo mẫu, "Tại sao không thay quần áo cho tiểu thư?"

Bà bảo mẫu có chút hốt hoảng muốn giải thích, lại bị Đường Y Nặc giành nói: "Bởi vì con không muốn làm cho anh Diệp lãng phí quá nhiều thời gian chờ con, chờ sau khi anh Diệp thay quần áo xinh đẹp, con lại đi đổi." Ngay sau đó tặng kèm một nụ cười lấy lòng thật lớn.

Kuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt nước mũi làm cho bẩn thỉu nhưng thời điểm cười lên, hàm chứa nước trong đôi mắt giống như rơi vào ngôi sao phương xa, xinh đẹp không gì sánh được.

Cô gái nhỏ đứng trước mặt của anh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.....làm người ta tim đập thình thịch

Ở thần sắc không thể tin của Đường Trung Đường và vui mừng rõ ràng của Đường Y Nặc, Diệp Hân Dương buộc chặt ngón tay, nhìn cô gái nhỏ với chiếc váy lung tung lộn xộn, "một cái váy rất đẹp, cảm ơn, hiện tại anh hi vọng Mi Mi có thể ngoan ngoãn lên lầu tắm rửa sạch sẽ, đổi quần áo xinh đẹp."

"Không thành vấn đề." Nét cười như hoa hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Y Nặc, chợt nhón chân lên, đôi môi non nớt nặng nề rơi vào cằm của anh, "anh Diệp, Mi Mi rất yêu mến anh, rốt cuộc Mi Mi đã đợi được anh rồi." Sau khi nói xong, Đường Y Nặc không kìm được vui mừng lần nữa xộc xệch chạy về phía cầu thang, từ trước đến giờ bảo mẫu làm việc hết sức chăm chỉ theo sát phía sau cô.

Lần đầu từ miệng Đường Y Nặc Eno nghe được từ thích, lại là dưới tình huống như thế, hoàn toàn không giống như tỏ tình, giống như chỉ là một đứa nhỏ thuận miệng nói "Thích", tựa như nói em thích ba mẹ, giống như thích chó trắng nhỏ nhà hàng xóm Nhưng tim của hắn tại sao lại đập nhanh vậy?

Diệp Hân Dương sờ sờ cái cằm bị đập vào đau đớn mờ ảo, hồi tưởng đôi môi mềm mại giống như kẹo đường kia, khóe môi kim lòng không được cong lên một đường cong nho nhỏ, anh nâng lên khóe môi đối với Đường Trung Đường nói: "Cháu sẽ hết sức." Tròng mắt nhìn thật sâu.

Mặc dù trong trí nhớ rõ ràng là một tiểu thư không thể nói lý và tùy hứng, mặc dù anh đã từng bị đại tiểu thư kiêu căng đó đùa bỡn qua vô số lần, mặc dù anh đã từng đối với đại tiểu thư đó hoàn toàn thất vọng. . . . Song lần này, anh vẫn quyết định tin tưởng cô lần nữa, một lần cuối cùng! Có lẽ, chính anh tự nhận là đã bỏ cuộc nhưng lại chưa từng có chết tâm thật sự

Đường Trung Đường sững sờ một chút mới hiểu được anh đang trả lời vấn đề trước đó, ông hiểu cá tính người con trai lớn lên bên cạnh ông, không dễ dàng hứa hẹn, một khi xuất khẩu giống như đóng đinh trên ván tử, nếu nói "Hết sức" chính là trăm phần trăm, như vậy ông thật sự không có gì phải lo lắng.

"Hân Dương, vậy chú liền đem Tiểu Nặc giao cho cháu."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngoài miệng nói được rất sáng khoái, lần đầu tiên đem con gái đưa ra ngoài, ở trên thương trường nói một không hai, Đường Trung Đường ý chí kiên cường lúc ra trận lại lễ mễ chậm chạp dọn dẹp hành lý của con gái, gương mặt không bỏ được, qua nửa ngày, va ly to như vậy vẫn chưa có được ba bộ đồ.

"Cha, con tới giúp cha sửa sang lại." Đáng tiếc, Đường Y Nặc một lòng muốn đi theo anh Diệp không cách nào phát hiện Đường lão gia từ tâm tình rối rắm, nhảy về phía trước muốn giúp một tay.

"Không cần, một mình cha là được rồi, Mi Mi là chủ nhân, tốt hơn hãy nói chuyện phiếm cùng với anh Diệp của con đi, không thể để cho một mình nó chỉ ngồi." Hai từ "anh Diệp" nghe vào căn răng nghiêng lợi, quả thực là tựa như từ trong kẽ răng đặng tới.

Vốn là tâm tình Diệp Hân Dương còn có chút buồn bực, nhìn thấy bộ dạng tròn mi tròn mắt này của Đường Trung Đường, không khỏi thoải mái hơn, đúng vậy, nếu tính toán cùng Đường Y Nặc bắt đầu sống lại lần nữa, cũng không cần đối với chuyện cũ canh cánh trong lòng, cong cong môi, cười nói với Đường Trung Đường: "Cháu ngồi cũng không muốn tán gẫu, dứt khoát chúng ta cùng đi sửa sang lại thôi."

"Ai muốn các người làm điều thừa, tất cả đều ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia cho chú, không cho phép nhúc nhích!" Đường Trung Đường nổi giận, thật vất vả nuôi lớn một đứa con gái, mắt trí nhớ lại cứ một mực chỉ nhớ rõ một người đàn ông khác, đều đem ông quên đến bát cháo nước đi, hiện tại ông phát huy tình thương vĩ đại của cha, không thể không đem con gái đưa đi, thì cũng phải để cho ông ở chung với con gái thêm một chút thời gian nữa chứ, có cuộc sống bị thương như thế này sao?

Tựa hồ bị Đường lão gia từ đột nhiên hét lớn sợ hết hồn, Đường Y nặc mờ mịt chớp mắt to, cái miệng non nớt mếu máo, bộ dáng sẽ lập tức lớn tiếng khóc.

Đường Trung Đường lòng mềm nhũn, vội nói: "Là cha không tốt, không nên hung Mi Mi, ngoan, Mi Mi không khóc." Vừa dùng mắt nhìn chăm chăm Diệp Hân Dương, giọng cảm hận không cam tâm tình nguyện nói: "cùng nhau lại đây dọn dẹp, bảo mẫu cũng tới đây giúp một tay, các người thật cho là cha thích các người chờ lâu như vậy sao."

Mặc dù là giọng điệu căm giận bất bình, nhưng sợ hù đến con gái bảo bối lại chảy nước mắt rùng rùng, thanh âm vừa nhẹ vừa mềm, phối hợp gương mặt góc cạnh rõ ràng tràn đầy khí phách của Đường Trung Đường, thật là vừa bực mình vừa buồn cười, ngay cả bà bảo mẫu đang nhanh chóng đi tới cũng không nhịn được len lén mỉm môi cười.

Diệp Hân Dương một chút thể diện đều không để lại cho Đường Trung Đường, trong tròng mắt đen nụ cười tràn đầy, dùng giọng điệu tràn đầy trêu chọc theo lời của anh cùng Đường Y Nặc nói: "Tiểu Nặc, nghe lời cha nói, cùng nhau tới đó giúp một tay, thu thập xong hành lý là có thể cùng anh 'vĩnh viễn' ở cùng một chỗ!"

Điều kiện hấp dẫn như vậy nhất thời làm Đường Y Nặc nín khóc mỉm cười, miệng nhỏ ngọt ngào kêu anh Diệp, mừng rỡ nhảy lên từ trong tay bảo mẫu nhận lấy đồ đưa cho Đường Trung Đường.

Ông mất nửa ngày cũng không cảm được nước mắt, cũng bởi vì một câu nói của người ta mà biến mất không còn một mống, thật là người so với người muốn chọc giận người chết! Đường Trung Đường nổi giận trong bụng, nhận lấy quần áo của con gái nhét vào va ly, tự giận mình nên tăng nhanh tốc độ sửa sang, mặc dù trong lòng nghĩ muốn ở chung với con gái thêm một hồi, nhưng lúc này Diệp Hân Dương rõ ràng muốn trả thù hành vi ông đã từng "dung túng cho con gái làm điều ác", cùng ông đối nghịch khắp nơi, ông không cần thiết lấy cứng đối cứng cùng người đàn ông đã thành tình đó, dù sao đều ở trong một thành phố, ông nhớ lúc nào thì đi xem con gái không phải là được sao.

Thu thập xong hành lý, Đường Trung Đường giúp một tay đem hành lý đưa con gái ra cửa, cho dù biết ở trong cùng một thành phố sẽ rất nhanh sẽ lại gặp mặt, nhưng vẫn là lưu luyến không rời.

"Cha, Mi Mi sẽ ngoan ngoãn, không phải lo lắng!"

Không lo lắng, mới là lạ! Nhưng con gái không hiểu cha, ai sẽ đến nghe tiếng lòng của một người cha đây?

Diệp Hân Dương đem từng cái va ly một nhét vào sau xe, không bỏ được liền nhét vào trong xe, xe này là từ Vệ Đoan mượn được, xe hơi dài màu đen, đem theo một đồng hành lý có vẻ chật chội.

Đường tiên sinh này cho là anh sẽ ngược đãi Đường đại tiểu thư thế nào, không cho ăn hay là không cho mặc? Đem tất cả thức ăn quần áo nhét vào trong, nếu như hiện nay kỹ thuật cho phép, ông nhất định càng muốn đem nhà họ Đường nhét vào một cái va ly, trực tiếp đem con gái theo bên người dẫn đi

Diệp Hân Dương mở cửa xe, không nhìn ánh mắt oán hận của Đường Trung Đường, đem Đường Y Nặc ở trong bóng đêm càng phát ra xinh đẹp long lẫy mời vào chỗ ngồi kế bên, thân sĩ thay cô đóng cửa xe, mới nâng lên môi cùng Đường Trung Đường nói: "Chú đã giao cô ấy cho cháu, cháu hi vọng chú không có chuyện gì đặc biệt cũng không cần đến thăm cô ấy, nếu không cháu sẽ trực tiếp đưa cô ấy trở lại." Anh muốn hoàn toàn đem Đường Y Nặc khóa ở trong thế giới của anh, cùng với cô thật tốt bắt đầu lại lần nữa.

Đường Trung Đường giận đến giờ chân, nhưng mà lại không thể làm gì, "Cái tên tiểu tử này chó quá mức, chú"

Diệp Hân Dương hoàn toàn mất điếc tai ngơ đối với loại kêu la bên ngoài mạnh bên trong yếu, đi tới bên trái xe, mở cửa xe ngồi lên, gương mặt liền nhìn thấy Đường đại tiểu thư mắt to sáng long lanh.

"Anh Diệp." giọng nói có chút sợ hãi, có chút bất an.

Khuôn mặt Diệp Hân Dương không tự chủ được dịu dàng, đôi mắt màu xám bạc dưới ánh trăng tràn đầy rung động, khởi động xe, anh nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ dẫn em về nhà."

"Ừ." Giống như mắt to màu đen phẳng phát tràn đầy ánh sao, sáng được không thể tưởng tượng nổi.

Vệ Đoan thực là vị Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, sau khi tốt nghiệp đại học quanh năm Chu Du các quốc gia, ngày ở Đài Bắc quả thực có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngay cả hang ổ của mình tại nơi nào cũng mau quên mất không còn một mống, muốn anh ta trong mấy giờ tìm được phòng trọ phù hợp với yêu cầu của Diệp Hân Dương, thật sự là làm khó anh ta.

Nhưng, Vệ Đoan không giống người lạnh nhạt như Diệp Hân Dương, cùng ai cũng có thể xưng huynh gọi đệ, thiếu gia có tiền ở Đài Bắc đều cùng anh ta có giao tình, tùy tiện kéo người nhờ vả, liền đem chuyện làm xong.

Ở trung tâm thành phố Đài Bắc có ba phòng ngủ một phòng khách, hai phòng ngủ song song, hướng nam, trong đó có một sân thượng thật to, thích hợp để ghế nằm cùng rất nhiều bồn hoa, phòng khách không lớn, đại khái bảy tám mét vuông, nhưng bởi vì lắp đặt thiết bị sáng sủa, nhìn qua rất rộng rãi sạch sẽ, mọi phòng nhỏ lại hết sức khác biệt. Diệp Hân Dương cực kỳ hài lòng, tại chỗ đối với Vệ Đoan biểu đạt cảm ơn tự đáy lòng, buổi tối liền đem Đường Y Nặc đến nơi này.

"Vào đi." Diệp Hân Dương mở cửa, dưới ánh đèn sáng chói, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Đường Y Nặc, anh chợt có chút không được tự nhiên, trước có Đường Trung Đường làm thành được phẩm hòa hoãn, hai người chung đụng coi như hòa hợp, nhưng lúc này chỉ có hai người đơn độc chung đụng, anh còn có chút không biết mình nên đối đãi như thế nào với Đường Y Nặc, ngược lại có vẻ không biết làm sao.

"anh Diệp, về sau em ở nơi này sao?" Đường Y Nặc ngược lại không có phát hiện Diệp Hân Dương là không được tự nhiên, mắt to sáng trong nhìn bên trái một chút rồi ngẩng ngẩng bên phải một chút, hăng hái rất cao.

"Ừ." Diệp Hân Dương vò đầu không nhìn tới cô, chỉ chỉ cánh cửa bên trái, nói: "Đây là phòng của em sau này, bên trái có phòng rửa tay, bên trong dụng cụ rửa mặt đều là hoàn toàn mới, em yên tâm sử dụng, và ly gì đó ngày mai hãy dọn dẹp, hôm nay chúng ta ngủ trước đi."

Giống như đang trốn tránh cô, nói xong một hơi, Diệp Hân Dương cũng không quay đầu đi vào phòng đối diện, sau khi tùy tiện tắm rửa sạch sẽ, anh ngã mình vào giữa giường lớn.

Rõ ràng một môi chết đi được, thế nhưng anh lại không có một chút buồn ngủ, đếm 3000 con cừu, bóng dáng Chu công như cũ vẫn không xuất hiện một lần, có vẻ tối nay anh và Chu công vô duyên. Bất đắc dĩ mở mắt, nhìn trần nhà hắc ám, ánh trăng màu xám bạc từ rèm cửa sổ chiếu vào, giống như kim cương quý giá, càng giống như ánh mắt của Đường Y Nặc. Không, ánh mắt của cô so với kim cương còn sáng hơn, cũng xinh đẹp hơn.

Tự nhiên lại nghĩ đến cô, tính toán thức trắng một buổi tối, ngày mai lại đối mặt với Đường Y Nặc, nhưng nghĩ đến sau khi gặp lại khuôn mặt cô thật vô tội, làm sao còn tỉnh táo được !

Bởi vì anh không cách nào đơn độc đối mặt với Đường Y Nặc trí lực bị thoái hóa, liền đem một mình cô ném ở trong phòng, nhưng bây giờ cô không phải là một cô gái hai mươi ba tuổi bình thường, mà là một đứa trẻ chỉ có năm tuổi, coi như nghe hiểu mệnh lệnh của anh, nhưng một người ở trong phòng nhất định sẽ sợ .

Rõ ràng đáp ứng Đường Trung Đường phải chăm sóc cô thật tốt, vậy mà tâm tình anh vừa xuống, cư nhiên đem cô bỏ một mình! Trong lòng nổi lên nhàn nhạt áy náy, không biết có phải là cảm giác áy náy quấy phá hay không, anh tựa hồ loáng thoáng nghe được tiếng nước nở nghẹn ngào rất nhỏ, giống như là móng vuốt của con mèo cào cào ở trong lòng anh vậy, té té đau, hơi tê dại.

Không thể tiếp tục làm bộ nằm ở trên giường như không có việc gì, Diệp Hân Dương mang theo con tức không biết tên lật người xuống giường, trong nháy mắt mở cửa liền bị ánh đèn sáng ngời trong phòng khách đâm vào có chút mở mắt không ra, chờ thích ứng với ánh sáng mới một lần nữa nhìn lại, vừa vận trông thấy một đôi mắt to hồng hồng. Đường Y Nặc núp ở trên ghế sa lon vo thành một cục, giống như tư thế con nít ở trong túi cưng.

"Tại sao em vẫn còn ở nơi này?" Diệp Hân Dương không tự chủ nhíu mày, nhìn tình hình này, tựa hồ từ sau khi anh vào phòng, cô vẫn ở tại phòng khách.

"Anh Diệp . . ." Đường Y Nặc chép miệng, có chút kinh hoàng mà nhìn anh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu, cái đầu vùi thật sâu vào trong hai đầu gối.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Không hiểu sao mặc dù Diệp Hân Dương không biết rõ tình trạng, nhưng sớm bị nước mắt của cô gái nhỏ làm cho mắt bình tĩnh, tim cũng mềm đến rồi tung rồi mù, đến gần ngồi xuống đưa ra một cái tay vỗ vỗ lưng Đường Y Nặc, "Ngoan, đừng khóc, nói với anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao không trở về phòng ngủ?" Anh cố gắng nhớ lại giọng điệu Đường Trung Đường dụ dỗ con gái, bắt chước làm theo.

Lại nói, anh thật rất không am hiểu cách giao tiếp cùng Đường đại tiểu thư trẻ con này, những thứ lời dụ dỗ của Đường Trung Đường bị anh nói lại một cách nhạt nhẽo cứng nhắc, nếu không cẩn thận nghe, còn tưởng rằng anh đang đe dọa trẻ con.

Nhưng tựa hồ Đường Y Nặc chấp nhận bộ dạng này của anh, rốt cuộc cái đầu nhỏ chôn ở giữa hai đầu gối đã chịu ngẩng lên, vài tóc đen bị nước mắt thấm ướt, trên gương mặt dính tràn đầy nước mắt, chớp mũi hồng hồng, đôi mắt hồng hồng, nhìn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, làm Diệp Hân Dương thấy không khỏi có chút đau lòng.

"Rốt cuộc thế nào?"

Mắt to ướt nhẹp nhìn anh, uất ức vô cùng, thấy nước mắt lần nữa muốn chảy xuống, lại cuống quýt vờn tay lau đi, "Mi Mi nghe lời, Mi Mi không khóc, Mi Mi chỉ là không muốn ngủ một mình, thật sợ hãi!"

Nhìn người đàn ông giống như không muốn nhìn mình khóc thút thít, Đường Y Nặc làm thế nào cũng không ngừng được nước mắt, cô mơ hồ nghe hiểu ý tứ của anh, hình như là để cho mình đơn độc ngủ một phòng, ở nhà cô cũng ngoan ngoãn ngủ một phòng, nhưng một địa phương xa lạ như vậy, vô luận như thế nào cô cũng không cách nào không chế được nội tâm sợ hãi.

"Em không phải đã thấy anh vào phòng này ư, nếu sợ, tại sao không đến tìm anh?" Diệp Hân Dương thở dài, rút mấy khăn giấy nhẹ nhàng thay cô lau đi nước mắt đầy mặt.

"Mi Mi sợ anh Diệp tức giận, Mi Mi biết mình quên rất nhiều chuyện, ngay cả cha cũng quên, cũng quên ký ức trước kia cùng anh Diệp chung sống, nhưng em nhớ trước kia Mi Mi thường chọc anh Diệp tức giận, cho nên sau khi Mi Mi tỉnh lại vẫn không thấy được anh Diệp, thật vất vả anh Diệp trở lại, Mi Mi nhất định phải ngoan ngoãn, sẽ không bao giờ chọc anh Diệp tức giận nữa." So sánh với sợ hãi ở một mình, cô còn sợ chọc Diệp Hân Dương tức giận hơn.

Diệp Hân Dương yên lặng, một lúc lâu mới thở dài nói: "Không dám ngủ một mình sao?"

Đầu nhỏ nặng nề gật một cái, ánh mắt sợ hãi, hồng hồng, cực kỳ giống con thỏ nhỏ.

Diệp Hân Dương vô duyên vô cớ có chút không đành lòng, "Vậy hôm nay chúng ta ngủ chung đi, được không?"

Đường Y Nặc tròn to hai mắt, vờn tay sờ sờ lỗ tai, hết sức không thể tin, "Mi Mi không có nghe lầm chứ, anh Diệp nói muốn ngủ cùng Mi Mi?"

Diệp Hân Dương nâng lên khóe miệng gật đầu một cái, vì vậy cô gái nhỏ vốn đang nước mắt nước mũi tràn lang trong nháy mắt nín khóc mỉm cười, lần nữa bấu môi hướng trên mặt Diệp Hân Dương mà hôn, không nghĩ tới lại bị một bàn tay ngăn trở.

"anh Diệp." Khuôn mặt nhỏ nhắn lần nữa nhăn thành một đoàn.

"Lần trước em nhào đến làm anh đau răng." Diệp Hân Dương cúi đầu, trịnh trọng ở trên trán trắng nõn của cô gái ấn xuống một cái hôn, nhẹ nhàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, "Cho nên, lần này anh tới."

Diệp Hân Dương mới vừa buông ra, một mềm ẩm gì đó bỗng nhiên lại lướt qua khóe miệng của anh, nghi ngời nâng lên khóe mắt, rơi vào trùng mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khinh hoàng có chút mừng rỡ của Đường Y Nặc.

"Anh Diệp hôn thật sơ sài, Mi Mi cũng không cảm giác được." Bởi vì sự tự chủ trương của mình chọc cho Diệp hân gương mặt hừng, cho nên lời oán trách nhỏ nhỏ kia, lộ ra cổ uất ức.

Diệp Hân Dương khó chịu cau mày, lại là loại thanh âm sợ hãi này, giống như anh rất đáng sợ, có thể biến thành con cạp đem con Tiểu Bạch Thỏ này một hợp nuốt. Nghĩ thì nghĩ, nhìn trước mắt khuôn mặt nhỏ nhỏ loang lổ nước mắt, cũng không có nói gì, ở trên trán cô hôn một cái nữa, sau đó đem một cô gái nhỏ vui vẻ hiện ra trên khuôn mặt kéo vào phòng của anh.

Đường Y Nặc trở nên rất khéo léo, ngoan ngoãn đi theo sau lưng của Diệp Hân Dương đánh răng rửa mặt, im lặng như búp bê, khi Diệp Hân Dương nhìn sang, đối diện với ánh mắt của cô, miệng nhỏ nâng lên, cho anh một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Diệp Hân Dương không khỏi có chút đau lòng, đi tới vuốt vuốt tóc của cô, "Đứa ngốc, không nên tùy tiện há mồm ra, cẩn thận đem kem đánh răng nuốt xuống đó."

Đường Y Nặc vội vàng cúi đầu, hai ba lần làm miệng sạch sẽ, vội vàng hướng Diệp Hân Dương nói lên kháng nghị: "Mi Mi không phải đứa ngốc, Mi Mi rất cẩn thận, mới sẽ không nuốt xuống đâu." Liền tiếng kháng nghị cũng nhỏ nhẹ mềm nhũn, giống như nhân kem ngọt ngào.

Diệp hân gương mặt bất đắc dĩ củ chánh quan điểm của mình, "Đứng, người rất thông minh! , thông minh Mi Mi tiểu thư, rửa mặt, chúng ta ngủ chung đi."

Lúc Đường Y Nặc rửa mặt, Diệp Hân Dương đến sát vách ôm một cái chân và áo ngủ tới đây, những thứ này đều là anh vì Đường Y Nặc cố ý chuẩn bị.

Đem áo ngủ đưa cho Đường Y Nặc vẫn ở trong phòng rửa tay, không tới một hồi, cô thay xong quần áo đi ra, thật may là mặc dù Đường Y Nặc trí lực thoái hóa, kỹ năng sinh hoạt căn bản vẫn còn .

Diệp Hân Dương đã tắt đèn lớn, chỉ mở một chiếc đèn ở đầu giường, dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, cô gái nhỏ mặc áo ngủ rộng thùng thình, ngọt ngào giống như một viên kẹo đường.

"Ngoan, tới đây ngủ thôi." Diệp Hân Dương có chút không tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác, chỉ chỉ vị trí bên giường.

"Ừ." Đường Y Nặc đi tới chui vào chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã rửa sạch, đáng tiếc, hôm nay mắt to sử dụng quá độ tuyến lệ vẫn còn có chút đỏ lên, cô nhìn anh cao hứng nói: "anh Diệp, ngủ ngon!"

Sau khi lấy được câu "chúc ngủ ngon" của Diệp Hân Dương, liền ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Diệp Hân Dương tắt đèn ở đầu giường, không hiểu sao cảm giác buồn ngủ lại ập tới, vừa nhắm mắt lại, không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ, thế nào cũng chờ không được Chu công đến báo danh.

Vừa cảm giác đến hừng sáng, thật lâu Diệp Hân Dương không có ngủ được an ổn như vậy, giấc ngủ ngọt ngào mà an ổn trong trí nhớ, giống như chỉ tồn tại trước mười bốn tuổi

Thậm chí nhìn về phía rèm cửa sổ cũng không đỡ nổi ánh sáng, đều không thể giống như bình thường dứt khoát rời giường, chỉ muốn lật người, có chút phóng túng mà nghĩ muốn tiếp tục tìm Chu công ôn chuyện, ngay tại lúc xoay người thì trong tầm mắt mờ lung lại bay vào một bóng dáng nho nhỏ co rút thành một cục, choáng váng nặng nề, trong đại não mơ mơ màng màng tựa hồ thổi qua một hồi gió lạnh, một cái giật mình, sâu ngủ mất đi hơn phân nửa.

Lúc này anh mới nhớ lại tối hôm qua anh đã cho Đường Y Nặc ở lại trên giường của anh, vốn lo lắng thêm một người ngủ ở bên cạnh sẽ ngủ không tốt, hơn nữa người này còn là Đường Y Nặc, thật không nghĩ đến vừa nằm xuống gối liền ngủ đến không biết trời đất, và lại cả đêm không mộng, ngủ sâu chưa bao giờ có.

Anh khẽ nhắm mắt lại, ánh mắt từ từ trở nên âm u khó phân biệt.

Đường Y Nặc chỉ chiếm trên giường một vị trí chút xíu, cảm giác tồn tại có thể coi như không có, nghiêng thân thể, từ góc độ của anh nhìn lại, cơ hồ là nằm ở bên cạnh mép giường, lao đảo muốn ngã, đầu gác trên tủ đầu giường có thành chống đỡ, nếu không cả người đều muốn té xuống. Mặc dù cái giường này không giống như chiếc giường trong phòng ngủ của Đường Y Nặc trước kia, nhưng hai người ngủ coi như rộng rãi, huống chi thân hình Đường Y Nặc thon thả.

Hiển nhiên cô ngủ cực kỳ không thoải mái, lông mày nho nhỏ nhíu lại một chỗ, bởi vì tối hôm qua khóc quá mức thảm thiết, mí mắt đã sưng lên, cơ hồ đem lông mi thật dài cũng giấu đi rồi, dưới đôi mắt nhỏ kia cũng sưng lên .

Diệp Hân Dương vốn định động thủ bế cô đến giữa giường ngủ một giấc thật tốt, nhưng tay vừa đụng đến Đường Y Nặc, cô lại phản rụt ra bên ngoài một chút, gần như thân thể đã ở bên ngoài một nửa, Diệp Hân Dương nhìn cũng thấy sợ , vội vàng xuống giường từ bên kia nhẹ nhàng ôm lấy cô gái nhỏ đặt ở giữa giường, vậy mà không đợi anh thay xong áo ngủ, một lần nữa Đường Y Nặc không an phận lại lần tới mép giường , không tới một hồi cả người lại nằm ngay mép giường.

Diệp Hân Dương không tin tà ma, lại đem Đường Y Nặc ôm trở về, mà cô gái nhỏ ngủ ở giữa giường có thể tự do giãi ra tay chân, ngược lại chân mày nhăn càng chặt, cũng có thể gấp chét một con muỗi ! từ đầu đến cuối mắt không có mở ra, thân thể nhỏ yếu có ý thức lui lại, một mực thối lui đến bên mép giường mới dừng lại động tác, môi mềm giật giật: "Anh Diệp, Mi Mi ngoan ngoãn, sẽ không phiền anh ngủ."

Thanh âm nho nhỏ lọt vào tai, thần kỳ làm người ta khó có thể tin, tính toán di chuyển hai tay của cô gái nhỏ đột nhiên dừng lại trên không trung, Diệp Hân Dương mím chặt môi, con ngươi đen láy yên lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn, đại khái chỉ là nói mơ, cô gái nhỏ vẫn duy trì tư thế ngủ khó khăn không có tỉnh lại.

Một hồi lâu sau, Diệp Hân Dương mới chậm rãi thu hồi đôi tay.

Mặc dù Đường Y Nặc sau khi trí lực bị thoái hóa ngây thơ hoạt bát, anh có phải lo lắng hơi quá hay không?, thở nhỏ chung đụng không nhiều, cô cô đơn thuần ngu ngốc cũng đã không chỉ một lần đề nên chính mình, mặc dù nói im hơi lặng tiếng khoa trương một chút, nhưng hôm nay Đường Y Nặc cho anh cảm giác rõ ràng là đang miễn cưỡng mình, miễn cưỡng mình không thể tức giận, không thể oán trách, chỉ vì chiều theo cảm giác của anh.

Đối với một đứa bé trí lực thoái hóa chỉ có 5 tuổi, có lẽ lời nói trước mắt kia vô cùng phức tạp, cô đại khái không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn thuần không muốn chọc anh chán ghét, nếu quả thật muốn tìm ra đầu sỏ làm cô biến thành như vậy, anh nhất định là tổ cáo tên đó, khó thoát được tội.

Có lẽ anh bởi vì rất nhiều nguyên nhân mà tức giận đối với cô, nhưng không hỏi nguyên nhân chỉ nhìn kết quả, anh thường không cho cô sắc mặt tốt, quả thật đã tạo ám ảnh hết sức không tốt cho cô, mặc dù ở trong lúc ngủ mơ, cũng vững vàng nhắc nhở mình, không cách nào buông lỏng.

Cô vốn là một tiểu thư kiều ngạo tùy hứng bao nhiêu, thậm chí là một cô gái tùy ý làm bậy.!

Cuối cùng Diệp Hân Dương cũng không tiếp tục chỉnh lại tư thế ngủ của Đường Y Nặc nữa, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Ở phía dưới phòng trọ có siêu thị, lần đầu tiên đi lên anh liền chú ý tới, sau khi đánh răng rửa mặt xong anh đi ra ngoài mua một túi gạo và rau dưa thịt

tươi, sau lại mua những thứ gia vị cần thiết như dầu muối tương dấm.

Phòng bếp thiết kế vô cùng hoàn thiện, nồi com chén đĩa đầy đủ mọi thứ, mà anh rất muốn tự tay ở trong phòng bếp hoàn toàn mới này làm cho Đường Y Nặc một bữa ăn sáng, trước tiên anh bắt đầu động tác, đem vật liệu bỏ vào nồi, để lửa nhỏ từ từ nấu nhừ, Diệp Hân Dương rửa tay, vào phòng ngủ lần nữa.

Ngoài dự đoán, cô gái bị anh ôm tới ôm lui cũng không có tình dậy bây giờ đã mở mắt, giống như có chút mơ hồ, mờ mịt ôm cái gối ngồi ở đầu giường, mới vừa rồi rõ ràng còn nhắm mắt, hiện tại đã mở mắt, vốn là ánh mắt vừa sáng vừa tròn, mí mắt bị sưng tấy giờ chỉ còn hai tuyến nhỏ, vậy mà Diệp Hân Dương vẫn không bỏ qua ánh mắt dài nhỏ khi nhìn thấy anh thì đột nhiên sáng lên chói lọi.

"Anh Diệp, anh thức dậy thật sớm, có phải Mi Mi ngủ không an phận hay không, phiền đến anh?" Đường Y Nặc lo lắng hỏi.

Diệp Hân Dương lắc đầu một cái, đi tới bên giường ngồi xuống, "Là em ngủ quá an phận rồi, giường này hai chúng ta ngủ rất vừa vặn, em không cần thiết co lại đến mép giường."

Đường Y Nặc kinh ngạc "A" một tiếng, một lát sau mới dùng giọng nói đầy uất ức lên tiếng: "Không phải anh Diệp không thích cùng người khác ngủ hay sao?" Đối với điểm này, Đường Y Nặc không có ấn tượng cụ thể gì, lại không hiểu được cho là người đàn ông không thích cùng ngủ cùng người khác.

"Làm sao em biết?" Diệp Hân Dương nhẹ giọng hỏi.

Đường Y Nặc có chút khốn đốn mờ mờ hai mắt, mới mù mờ ngỡ ngàng nói: "Em không biết, nhưng em chính là cảm giác anh Diệp không thích."

Diệp Hân Dương yên lặng nghe xong, trong đầu nhanh chóng thoáng qua rất nhiều hình ảnh, trí nhớ đột nhiên ùn ùn kéo tới làm anh có chút ứng phó không kịp, một lát sau mới nghiêm túc nói: "Hiện tại anh sẽ không không thích, nhưng nếu như lần sau em ngủ ở bên mép giường, anh liền không cho phép em lại tiến vào phòng của anh."

Tồn một hồi lâu, Đường Y Nặc mới nghe hiểu được ý nghĩa của lời nói, trên mặt nhỏ lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên, sợ không đúng gật đầu liên tục, "Ừ ừ, Mi Mi biết, Mi Mi nhất định nghe lời!"

Diệp Hân Dương khom môi cười một tiếng, "Mi Mi như vậy thật ngoan."

Anh dắt Đường Y Nặc bị nụ cười của anh mê đến thần hồn điên đảo đến phòng rửa tay, kiên nhẫn mười phần nhìn cô đánh răng rửa mặt, cho đến khi Đường Y Nặc cởi quần ngủ muốn lên bồn cầu thì Diệp Hân Dương mới cả kinh thất sắc.

"Không ai dạy em không thể ở trước mặt người khác đi vệ sinh sao?"

Đường Y Nặc vô tội lắc đầu một cái, ở nhà, cô làm chuyện gì bên cạnh gần như đều có bảo mẫu, bảo mẫu thật là lợi hại, nhưng chưa từng có nói qua lời như vậy.

Diệp Hân Dương vỗ trán, suy nghĩ một chút nói: "Vậy em bây giờ nhớ, không thể ở trước mặt người khác đi vệ sinh, biết không?"

"Ừ!" Hướng về phía yêu thích anh Diệp, Đường Y Nặc chính là một học sinh giỏi nghiêm túc sửa đổi.

Chỉ là. Diệp Hân Dương nhìn hai đôi tay rục rịch chộn rộn, "Làm sao em còn ở bên trên bồn cầu?" Không thể chờ anh ra khỏi phòng rửa tay lại tiếp tục sao.

Đường Y Nặc buồn ngủ quá, tay nắm lưng quần vặn vẹo uốn éo, "Nhưng anh Diệp không phải là người khác."

Diệp Hân Dương khước miệng co giật, rồi lại vì cái cô gái nhỏ này đối với anh định vị, trong lòng nảy lên một chút vui sướng.

Đường Y Nặc nhìn sắc mặt anh không tốt, nghĩ là anh tức giận, vội vàng buông ra lưng quần, hai cái tay ngoan ngoãn bỏ vào hai bên, "Anh Diệp, Mi Mi xong rồi, Mi Mi nghe lời." Lại là thái độ vô điều kiện thỏa hiệp này.

Ngay cả bồn cầu cũng không cho người ta ngồi, nhìn Đường Y Nặc nghe lời một cách miễn cưỡng, bộ dạng đáng thương không cam lòng lại giận mà không dám nói gì, Diệp Hân Dương cảm giác mình quả thật là tội ác tày trời, lại nói người có ba gấp, đây chính là cả ngày lão hoàng tử cũng không quản được.

Diệp Hân Dương bất đắc dĩ kéo ra một nụ cười, ôn hòa nói: "Anh sẽ đi ra ngoài, tốt nhất em đi nhà vệ sinh bên dưới đi, anh ở bên ngoài chờ em cùng đi ra ăn điểm tâm."

Đường Y Nặc nháy mắt một cái, vội vàng cởi quần ngồi vào trên bồn cầu, miệng cong cong, mặc dù cô không hiểu lắm ý tưởng của anh Diệp vì cái gì phải là đối tới đối lui, chỉ là anh Diệp đối với cô thật là tốt ! Không chỉ có theo cô ngủ chung, rồi còn làm bữa ăn sáng cho cô.

Thích nhất anh Diệp rồi !

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Đường Y Nặc vừa ra khỏi phòng ngủ, liền bị mùi thơm xông vào mũi khiến bụng đói kêu vang, "Anh Diệp, anh nấu cái gì vậy, thơm quá đi!"

Cô men theo mùi thơm vào phòng bếp, Diệp Hân Dương vừa nấu xong một nồi cháo trứng muối thịt nạc nóng hổi, nghe vậy quay đầu hướng Đường Y Nặc cười cười, "Chỉ là cháo trứng muối thịt nạc, em ngoan ngoan ngồi ở bàn ăn, anh sẽ bung lại đó."

Tài nấu nướng của Diệp Hân Dương thực sự là thường xuyên luyện tập mới có, khi còn bé công việc bận rộn, chỉ có một mình anh nên có chút qua loa, khi đó chỉ biết đem đồ vật nấu chín là có thể xuống bụng được, sau này một người đến Nhật Bản, nản lòng thoái chí, định trong lúc làm việc nhàn hạ nghiên cứu nâng cao tài nấu nướng, cũng không nhận được tương tư, trở lại Đài Bắc.

Đường Y Nặc rất nể tình, cảm chén húp, bởi vì quá gấp, không cẩn thận làm mình bị bỏng, sợ quá hé miệng, đưa đầu lưỡi đỏ hồng thò "Hong học" thò.

"Không có ai giành với em, từ từ ăn." Diệp Hân Dương có chút thụ sủng nhược kinh, tài nấu nướng của anh khá hơn nữa, làm sao hơn được đầu bếp chuyên nghiệp ở nhà họ Đường, thật may mắn là cô gái nhỏ không ngại.

"Mi Mi biết, nhưng đây là anh Diệp nấu, ăn thật ngon, Mi Mi không nhận được!" Đường Y Nặc lấy tay quạt quạt, một đôi mắt học không ngoan nhìn chằm chằm chén cháo kia.

Diệp Hân Dương biết nếu như thái độ của anh hơi mạnh mẽ một chút, Đường Y Nặc nhất định sẽ thỏa hiệp, vậy mà anh không muốn bóng ma trong lòng cô càng thêm sâu, nghĩ là động một chút anh sẽ tức giận, cho nên anh cười cười, ngay trước mặt Đường Y Nặc cảm chén tới, dùng muỗng khuấy cháo thuận theo chiều kim đồng hồ, sau khi xác định sẽ không nóng đến đầu lưỡi, mới đưa đến trước mặt cô một lần nữa.

"Anh Diệp." Đường Y Nặc có chút kinh ngạc.

"Hiện tại em không cần nhẫn nại, muốn ăn liền ăn, nếu như không đủ, trong nồi còn nữa..., bảo đảm cho bụng nhỏ của em được ăn no."

Đường Y Nặc thật loạn cảm động, kinh ngạc nhìn nhìn chòng chọc Diệp Hân Dương một hồi lâu, khi Diệp Hân Dương đang muốn kiểm tra xem có phải nói sai cái gì rồi hay không, cô chợt cúi đầu, nhanh chóng ăn lần nữa, vô cùng vui sướng.

Đây chính là sự khen tặng cao nhất đối với người làm bữa sáng.

Đừng xem Đường Y Nặc là một người mảnh khảnh như vậy, nhưng thời gian không bao lâu, lại đem toàn bộ cháo trứng muối thịt nạc ăn vào bụng, giờ phút này đang dị thường thỏa mãn dùng một cái móng vuốt nhỏ của cô vuốt cái bụng đã phình to ra, hình ảnh một con mèo lười sau khi ăn uống no đủ lại nằm ở dưới ánh mặt trời phơi nắng.

Diệp Hân Dương kêu cô tới cùng nhau sửa sang lại hành lý ngày hôm qua từ nhà họ Đường đem tới, Đường Y Nặc hoan hô một tiếng, ban đầu thân thể nhỏ bé lười biếng bày tại trên ghế nghe được nhảy lên, nhất thời không cân bằng, thiếu chút nữa ngã lộn nhào té trên đất, phía dưới phủ lên chính là đá cẩm thạch lạnh vô cùng, nếu đụng tới đâu óc ít nhất cũng sẽ bị chấn động não nhẹ, Diệp Hân Dương thấy mà kinh hãi.

Cũng may tay nhỏ bé bắt được thành ghế, sau khi cái ghế ngã lật, mới chậm rãi từ trên ghế tuột xuống, bảo trụ được cái đầu đã không có nhiều thông minh lắm.

Cùng Đại tiểu thư này ở chung một chỗ, đối với trái tim của anh chính là một sự khiêu chiến thật lớn, Diệp Hân Dương suy nghĩ một chút tương lai của mình, bắt đầu dĩ sờ sờ lỗ mũi, cảm thấy khó có thể chịu đựng được.

Diệp Hân Dương vốn là không mong đợi Đường Y Nặc có thể giúp được bao nhiêu, chỉ là thuần túy muốn cho cô sau khi ăn xong vận động.

"Giúp anh đem khăn lụa treo đến bên trái gian phòng trên tủ đầu giường."

"Cái túi bánh bích quy này bỏ ở tầng một trong tủ."

"Lông nhưng chó để ở đầu giường đi, cái gian phòng nào tùy em."

Chỉ là tinh thần Đường Eno có thể khen, bị người đàn ông sai sử chạy vòng vòng, một chút bức mình cũng không có, ngược lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình hân hoan, bởi vì vận động, trên mặt phốt phốt hồng, hết sức đáng yêu!

Tổn hơn nửa giờ, hai người đồng tâm hiệp lực, cuối cùng đem mấy được mấy thứ đồ trong hành lý, phân loại, sắp xếp vào trong nhà mới.

Diệp Hân Dương đẩy Đường Y Nặc đi tắm rửa, thay cô từ trong nhà mang tới một bộ đồ ngủ Spongebob Squarepant, sắc màu vàng nhạt nổi bật lên da thịt của cô càng phát ra tuyết trắng trong suốt, vô cùng mịn màng.

"Hiện tại không có việc gì, tốt nhất em nên ngủ một giấc."

Diệp Hân Dương đem cái chăn trên giường lên thả vào một bên ghế sofa, đem một cái chăn khác trải đến chính giữa giường quay đầu muốn Đường Y Nặc đi lên ngủ.

"Mi Mi không mệt, Mi Mi muốn cùng anh Diệp nói chuyện." Đường Y Nặc cũng không nghe theo.

Diệp Hân Dương cũng không cùng cô nói nhảm, đi tới chặn ngang ôm cô lên, Đường Y Nặc kinh hoàng "A" một tiếng, phản xạ đưa ra đôi tay quán chặt cổ người đàn ông.

Đội cô lấy lại tinh thần thì đã đặt mình trên giường, Diệp Hân Dương giúp cô dịch tốt góc chăn, đang chuẩn bị rời đi.

"Mi Mi không có hôn ngủ ngon thì ngủ không yên." Mắt thấy ngủ không thể chối cãi, Đường Y Nặc định đổi muốn từ thiện.

Ừ, còn biết cò kè mặc cả rồi, Diệp Hân Dương xoay người lại, buồn cười nhướn mày nhìn cô, "Cái gì gọi là hôn ngủ ngon? Hiện tại cũng không phải là buổi tối, cần gì hôn ngủ ngon?"

"Nhưng mỗi lần ngủ cha cũng sẽ hôn em."

Diệp Hân Dương kéo dài âm điệu "Nha" một tiếng, chột không nói thêm gì nữa.

Đường Y Nặc là thuộc về loại hình có tà tâm mà không có xảo trá, mặc dù chỉ muốn cùng anh Diệp cả ngày dính vào một chỗ, rồi lại sợ anh không nhận được, thấy anh chậm chạp không có trả lời, đầu nhỏ lập tức cúi xuống.

"Mi Mi nghe lời, coi như không có hôn ngủ ngon thì ngủ không yên, Mi Mi cũng phải nỗ lực ngủ." Non nót cái miệng nhỏ nhắn đỏ đến độ có thể treo thịt heo rồi, thanh âm cũng uất ức vô cùng.

Diệp Hân Dương nhìn dờ khóc dờ cười.

Đường Y Nặc uất ức cắn môi, đang khổ sở, bỗng nhiên có cảm giác trên lông mi có cái gì nhẹ nhàng phớt qua, giống như một mảnh êm ái như lông vũ của thiên sứ, sau một cái hôn mềm nóng lên khoe môi, nụ hôn kia giống như mang theo điện, đem cả người cô cũng tê tê dại dại.

"Hôn ngủ ngon cũng cho, em nhất định phải hảo hảo ngủ đó."

Đường Y Nặc cuống quýt mở mắt, lại chỉ thấy bóng dáng Diệp Hân Dương xoay người rời đi, thon dài cao ngất, không biết nghĩ tới điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, cô cúi đầu vào gối, trong lòng có một loại vui mừng không nói ra được.

Diệp Hân Dương mang cái ghế ngồi vào trên ban công. Ánh sáng mặt trời rơi xuống, nhiệt độ vàng óng ánh, có thể đem tâm người cũng hâm nóng ấm áp.

Vốn là anh tính toán xem sách giết thời gian, nhưng anh luôn luôn rất khó ngủ giống như được bổ sung thuốc ngủ, còn chưa có lật lên mấy tờ, lại lần nữa bị Chu công gọi về.

Chờ sau khi anh tỉnh lại, đầu óc nhẹ nhàng khoan khoái, cuối cùng đem lời nói của Đường Y Nặc "Em không biết, nhưng em chính là cảm giác anh Diệp không thích" rồi hiện lên đủ loại hình ảnh xấu chuỗi lên.

Quả thật anh đã từng nói "Ta không thích cùng người khác ngủ chung".

Khi đó, Đường Y Nặc còn nhỏ, khoảng tám tuổi, mà anh đã mười bốn tuổi rồi, một tiểu tử choai choai, ăn vào thức ăn cũng chỉ tăng chiều cao, ngược lại người rất gầy, giống như một cây gậy trúc di động.

Người mất đi cha mẹ như anh, được Đường Trung Đường chứa chấp, lúc vừa mới vào nhà họ Đường, bởi vì thường gặp ác mộng, cả người càng phát ra tiêu tụy, cơ hồ chỉ còn lại một bộ xương, phía trên hợp với da, không có một chút xíu thịt.

Cô gái nhỏ cũng không sợ anh, bởi vì trong nhà có rất ít bạn cùng lứa tuổi chơi đùa với cô, mà mặc dù tuổi Diệp Hân Dương hơi lớn một chút, nhưng ở trong định nghĩa của Đường Y Nặc, vẫn còn đi học thì đều là cùng lứa, vì vậy cô rất cô đơn từ lần gặp mặt đầu tiên liền thích dính lấy anh, sau lại biết anh buổi tối luôn ngủ không ngon, liền xung phong nhận việc nói muốn cùng anh ngủ.

Anh khi đó, là thật rất ưa thích Đường Y Nặc giống như từ đồng thoại trong tòa thành đi ra, mắt to, cái mũi nhỏ, môi hồng hồng cùng lông mi thật dài, da so với bất kỳ một nữ sinh nào trong lớp anh đều muốn sáng trong như nước, thời điểm cười lên giống như là có thể đem về tất cả ánh sao, giống như là mộng cảnh đẹp nhất của một thiếu niên, ngọt ngào, lưu luyến lại tinh khiết.

Thật ra thì tướng ngủ của cô gái nhỏ từ trước đến giờ rất tốt, cô có thói quen được dỗ dành nuông chiều cũng sẽ không có người an ủi, trừ mỗi đêm trước lúc ngủ cho một nụ hôn ngủ ngon thì gần như không có cảm giác tồn tại, nhưng anh cũng không gặp ác mộng nữa.

Tình huống hai người ngủ chung kéo dài hơn mười ngày, tình trạng Diệp Hân Dương dần dần chuyển biến tốt, người vẫn gầy như cũ, chỉ là trên mặt có thần thái, ngủ quan vốn là đáng đáp được, nhìn qua càng đẹp trai hơn người.

Khi đó anh thật sự rất thích Đường Y Nặc, cho dù những thứ kia đều là tính khí giàu sang của một đại tiểu thư, nhìn trong mắt anh cũng rất đáng yêu, chỉ cần có thời gian, hai người liền dính vào nhau, như hình với bóng.

Vậy mà, một ngày nào đó tỉnh lại, Diệp Hân Dương phát hiện trong quần lót ướt một mảnh, lần đầu tiên thiếu niên mười bốn xuất tinh trong mơ, ác mộng làm khổ nhiều anh biến thành mộng xuân, mà trước mắt cô gái nhỏ không tới mười tuổi này lại thành nữ chính trong giấc mộng đó.

Sự phát hiện này giống như một đạo tia chớp, lập tức làm anh như bị sét đánh, chưa bao giờ nghĩ tới thể nhưng mình đối xử như vậy với một cô gái nhỏ một lòng một dạ và lại đối xử tốt với mình không chỗ nào che giấu, ôm lòng riêng xấu xa như vậy, anh gần như bị cảm giác tội ác không lồ trước nay chưa từng có ép vỡ, bắt đầu cảm giác mình rất bẩn thỉu, vô luận như thế nào cũng không thể dủ dỗ cô gái nhỏ giống như công chúa này.

Vì vậy, anh cùng Đường Y Nặc nói về sau anh không cần cô bồi bạn, Đường Y Nặc đối với người anh trai này đang để ý, làm sao có thể đồng ý, nhưng Diệp Hân Dương lại đưa ra không được lý do chân chính, cuối cùng chỉ có thể nói anh không có thói quen cùng người khác ngủ chung.

"Nhưng lúc trước anh rõ ràng không ngại mà!"

"Bởi vì khi đó một mực gặp ác mộng, ở chung một chỗ với em bởi vì không ngủ được rồi lại gặp ác mộng, nhưng sau này anh đã hiểu, dù sao vẫn gặp ác mộng giống vậy cả đêm chưa chợp mắt được."

Bị buộc nóng nảy, Diệp Hân Dương cơ hồ bị cảm giác tội ác tiêu diệt, tay tràn đầy mồ hôi lạnh, nhắm mắt lại miệng bắt đầu tùy ý nói bậy, chỉ muốn đưa cô gái nhỏ này đẩy đi càng xa càng tốt, lại không ý thức được lời nói này thật sự quá đã thương người, còn đối với người kiều ngạo hơn tính mệnh, cho tới bây giờ được nâng ở lòng bàn tay, Đường đại tiểu thư ngay cả câu không tốt cũng không có nghe qua.

Diệp Hân Dương nhớ đến thần sắc lúc ấy của Đường Y Nặc, hất cằm lên, ánh mắt quật cường, cắn chặt môi dưới đến thấy được ấn ký xanh trắng, lại cũng không nói lời nào, xoay người rời đi.

Khi đó Đường Y Nặc còn không có sắc bén lại phách lối, có ý tốt bị ghét bỏ, cho dù bị thương nhiều hơn nữa, cũng không biết nên phản kích như thế nào, cho nên chỉ có thể không nói tiếng nào tức giận rồi đi.

Sau lại, Đường Y Nặc cũng không muốn ngủ chung nữa, quan hệ của hai người cũng lâm vào cục diện bế tắc, Đường Y Nặc mỗi lần nhìn thấy anh liền giương mắt nhìn bầu trời, không chút do dự xoay người rời đi, mà Diệp Hân Dương thẹn trong lòng, cũng không dám lại đi trêu chọc cô.

Anh vẫn tưởng nhớ về chuyện tình của Đường Y Nặc, cũng không hề cả ngày nghĩ tới cha mẹ nữa, vì họa được phúc, tuy nhiên có lúc sẽ rồi rầm đến không thể ngủ được, nhưng quả thật không còn gặp ác mộng nữa.

Đường Y Nặc sợ nhất sấm chớp đùng đùng, nhiều lần, Diệp Hân Dương đi ngang qua cửa phòng của cô, từ cửa phòng mở rộng ra trông thấy bóng dáng nhỏ đó co rút thành một cục, thật muốn vọt vào ôm lấy cô nói: đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.

Có một lần, cuối cùng anh không nhịn được, nhắc chân vọt vào.

Mà khuôn mặt đối diện với anh, vốn đang sợ phát run lại đứng lên, "Có chuyện gì sao?"

"Bên ngoài đang có sấm sét." Nhìn về phía Đường Y Nặc cố làm ra vẻ kiên cường, Diệp Hân Dương có chút cảm thấy đau lòng, càng thêm cảm thấy rất xin lỗi cô, anh nhỏ giọng nói qua.

"A, vậy thì thế nào?" Rõ ràng sợ đến lông mi đều đang run rẩy, Đường Y Nặc vẫn còn bày ra thái độ không thêm quan tâm.

Diệp Hân Dương há mồm muốn nói, nhưng mà rốt cuộc không nói gì nữa, nắm chặt quả đấm, trầm giọng lưu lại một câu: "A, anh đi nha." Cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng ngủ.

Đường Y Nặc thấy anh đi, đáy lòng chợt sinh một cổ lửa giận không giải thích được, giận đến cắn môi, đợi đến khi anh đi xa không nhìn thấy nữa, mới một tay lấy toàn bộ gối ôm có thể đụng đến trong tầm tay ném xuống mặt đất, có lẽ lúc ấy cô cũng không phải muốn cự tuyệt, chỉ là có chút bỏ xuống mặt mũi không được, dù sao trước mắt hai người đang ở trong thời kỳ chiến tranh lạnh, nếu như Diệp Hân Dương có thể hạ thấp thái độ dễ dàng cô

Vậy mà Diệp Hân Dương dần dần về tình cảm của mình đối với Đường Y Nặc càng ngày càng sâu sắc, cho dù anh có thể khống chế mình không được động tay động chân với Đường Y Nặc, nhưng không cách nào coi thường phản ứng sinh lý của mình khi từ trong mộng tỉnh lại, mà nếu như điều đó bị Đường Y Nặc, nhất định sẽ bị ghét một cách triệt để, cho nên nghe được lời cự tuyệt lạnh như băng từ cô gái nhỏ, ngược lại Diệp Hân Dương thờ phào nhẹ nhõm, liền trực tiếp đi ra ngoài.

Bởi vì công việc của Đường Trung Đường bạn rộn nên thường ở bên ngoài, cuối cùng chỉ có bảo mẫu chăm sóc Đường Y Nặc, nhưng Đường Y Nặc không có cảm kích, tình nguyện ở trong phòng run rẩy sợ hãi, trừ cha hoặc anh Diệp cũng không nguyện cho ai khác nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, từ trước đến giờ cô là cô bé kiều ngạo tốt cùng.

Một đêm này, ngoài cửa sổ mưa gió gào thét, cô núp ở trong chăn, trừ sợ ra, còn có một loại cảm xúc xa lạ đang lên men, trong đầu hồi tưởng bóng dáng cũng không quay đầu lại rồi đi, cảm giác hết sức uất ức.

Ngay lúc đó cô vẫn không cách nào giải thích tâm tình xa lạ rồi rồi kia của mình, cho đến mười ba tuổi năm ấy, Đường Y Nặc tham gia trại hè, ở một hoàn cảnh không quen trong cuộc đời, một ngày đó, thể nhưng bầu trời tối tăm một mảnh, đài khí tượng nói là bão sắp đến, gió thổi ào ào đến nổi lỗ tai

con người đều phát đau, cô ôm đầu gối núp ở góc giường, giống như làm vậy mới có thể sinh ra dũng khí, chống đỡ sấm sét vang dội sắp tới này.

Sau đó điện thoại di động vang lên, ở trên màn hình lóe lên, là số điện thoại của Diệp Hân Dương. Đường Y Nặc cơ hồ là nhấn phím kết nối ngay lập tức, từ một người ở thành phố khác truyền tới giọng nói ôn hòa trong sang của thiếu niên giọng, không khỏi an ủi tâm tình khủng hoảng của cô.

Nếu như không có một câu nói của thiếu niên này. . . . có lẽ cô không cách nào có thể biết được tâm tình tám tuổi năm ấy của mình.

Diệp Hân Dương nói: "Em tận lực sớm trở về đi, em tham gia trại hè ở thành phố nhưng là lại là nơi bão có nguy cơ đến nhất, hiện tại Đường tiên sinh cả ngày lẫn đêm đều xem dự báo thời tiết, chỉ sợ em gặp chuyện không may, anh vừa đi học về, ông liền thúc giục anh gọi điện thoại cho em." Thật ra thì anh mới là cái người lo lắng đến thần chí điên đảo, chỉ là sợ lời nói của mình không có phân lượng, mới đem Đường Trung Đường làm lá chắn, hi vọng cô gái bốc đồng này có thể nghe lọt.

Vậy mà anh bỏ sung nghe vào trong tai của cô gái nhỏ, lại thay đổi hoàn toàn tình hình.

Thì ra là chỉ là bị cha bắt ép, Đường Y Nặc chợt cảm thấy tay chân lạnh cả người, ngoài cửa sổ bị bóng tối ép tới không thấy một tia ánh sáng, từng tiếng sấm động trời đánh xuống liên tục giống như đang ở trên đỉnh đầu, tùy thời có thể đem cô đánh tan xương nát thịt.

"Làm phiền anh lo lắng!" Đường Y Nặc xúc động cúp điện thoại di động.

Cô nhớ tới tám tuổi năm ấy, cũng là một ngày mưa sa gió bão như vậy, mặc dù lúc ấy cô mất lạnh cự tuyệt ý tốt của Diệp Hân Dương, nhưng đó cũng không phải là chủ ý của cô. Vốn chính là cô bé bị làm hư, trước lại bị Diệp Hân Dương ghét bỏ như vậy, mấy ngày rồi cũng không chịu hảo hảo nói lời xin lỗi với cô, thấy cô là làm mặt lạnh như thường ngày, tỏ rõ là đang cố tình gây sự với cô.

Đủ loại nhân tố tích lũy buồn bực chất đọng ở ngực, cơ hồ làm cô khổ sở không biết như thế nào cho phải, vào lúc này đầu sổ gây nên Diệp Hân Dương lại đụng vào huyệt sống, làm thế nào cô có thể không chế được tính khí?

Hôm nay cô như vậy, coi như là tám tuổi cô cố gắng đè nén, nhiều lắm là mất lạnh đối với nhau, miệng cũng không có nói ra những từ ngữ độc ác, đổi lại hôm nay, cô gần như không cách nào dễ dàng tha thứ sự bỏ rơi lạnh nhạt của thiếu, cô luôn có thể nghĩ ra rất nhiều tầng tầng lớp lớp biện pháp độc ác, đem tổn thương thiếu niên gây ra cho mình, lấy phương thức bất động thanh sắc mà trả thù.

Cô tự giễu cười một tiếng, lần nữa lấy điện thoại di động ra gọi cho Đường Trung Đường, "Cha, con rất sợ, một khắc cũng đợi không nổi nữa, có thể để cho Hân Dương đón con về hay không?"

Yêu cầu của con gái lớn hơn trời, cho dù Đường Trung Đường cảm thấy có lỗi đối với Diệp Hân Dương, cũng chưa đến mức phải cự tuyệt yêu cầu của con gái, mà từ trước đến giờ Diệp Hân Dương rất nghe lời Đường Trung Đường, sẽ không bất mãn, mà nghiêm túc thực hiện.

Vì vậy, sau hơn hai giờ, Diệp Hân Dương xuất hiện ở cửa kí túc xá của cô, toàn thân ướt đẫm, tóc đen một túm một túm phủ lên trên mặt, càng nổi bật lên lông mày đen nhánh, con mắt như giọt nước son, thế nhưng hai con người nhìn cô, bên trong xuất hiện tâm tình phức tạp mơ hồ.

Đường Y Nặc vô duyên vô cớ nổi cáu, lại càng thêm ưỡn lưng thẳng tắp, ra lệnh cho Diệp Hân Dương giúp một tay đem hành lý chuyển lên xe, về phần vấn đề xin nghỉ trại hè, cô biết căn bản không cần lo lắng, cha sẽ đem tất cả làm xong.

Một đường mưa gió chạy nhanh về nhà, đã là ba giờ sáng.

Đường Y Nặc bị người cha vẫn chờ đến bây giờ đẩy mạnh vào phòng tắm, lúc cùng bóng dáng ướt nhẹp lướt qua nhau thì bắt gặp thân hình mát lạnh trần trụi của thiếu niên, tóc đen ướt đẫm vẫn còn nhỏ nước tí tách.

Cô biết Diệp Hân Dương gần đây đang thực tập, anh bị cô giằng co một đêm, ngày thứ hai nhất định sẽ không có tinh thần, lấy cá tính của anh thì chắc chắn sống chết vẫn chịu đựng, đến lúc đó sợ rằng sẽ càng khó chịu.

Vô duyên vô cớ cảm giác thật phiền não, một chút cũng không có khoái cảm trả thù thành công.

Nước nóng hoa lập lập rơi xuống, Đường Y Nặc nhìn hơi nước mờ lung trong phòng tắm, chợt có chút hoài nghi mình có phải đang khóc hay không, cô không muốn trả thù Diệp Hân Dương, tuyệt không nghĩ, giằng vò người trong lòng, cô chỉ càng khó chịu hơn, nhưng tính tình của cô chính là như vậy, quật cường, cường ngạnh, tùy hứng, kiêu căng. . . . Ngay cả mình cũng ghét!

Cô không cách nào không chế những từ ngữ hung ác đối với anh.

Không, có lẽ là cô biết, thật sự nếu không sử dụng một chút thủ đoạn, anh càng ngày càng xuất sắc sợ rằng sẽ cách cô càng ngày càng xa, cho đến khi cô không thể tiếp tục sánh bằng, cho nên chỉ cần có thể làm anh quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, vô luận làm chuyện gì, cô không cần quan tâm.

Chỉ cần, có thể đem anh giữ ở bên người.

Chỉ cần, có thể từ trong mắt anh nhìn thấy bóng dáng của bản thân.

Chỉ cần, anh có thể nói với bản thân, không đem mình làm thành người tàng hình.

Cho dù anh ôm oán hận đặt trên người cô, cho dù trong ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy chán ghét, cho dù giọng điệu anh nói với mình không kiên nhẫn như

vậy. Cô toàn bộ có thể làm như không biết.

Cô là như vậy thích anh, không cách nào kiềm chế.

Giống như mơ một giấc mơ thật dài, trong mộng có anh Diệp thích nhất của cô, nhưng là anh Diệp đó tuyệt không đáng yêu, luôn là gương mặt lạnh lùng đối với cô luôn xa cách khó gần, giống như xảy ra một ít chuyện, nhưng tình huống cụ thể như thế nào cũng không nhớ nổi, chỉ là trong lòng cảm giác thật khổ sở, thật khổ sở thật khổ sở.

Đường Y Nặc vén chăn lên, không kịp chờ đợi muốn nhìn Diệp Hân Dương.

Diệp Hân Dương đang ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chợt nghe một tiếng "anh Diệp" cho là ảo giác của mình, cười lắc lắc đầu đem đĩa thịt đặt trong khay.

Vừa muốn xoay người, lại bị một lực lượng ngoài ý muốn đẩy đến phía sau lao đảo một bước, chống lại phía trước bồn rửa tay, ngang hông bị hai cái tay ôm chặt lấy, mơ hồ khẽ khóc giống như con mèo con trong đêm tối khóc thầm.

Diệp Hân Dương thở dài, nhẹ kêu: "Mi Mi?"

"Vâng." Đầu nhỏ phát ra một tiếng lầu bầu vô ý nghĩa, càng ôm chặt thắt lưng của Diệp Hân Dương, áo sơ mi sợi tơ xúc cảm ướt lạnh làm anh rõ ràng tình trạng của đối phương.

Diệp Hân Dương không để ý phản kháng của cô, dùng sức gỡ hay bàn tay bên hông ra, quay đầu đem khuôn mặt nhỏ nhắn giờ lên, quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như là trong nước mới vớt ra, ướt được lợi hại.

"Thế nào?"

Hỏi nhỏ nhẹ không chiếm được bất kỳ đáp lại nào, Đường Y Nặc nức nức nở nỏ, trong thần sắc khó nén kinh hoàng cùng sợ hãi.

Diệp Hân Dương nhớ tới nửa giờ trước anh vào phòng còn chứng kiến bộ dạng cô ngủ yên, trong nhà cũng không tồn tại cái gì có thể làm cô sợ hãi bất an, càng không thể nào là anh chọc cô thương tâm, như vậy chỉ có thể là gặp ác mộng.

Gặp ác mộng phải làm thế nào an ủi đây, khi đối tượng là một đứa trẻ năm tuổi?

Diệp Hân Dương đau lòng cộng thêm nhức đầu, định đem đầu Đường Y Nặc ấn vào trong lòng mình, an ủi nói: "Đừng sợ, anh ở chỗ này, vẫn luôn ở đây, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra." Anh liên tiếp lặp lại rất nhiều lần, thanh âm khò khè dần dần biến mất không thấy nữa.

Đường Y Nặc nghe lồng ngực trầm ổn có lực của Diệp Hân Dương đập, giống như có một loại lực lượng không biết tên, làm tâm tình hốt hoảng của cô từ từ an ổn lại.

Anh Diệp một mực ở nơi này, sẽ cười với mình, sẽ làm cơm cho mình, sẽ bồi mình ngủ. Làm sao sẽ không để ý tới mình được?

Diệp Hân Dương thời còn học sinh sẽ dành thời thời đi cô nhi viện làm lao động công ích, ở nơi đó biết Thư Mi từ lúc nhỏ đã có bệnh tim, anh ở nơi đó biết rất nhiều người bạn nhỏ, đừng nói đứa bé tuổi còn nhỏ, ngay cả một đứa bé tám chín tuổi ăn cơm đều đồ đầy bàn đầy, sau khi bị viện trưởng trách phạt cũng chứng nào tật nấy, chỉ là dọn dẹp một đồng lộn xộn thê thảm không thể tả, cũng tốn không ít thời gian.

Mà mặc dù đầu óc Đường Y Nặc bị thoái hóa, ăn cơm cũng phải cảm miệng ăn, nhưng lúc ăn cơm còn mơ hồ có thể nhìn ra Đường đại tiểu thư vẫn dùng cơm một cách kiêu ngạo, trong một bữa cơm, trừ ở trong bát còn dư lại một chút cơm, một hạt cơm cũng không có rơi ra ngoài, Spongebob Squarepants trên áo ngủ cũng sạch bóng, không có dính vào bất kỳ vết bẩn.

Này cũng tiết kiệm cho Diệp Hân Dương rất nhiều phiền toái, anh chỉ phải chịu trách nhiệm chuẩn bị một ngày ba bữa thức ăn cùng rửa chén đĩa là được rồi.

Chỉ là, cái này "Người bạn nhỏ" đặc biệt bám người, anh đi tới chỗ nào cũng theo tới chỗ đó, đối với anh làm bất cứ chuyện gì đều có hăng hái say mê.

"Anh Diệp, Mi Mi cũng có thể làm việc, Mi Mi giúp anh rửa chén."

Lần đầu tiên Diệp Hân Dương thấy Đường đại tiểu thư đối với phòng bếp cảm thấy hứng thú, thậm chí còn chủ động xin đi giặt giũ, anh mở trừng hai mắt, không nói thêm gì, liền đem công việc rửa chén giao cho Đường Y Nặc.

Anh nấu cơm, cô rửa chén, phân công hợp tác, là chuyện đương nhiên.

Khi anh chỉ đạo, thành quả của Đường Y Nặc cũng rất là khả quan, tuy nói ném phá một nửa chén, nhưng tránh được một ít chén bát còn may mắn sống sót, mỗi một cái đều sáng bóng.

"Anh Diệp, em làm được như thế nào?" Hiển nhiên Đường Y Nặc không tự biết rõ, cao hứng bưng bưng mà đem chén bát rửa xong thả vào trong tủ quần, liền cười với Diệp Hân Dương đòi ca ngợi.

Diệp Hân Dương lần nữa mở trừng hai mắt, nhìn bộ dáng cô gái nhỏ, dị thường chắc chắn gât gât đầu, "Mi Mi rất lợi hại, về sau công việc này liền giao

cho em đi."

Trông thấy ánh mắt của Đường Y Nặc sáng long lanh, bộ dáng như con cún nhào tới bày tỏ vui mừng, khỏe mỗi Diệp Hân Dương không nhận được giường lên, nghĩ thầm thật ra thì, cùng Đường Y Nặc trẻ con chung đụng cũng không có khó khăn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Có lẽ bởi vì buổi trưa lại khóc lần nữa, đến buổi chiều mất Đường Y Nặc sưng lên vẫn chưa biến mất, chẳng qua đã tốt hơn nhiều, ít nhất lúc đầu bộ dạng con mắt nhô ra, con ngươi tròn trịa cùng với mí mắt hơi sưng lên, giống như lúc chưa tỉnh ngủ, cũng hết sức đáng yêu.

Diệp Hân Dương mở ra tủ quần áo, bên trong đều là quần áo tương đối lỏng lẻo tinh tế và lại màu sắc trong sáng, cùng áo ngủ màu vàng nhạt hoàn toàn không cùng một phong cách.

"Mi Mi phải mặc cái này, cái này thật xinh đẹp, a, cái đó cũng rất đáng yêu. . . ."

Diệp Hân Dương đối với ý kiến của Đường Y Nặc mất điếc tai ngo, từ bên trong chọn một cái váy trắng tương đối đơn giản, ném cho Đường Y Nặc, "Những thứ kia lần sau lại mặc, hôm nay chúng ta có chuyện chỉ có thể mặc bộ này."

Gương mặt Đường Y Nặc không tình nguyện, nhưng hôm nay cô tuyệt đối sẽ không làm trái ý Diệp Hân Dương, bủ môi bắt đầu cởi áo ngủ Spongebob Squarepant

"Em đang làm gì đó? Về mặt Diệp Hân Dương kinh sợ

". Mi Mi nghe lời anh Diệp thay quần áo "

Diệp Hân Dương nhìn vẻ mặt vô tội của cô gái nhỏ, nhớ lại sự việc đi vệ sinh lần trước, rốt cuộc phát hiện sau khi là đứa trẻ Đường Y Nặc lớn hơn so bạn cùng lứa tuổi, nhưng ở phương diện khác lại giống như một tờ giấy trắng, không có nửa điểm thông thường, bộ dáng ăn cơm của Đường Y Nặc khác khá xa, đây cũng là được cái này thì mất cái kia sao?

Diệp Hân Dương vừa an ủi mình như vậy, cũng không lại sửa chữa ý nghĩ của Đường Y Nặc, dù sao đến cuối cùng bị chặn đến không thốt nên lời nhất định là anh.

"Anh Diệp, anh đang ngăn người cái gì đó?"

"A, không có gì." Nghe giọng nói mềm nhũn, Diệp Hân Dương mới phát hiện ra mình có chút mất hồn, gương mặt nhìn, một giây kế tiếp lập tức vội vàng quay đầu đi.

Động tác của Đường Y Nặc thật đúng là mau, đã cởi áo ngủ, thân thể trắng mềm mại khảnh chỉ có bộ vị quan trọng còn có vải vóc che giấu, khoảng cách gần tiếp xúc tản ra một cỗ mùi thơm thanh nhã, mà bản thân lại hoàn toàn không cảm giác mình mặc như vậy rất có vấn đề, mạng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn Diệp Hân Dương, vừa vô tội vừa đáng yêu.

"Em mặc xong thì ra ngoài, anh ở bên ngoài chờ em." Quay lưng nhanh chóng bỏ lại một câu nói, Diệp Hân Dương vội vàng mở cửa rời đi, gương mặt đẹp trai thần kỳ hiện lên một tầng mỏng hồng.

Có thể đem Diệp Hân Dương bình tĩnh trầm ổn ép thành như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một Đường Y Nặc thôi.

Nhà cao tầng dần dần biến thành cây cối xanh um cây cối, cảnh sắc càng ngày càng xinh đẹp.

Đường Y Nặc trẻ hóa thành năm tuổi lần đầu tiên cùng anh Diệp yêu dấu đi du lịch, có vẻ rất hăng hái, cho dù chỉ có thể ngồi ở ghế phụ không thể làm cái gì, cho dù anh Diệp thỉnh thoảng chỉ nói với cô mấy câu, khuôn mặt cô vẫn tươi cười như cũ.

"Anh Diệp, chúng ta đi đâu đây?"

Không biết có phải là ảo giác hay không, theo thời gian lâu dần, giọng của Diệp Hân Dương càng ngày càng cứng nhắc: "Chờ một lát, khoảng 20' nữa là tới nơi, nếu như cảm thấy nhàm chán, hãy kiên nhẫn một chút."

"Em không phải muốn tán gẫu, em chỉ muốn biết đi nơi nào." Đường Y Nặc vội vàng giơ tay phải lên giải thích.

"Vây tốt nhất." Diệp Hân Dương dùng ba chữ để tránh cô, cánh môi đẹp để mím thật chặt, đường cong bén nhọn của khuôn mặt nhìn qua hết sức nghiêm túc, không hề tính toán nói chuyện nữa.

Đường Y Nặc cảm giác có chút uất ức, buồn bực không nói thêm gì nữa, vòng vo đầu nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ xe, nơi cây rừng trùng điệp xanh mướt, bích dầu bích dầu xanh biếc ở trong gió liên miên đập chùng, thật là bao la hùng vĩ.

Sau khi cô mất trí nhớ tình lại gần như không có ra khỏi nhà đi xa, đối với phong cảnh đẹp như vậy kinh ngạc không thôi, rất nhanh liền bị lấy đi tâm trí, đem những điều không thoải mái đối với Diệp Hân Dương bỏ đến sau đầu.

Mà Diệp Hân Dương từ đầu đến cuối cũng nghiêm túc lái xe, ánh mắt nhìn phía trước, đối với cảnh đẹp ngoài cửa sổ ngoảnh mặt làm ngơ, thần sắc trên mặt lại càng ngày càng nặng nề, khớp xương cảm tay lái bởi vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

Đường Y Nặc hoàn toàn trầm mê ở bên trong phong cảnh đẹp như tranh vẽ, thời gian trôi qua, cũng mất khái niệm, cho đến khi cửa xe bị kéo ra, mới lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc không dứt.

"Xuống, chúng ta đã đến." Diệp Hân Dương nói.

Đường Y Nặc thấy thần sắc lạnh như băng, nổi uất ức lại nổi lên nhưng không thể phát tác, chỉ có thể cắn môi ngoan ngoãn xuống xe.

Diệp Hân Dương thay cô đóng cửa xe, liền lôi cô đi về phía bên phải.

Bởi vì xe dừng ở sau núi, hai người đi khoảng năm phút mới đi vòng ra phía trước được, núi trước mặt là một khu mộ, từng cái bia mộ trải đầy đồi, cho dù ánh sáng buổi chiều tươi sáng, cũng có vẻ âm u.

Diệp Hân Dương nhớ Thư mi ở vị trí hàng số mười tám, liền dắt Đường Y Nặc từ ngõ nhỏ bên trái lượn đi lên, nhưng cô gái nhỏ ở phía sau nhất định không chịu đi, anh tăng thêm mấy phần sức lực kéo cũng không nhúc nhích được cô.

Vốn là tâm tình của anh đã không tốt, quay đầu sắc mặt cực kém: "Thế nào?" Giọng nói vô cùng nhịn không được.

Lời vừa ra khỏi miệng anh hồi hận vô cùng, bởi vì anh thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Y Nặc hoàn toàn không có chút máu, ngay cả trên môi cũng không mất hết sắc hồng, thân thể run rẩy không dứt, hoảng sợ như chú thỏ bị trúng bẫy của thợ săn.

Phảng phất sợ hãi đến cô, Diệp Hân Dương thả mềm giọng nói, thấp giọng hỏi lại một câu: "Thế nào? Em biết từng cái tên này là cái gì không?" Bởi vì chắc chắn Đường Y Nặc bị mất trí không được bình thường, anh cũng quên một cô gái rất trái tim không tốt.

Đường Y Nặc sợ hãi nhìn xung quanh, không khỏi ôm sát hông của anh, "Mi Mi không biết, cái gì cũng không biết, nơi này phong cảnh rất đẹp, nhưng Mi Mi thật sợ hãi, anh Diệp chúng ta trở về có được hay không? Mi Mi không cần ở chỗ này."

"Không được, hôm nay chúng ta tới là có nhiệm vụ." Diệp Hân Dương nhìn xung quanh, bởi vì không phải thời tiết mùa xuân, khu mộ to như vậy vắng ngắt, người sống như hai người bọn họ, có lẽ là trực giác của con gái tương đối nhạy bén, cho dù không biết nơi này là nơi nào, nhưng theo bản năng sợ."

"Mi Mi, có anh Diệp ở đây, đừng sợ, không có chuyện gì, sẽ không có kẻ lưu manh bắt nạt em."

"Cái gì là đồ lưu manh?" Đường Y Nặc nghi ngờ hỏi.

Cái này giải thích thật có chút khó khăn, lại không thể hù đến đứa bé. Diệp Hân Dương suy nghĩ một chút, nói: "Là thứ mà em sợ, chỉ là em không cần phải sợ, anh ở đây sẽ không có chuyện gì."

Cô mới không phải sợ bị thứ gì bắt nạt, Đường Y Nặc theo bản năng muốn phản bác, cô là sợ.

Trong đầu mơ hồ thoáng qua mấy hình ảnh.

"Đường Y Nặc, cô sẽ gặp báo ứng!" Ánh mắt người đàn ông lạnh như băng phát tay áo rồi đi, thân thể trên bàn mổ lạnh như băng được phủ drap trải giường màu trắng cùng với sự tuyệt vọng ừn ừ kéo đến.

Cô chỉ sợ, chỉ sợ mất đi anh. Tựa hồ có cơn trùng đầu đá lung tung ở trong não của cô, đầu đau kịch liệt.

"Em còn tốt đó chứ?" Phát hiện cô gái nhỏ run rẩy càng lợi hại, Diệp Hân Dương lo lắng hỏi thăm.

Giọng nói ôn hòa trong sáng của người đàn ông giống như lời dụ dỗ, thần kỳ trừ khử hết đau đớn của cô, Đường Y Nặc mờ mịt ngược đầu lên, lại càng không nhớ nổi đoạn trí nhớ ngắn ngủi vừa rồi làm mình đau mình đau như muốn nứt ra.

Mặc dù Đường Y Nặc vô cùng kháng cự nơi này, nhưng hiện tại gần như cô trấn định hơn trước, Diệp Hân Dương không thay đổi quyết định ban đầu, tiếp tục dắt tay của cô đi về phía trước.

Có một số việc, phải đối mặt!

Diệp Hân Dương đem hoa bách hợp để xuống trước mộ.

Đường Y Nặc núp ở sau lưng của anh, mở to mắt nhìn khối bia đá dán một tấm hình, bên cạnh còn có một hàng chữ, chẳng qua hiện nay một chữ cô đều không nhận được, "Anh Diệp, trên đó viết cái gì?"

Em gái Diệp Hân Dương Thư Mi chỉ mộ.

Trong lòng Diệp Hân Dương mặc niệm một lần, ngoài miệng lại tóm tắt trung gian hai chữ: "Em gái Diệp Hân Dương chỉ mộ, chính là một mình em gái của anh đến một chỗ rất xa, cũng không về được nữa, vì có thể thường xuyên đến xem em ấy, nên làm một chỗ lưu làm kỷ niệm tồn tại, hiểu không?"

Đường Y Nặc vẫn là đáng về cái hiểu cái không, lúc này Diệp Hân Dương không có tâm tình giải thích rõ cho cô, nói qua loa cho cô hiểu, rồi tiếp tục nói: "Trước kia, lúc chúng ta vẫn còn ở cùng nhau, em đã làm một chuyện thật có lỗi với em gái của anh, sau đó anh rất tức giận rồi đi, hiện tại anh hi vọng em có thể hào hào mà cùng em ấy nói lời xin lỗi."

Mặc dù trong lòng Diệp Hân Dương có chút nặng nề, nhưng nhìn cô gái nhỏ có chút đơn thuần bên cạnh, vẫn không tự chủ được nói thật nhẹ nhàng bằng quơ , anh không muốn cô có cảm giác tội ác.

Đây hoàn toàn ngược lại với dự định ban đầu của anh, khi lần đầu tiên nghe tin Đường Y Nặc mất trí nhớ, anh cho là cô lại giờ thủ đoạn đùa bỡn, liền muốn mang cô đến trước mộ của Thư Mi sám hối.

"Nha." Đường Y Nặc nhìn tấm hình nho nhỏ, đáng đáp cô gái rất dễ nhìn, mặc dù có chút sợ, nhưng vẫn dừng cảm từ sau lưng Diệp Hân Dương đi ra, dù sao chỉ cần anh Diệp ở đây, cô cũng không có gì sợ hãi, nghiêm túc khom người chào, cô nói: "Thật xin lỗi, xin cô tha thứ cho tôi."

Mặc dù đây là tính tình sau khi mất trí có điều thay đổi, mặc dù đây là anh yêu cầu, nhưng thấy cô thật sự nghiêm túc nói lời xin lỗi với một nữ sinh mình đã từng không ưa nhất, nội tâm Diệp Hân Dương bị rung động thật lớn, không tưởng được chính là, thế nhưng cô chủ động đi tới nắm tay của anh, trong đôi mắt thật to tràn đầy chân thành chối tội, "Mi Mi rất ưa thích anh Diệp, thật rất ưa thích rất ưa thích, không muốn làm cho anh có một chút khổ sở, nhưng là hôm nay anh nói về cô liền khổ sở, còn đối với Mi Mi rất xa cách."

Cái này cá tính thích ghi hận không có gì thay đổi.

Diệp Hân Dương cầm lấy tay của Đường Y Nặc, mười ngón tay đan xen.

"Địa phương xa nữa cũng nhất định có biện pháp trở lại chứ, nếu như cô có thời gian nhất định phải trở lại xem một chút đi, anh Diệp nhất định sẽ thật cao hứng , cô nhất định cũng giống tôi, cũng hi vọng anh Diệp thật vui vẻ thôi."

Quả nhiên mới vừa rồi hoàn toàn không có nghe hiểu, Diệp Hân Dương thở dài một cái, chỉ cảm thấy trong lòng giống như ngổn ngang nhiều thứ, có chút chua, có chút sấp, lại có chút ngọt, ngũ vị tạp trần.

Anh đi tới ôm lấy Đường Y Nặc, cuối cùng cũng không có cố gắng đem ý tứ của từ "Đi xa" cải chính, "Ừ, nếu nói xin lỗi, chúng ta trở về đi đi."

"Tốt." Mặc dù có em gái anh Diệp ở đây, Đường Y Nặc cũng không thích cái nơi này.

Diệp Hân Dương đem đường Eno đất xuống núi, ở thời khắc sắp sửa không nhìn thấy bia mộ, anh dừng bước, ở trong lòng âm thầm hướng Thư Mi xin lỗi:

Thật xin lỗi, Đường Y Nặc quả thật đối với em đã tạo thành tổn thương không thể tránh khỏi , nhưng hôm nay cô ấy đã mất trí nhớ, quên mất trước kia rất nhiều rất nhiều chuyện, đây cũng là lòng riêng của anh, anh không muốn làm cho cô lưng đeo đoạn chuyện cũ này nữa, cho nên hãy nhìn chuyện cô ấy đã nhận lỗi với em mà tha lỗi cho cô ấy, tất cả sai lầm anh nguyện ý thay cô ấy gánh chịu.

Thật xin lỗi, Mi Mi.

"Anh Diệp" Thấy Diệp Hân Dương vẫn yên lặng bất động, Đường Y Nặc liền lôi kéo ống tay áo của anh.

Diệp Hân Dương lấy lại tinh thần, môi lộ ra một cười, "Mi Mi, chúng ta về nhà."

Đường Bảo Bảo bị mê được tứ chi tê dại, nương nhờ trong ngực anh Diệp được dịu dàng kéo đi.

Diệp Hân Dương và Đường Y Nặc ở cùng nhau, đó là trên ý nghĩa chân chính cùng nhau, thậm chí ngay cả buổi tối cũng cùng giường chung gối.

Lúc bắt đầu mặc dù Diệp Hân Dương nói "Nếu như lần sau em vẫn ngủ ở bên trên giường, anh liền không cho phép em lại tiến vào phòng của anh" uy hiếp như vậy, nhưng Đường Y Nặc cũng không có hoàn toàn buông ra, dĩ nhiên ở yêu cầu mãnh liệt của Diệp Hân Dương, vị trí ngủ cũng dần dần từ mép giường hướng vào phía trong đi động, thế nhưng tốc độ cùng ốc sên so sánh với cũng không kém nhiều.

Diệp Hân Dương cũng biết loại chuyện này không thể gấp, nhưng anh nhìn cô gái nhỏ co rút thành một cục cố gắng rút xuống tồn tại cảm giác bộ dáng, trong lòng cảm giác áy náy cơ hồ muốn đem anh bao phủ, vì vậy, dạy mãi không sửa nên Đường Y Nặc rốt cuộc rút hết sự kiên nhẫn của anh, là một loại Nguyệt Hắc Phong Cao buổi tối, Đường Y Nặc mới vừa chui vào chăn, mang cả người và chăn ôm vào trong ngực.

"Anh Diệp?"

"Hôm nay cứ ngủ như vậy, không cho phép cử động nữa." Giọng nói dứt khoát của Diệp Hân Dương không chứa một chút đường sớ nào để thương lượng.

Kể từ khi ở cùng một chỗ với Đường Y Nặc, anh đều có thể dễ dàng ngủ, lúc này cũng không ngoại lệ, trong chốc lát, ý thức liền hỗn loạn, Chu công đã tại nơi xa ngoắc anh, nhưng trước khi toàn bộ ý thức đầu hàng, dường như Diệp Hân Dương xuất hiện một cảm giác cực kỳ quái dị, giống như anh bỏ quên cái gì, hơn nữa còn là chuyện vô cùng quan trọng. Vậy mà kẻ địch quá mạnh mẽ, một chút ý thức còn sót lại hoàn toàn không có thể phản kích.

Anh đã nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy nơi có thể đặt tay đến đều là da thịt mềm mại, mùi thơm thoang thoảng quanh quần ở chóp mũi, tốt đẹp giống như đặt mình trong tiên cảnh, Diệp Hân Dương giật giật lỗ mũi, từ từ di động thân thể cố gắng tìm ra nơi phát ra mùi thơm đó.

Miệng tựa hồ đụng vào thứ gì, mềm mại mà ngọt ngào, xúc cảm thật tốt, giống như thưởng thức loại miệng lưỡi giao nhau vẫn chưa thỏa mãn lần nữa bắt từ bình này làm anh cảm giác cực kỳ vui vẻ, giống như thưởng thức thức ăn ngon, đầu tiên là nhẹ nhàng liếm láp, sau lại chưa đủ bắt đầu mút vào mùi vị càng ngày càng ngọt ngào, sáng sớm thân thể không chịu nổi trêu chọc, rất nhanh liền nóng lên.

Nóng đến có chút khó chịu, có chút kỳ quái, liền da cũng bắt đầu vô cùng nóng, nhưng chỉ cần sờ nhẹ da thịt mát mẻ phía dưới, nóng ran làm người ta không thể chịu được mà khó có thể tách ra, mặc dù sau một khắc nóng ran này sẽ lấy phương thức càng khuyếch trương gấp mấy lần nữa rơi vào trên người anh.

Theo thân thể càng ngày càng nóng, anh không thể tiếp tục thỏa mãn với phương thức lướt qua rồi dừng này, đầu lưỡi giống như là có ý thức, dễ dàng liền cạy ra phòng thủ dưới lưỡi, mạnh mẽ tiến tới rồi tiến quân thân tốc.

Địa phương mở ra này giống như một vườn địa đàng, bên trong chất lỏng ngọt ngào mà dư thừa, anh tham lam mà không biết đủ lật ngược nuốt, cho đến khi tìm không được một giọt mật dịch nào nữa, mới có chút lưu luyến lui đi ra ngoài.

"Anh Diệp, Mì Mì còn muốn" Không hiểu hôn là ý gì, Đường Y Nặc chỉ cảm thấy rất ngọt rất thoải mái thấy anh bỏ chạy, vội vàng lên tiếng giữ lại, vậy mà giọng nói mềm nhũn này không chỉ là một đạo sắc sét giữa trời quang, đem Diệp Hân Dương từ trong hỗn độn kéo trở lại.

Kính hoảng mở mắt, tiến vào tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ bừng, tầm mắt đi xuống, ngừng ở đôi môi sưng đỏ có chút ướt át, quý cũng biết, đây là kiệt tác của người nào!

Vốn là cả người và chân ôm vào trong ngực, hôm nay tám chân móng ngăn cách thân thể hai người đã sớm không biết tung tích, tay trái của anh nắm cả vai của cô gái nhỏ, bắp đùi nhấc lên áo ngủ rộng thùng thình của cô, gác ngang qua bụng của cô, cho dù quần áo hai người coi như chỉnh tề, nhưng không khí mập mờ đã sớm không cần nói cũng biết.

Đường Y Nặc không hiểu sắc mặt của anh Diệp vì sao biến đổi liên tục, chỉ là đơn thuần trung thành với tâm ý của mình, "Anh Diệp, Mì Mì muốn hôn hôn, hôn miệng."

Một câu nói như vậy khiến Diệp Hân Dương ban đầu đã ngây người như phỗng trong nháy mắt giống như bị điện giật, nhất thời nhảy một ra một thước xa, xa cách mấy centimet, liền trực tiếp ngồi ra đầu giường.

"Anh Diệp?" Đường Eno uất ức muốn khóc, trong mắt to nhanh chóng mờ lung một tầng hơi nước, coi như anh Diệp không muốn hôn cô, cũng không nên sợ như vậy chứ, coi như cô có ý tưởng cưỡng hôn, cũng không còn cần thiết trốn xa như vậy a.

Diệp Hân Dương ngoảnh mặt làm ngơ, xuống giường liền trực tiếp trốn vào phòng tắm.

Mặc dù tháng chín cái nắng gắt của cuối thu vẫn còn ở, nhưng bị nước lạnh như băng xối xuống, cả người Diệp Hân Dương giật mình, lại chịu đựng lạnh lẽo tầm mấy phút, cuối cùng đem dục vọng này tiêu mất.

Rốt cuộc anh nhớ tới cảm giác quái dị của mình đến từ chỗ nào?

Bởi vì đều là một người ngủ, anh cũng mau quên sở thích ngủ gập người liền dính của mình, căn bản cùng người ban ngày khí chất lạnh nhạt hoàn toàn bất đồng, khi ngủ thích ôm cái gì đó có thể đặt tay đến.

Mười lăm năm trước, anh đứng là ôm Đường Y Nặc khi còn bé tính lại, chuyện cũ xảy ra làm người ta khinh thường, sai lầm như vậy làm sao có thể tái phạm một lần nữa, hôm nay Đường Y Nặc mặc dù có một thân thể khiến đàn ông trầm mê, nhưng trí óc của cô so với lúc còn nhỏ giống nhau, anh làm sao có thể có ý tưởng cảm thụ này chứ!

Diệp Hân Dương ôm cảm giác tội ác, mới vừa mặc quần áo vào, quay người lại, liền phát hiện cửa đã mở ra, Đường Y Nặc mặc áo ngủ màu vàng nhạt sợ hãi nhìn anh.

"Em tiến vào khi nào?" Thái độ Diệp Hân Dương cũng có thể nói là thật sự hoảng sợ, chết rồi, anh quên khóa cửa, đại khái nghĩ đến quá nhập thần, liền tiếng mở cửa cũng không nghe.

Đường Y Nặc bị tiếng nói của anh hù được, cà lăm nói: "Em mới vừa đẩy cửa ra, mới vừa."

Ánh mắt hoài nghi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi của Đường Y Nặc quay một vòng, bởi vì không xác định cụ thể thời gian "Mới vừa" này, cũng nghiêm chỉnh đi thẳng vào vấn đề hỏi cô gái nhỏ rốt cuộc có nhìn thấy anh trần truồng không. Diệp Hân Dương định lừa mình dối người nghĩ cô không nhìn thấy, sắc mặt tràn đầy hòa hoãn.

"Thật xin lỗi, thái độ của anh không tốt lắm." Anh nghiêm túc nói xin lỗi.

"Không sao." Đường Y Nặc biểu hiện như mình là cô gái tốt lòng dạ rộng rãi, vụng trộm lại đánh báng cừu chương, thấy anh Diệp tựa hồ ôn hòa rất nhiều, cho dù có làm một chút chuyện không tốt, anh Diệp ca ca chắc cũng sẽ không quá tức giận đi, ý tưởng mới vừa chết từ trong trứng nước lại bắt đầu lộ ra.

Tâm sự của Diệp Hân Dương nặng nề, căn bản không nghĩ tới mình cứ như vậy bị tính kế, cái người mơ ước anh Đường mỗi mấy ngày trước còn sợ hãi rụt rè, e sợ nghịch ý của anh, hôm nay khi anh che chở như gió xuân tắm mưa phùn, lá gan lại càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng không có kị gì, dám lộ liễu nhỏ lỏng trên đầu lão hổ rồi, nên khen phương thức giáo dục của bản thân thật sự quá tốt, cho nên thành quả to lớn sao?

Diệp Hân Dương trở lại phòng ngủ, có chút không yên lòng xếp hảo chăn.

Sau lưng truyền đến giọng nói hung phấn: "anh Diệp ca ca, ta đánh răng xong rồi !"

Đây là muốn anh khen ngợi cô sao?

Trước kia cũng không có hành động như vậy, xem ra thật sự là càng ngày càng biết làm nũng rồi, là một hiện tượng tốt đúng không ? Diệp Hân Dương không có nửa phần cảm giác nguy cơ vừa quay đầu - kêu . " Mi Mi " hai chữ, bất ngờ không đề phòng liền bị đẩy tới ở trên giường, một bóng dáng mảnh khảnh dùng cả tay chân nhanh chóng leo lên, sau đó nhìn trũng mục tiêu, tinh chuẩn một hóp chặn lên.

Diệp Hân Dương trợn mắt há hốc mồm, bị giật mình quá độ, thậm chí chí quên phản ứng như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn một cô gái háo sắc cả gan làm xằng làm bậy tại trên người của anh.

Vậy mà một bộ mặc cho quân làm thịt như vậy cũng không thể khiến Đường đại tiểu thư hài lòng, cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhũu lỗ mũi nho nhỏ, "anh Diệp, anh có thể há miệng ra hay không?"

Diệp Hân Dương rốt cuộc phản ứng lại, như vậy anh coi như là bị trêu ghẹo sao?

Chưa bao giờ nghĩ tới anh sinh thời lại có thể có loại thể nghiệm này, quả nhiên là đại cô nương ngồi kiệu hoa lần đầu gặp, ánh mắt Diệp Hân Dương phức tạp nhìn cô gái nhỏ đang khai hai chân ngồi ở trên eo của anh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đường Y Nặc nhìn anh không phối hợp, vội vàng bảo đảm: "anh Diệp, mới vừa rồi anh cũng hôn qua Mi Mi rồi, nên biết như vậy rất ngọt rất thoải mái, tuyệt sẽ không khó chịu, anh Diệp há mồm ra có được hay không?"

Bị một thanh âm tức giận dụ dỗ của cô gái nhỏ năm tuổi, Diệp Hân Dương dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời sơ sót liền bị Đường Y Nặc nhân lúc yếu đuối mà vào, đầu lưỡi nho nhỏ trẻ con bắt đầu linh hoạt đến lãnh địa của anh tùy ý xuyên vào, học được thật là có khuôn có dạng.

Cái lưỡi cố chấp mà nghĩ muốn thưởng thức mùi vị của anh, thế nhưng anh lại lùi lại nhiều lần, rốt cuộc không thể tiếp tục nhẫn nại, đôi khách làm chủ bắt được cái đầu lưỡi trơn mượt kia, lại hút lại mút, thật vất vả tắt đi xuống lửa nóng lại dễ dàng liền bị đốt lên.

Cái mông nhỏ ngồi ở trên eo của anh nhích tới nhích lui, toàn thân máu cũng vọt tới bụng, vô cùng muốn thổ lộ.

Thời điểm khi cô thờ không nổi đẩy anh ra, anh không có ngăn trở, nhìn cái ánh mắt sáng trong của cô gái nhỏ kia rồi nhỏ giọng nói: "Mi Mi, thích khả nhi chi, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì." Thanh âm lại âm lại trầm, giống như là đè nén loại dục vọng đáng sợ nào đó.

Đường Y Nặc hoàn toàn ở trong tình trạng mơ hồ nháy mắt mấy cái, mắt liếc về đồng hồ thạch anh trên tường, "A, đã chín giờ, anh Diệp , em đi xem ti vi, lần sau hôn lại a, thật sự rất thoải mái."

Ánh mắt âm u vẫn nhìn chăm chú vào bóng dáng nhảy về phía trước biến mất ở trước mắt, vẫn căng thẳng giống như đang cùng dục vọng sắp vỡ òa chống đỡ, thân thể trong nháy mắt mềm nhũn ra, xuất mồ hôi lạnh cả người.

Thật là muốn chết.

Khi anh dung túng, Đường Y Nặc càng ngày càng tùy ý, cũng càng ngày càng nguy hiểm.

Trên TV truyền ra âm nhạc khoan khoái, đây là chương trình "vui vẻ cùng Hôi Thái Lang" mà gần đây Đường Y Nặc si mê.

Bởi vì hai người cũng không có công việc, mặc dù rất muốn ra khỏi nhà đi chơi, hảo hảo bồi dưỡng tình cảm thuận tiện giết thời gian, vậy mà ước hẹn lãng mạn lần đầu của hai người cũng bởi vì chương trình " vui vẻ cùng Hôi Thái Lang" mà tuyên cáo hủy bỏ.

Thỉnh thoảng mở ti vi, vừa nhìn thấy bọn động vật có lông mềm mại đáng yêu này, Đường Y Nặc cũng không chịu ra khỏi nhà, và lại dùng một đôi mắt to nhìn Diệp Hân Dương.

Diệp Hân Dương là một người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, làm sao thật có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

Vì vậy đã hai mươi chín tuổi, bác sĩ Diệp không chỉ có thành thực chứng chặc lại ưu tú thành công, lại cùng Đường Bảo Bảo ngồi hàng giờ như vậy, xem bày động vật lông nhung chạy tới chạy lui trong ti vi kia, kinh khủng chết đi được.

Diệp Hân Dương lại đi tắm nước lạnh, bởi vì quá muộn liền trực tiếp kêu đồ ăn ở bên ngoài.

Nói thật ra, anh biết sau khi Đường Y Nặc mất trí nhớ chưa từng nghĩ sẽ khôi phục trí nhớ lại cho cô, chẳng qua là ích kỷ mà đem nó cho là một sự bất đầu mới, nhưng hôm nay, anh biết, loại ý định này nhất định phải sửa đổi.

Đường Y Nặc trẻ con và mất trí nhớ cực kỳ đáng yêu, nhưng dù sao không phải là Đường Y Nặc chính thức, mặc dù anh muốn hôn cô ôm cô, nhưng đối với Đường Y Nặc như vậy, trong lòng anh đầy cảm giác tội lỗi, không cách nào chân chính hạ thủ được,

Mặc dù Đường Y Nặc làm cho anh vừa yêu vừa hận, nhưng nếu không có yêu, lại nlaays đâu ra hận, Đường đại tiểu thư kiêu ngạo như vậy cũng tuyệt đối sẽ không hi vọng mình vĩnh viễn chỉ là đứa trẻ năm tuổi.

Nhìn cô gái nhỏ hướng về ti vi hươ tay múa chân, rốt cuộc Diệp Hân Dương làm ra quyết định

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Về nhà?"

"Ừ."

"Thế nhưng đây không phải là nhà của Mi Mi sao?" Đường Y Nặc không hiểu ra sao.

"Dĩ nhiên, đây là nhà Mi Mi ở, hiện tại chúng ta phải đi là nhà của ba Mi Mi."

Diệp Hân Dương nhìn có chút há hê, nếu để cho Đường Trung Đường nghe những lời nói như thế, không phải là giận đến học máu sao, con gái nuôi lớn còn chưa có thả ra ngoài mấy ngày, ngay cả hang ổ cũng không cần.

"Nha." Đường Y Nặc đáp một tiếng, liền không còn động tĩnh gì.

Diệp Hân Dương xoay người trở về phòng lấy chìa khóa xe, khi trở về phát hiện có điểm không đúng, phim hoạt hình đang chen vào quảng cáo truyền bá, mà Đường Bảo Bảo lại vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm màn ảnh TV, bả vai thon gầy run run lên.

Ba chân bốn cẳng mà đi đến trước mặt Đường Y Nặc, đem cằm cô giơ lên, quả nhiên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi bị nước mắt thấm ướt, biến thành một đoàn đen thui lù, khóc thật thảm thiết.

Diệp Hân Dương mấp máy môi, khi anh dung túng, cô đã chùng mấy ngày không khóc qua, hôm nay hình như anh cũng chưa làm chuyện tình gì không tốt đi, cái người không biết sống chết làm mưa làm gió tại trên người anh là cô mà!

"Thế nào?"

Dùng sức chùi cái lỗ mũi, trong mắt to nước ngập tràn, "Anh Diệp, có phải anh không cần Mi Mi nữa hay không, Mi Mi muốn cùng anh Diệp cùng nhau ở chỗ này, nơi nào cũng không muốn đi."

Một hồi lâu, Diệp Hân Dương mới nghe hiểu ý tứ của Đường Y Nặc, trí tưởng tượng của cô gái nhỏ này cũng quá phong phú đi, Diệp Hân Dương bắt được hai cái tay của cô, nhẹ nói: "Anh sẽ không bỏ lại em, chỉ là muốn trở về thăm chú Đường một chút, Mi Mi cũng không nhớ cha một chút xiu nào sao?"

"Nhớ." Nặng nề gật đầu một chút, mắt to nháy nháy, tròng mắt tròn xoe cực kỳ giống ngăm trong hồ thủy tinh trong suốt, ánh mắt có chút thích lại có điểm sợ hãi, xác nhận lại một lần nữa: "Cho nên, anh Diệp sẽ không bỏ lại em, chỉ là mang em trở về thăm cha?"

Diệp Hân Dương gật đầu một cái, "Thật là ngu ngốc!"

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống như là trời tháng sáu, lập tức mưa thu mây bay, trời xanh mây trắng, đối với công phu thay đổi sắc mặt của cô, Diệp Hân Dương xem thế là đủ rồi.

"Mi Mi vào phòng tắm thay áo ngủ, chọn một bộ váy thích nhất, mặc xong chúng ta sẽ xuất phát."

"Đợi thêm một chút có được không?"

"Hả?"

"Vui vẻ cùng Hôi Thái Lang lại bắt đầu, xem xong tập này chúng ta đi có được hay không?"

"."

Một hàng hắc tuyến, Diệp Hân Dương nhìn Đường bảo bảo hai mắt sáng lên xem chăm chăm màn ảnh TV, tựa hồ hoàn toàn đem một đoạn tiểu nhạc đệm ruột gan đứt từng khúc mới vừa rồi quăng ra ngoài chín tầng mây, nếu như không phải là biết Đường mỗi hôm nay thông minh bị thoái hóa, anh đều có chút hoài nghi Đường Y Nặc có phải đang đùa chơi với anh hay không.

Một tập một tập lại một tập, cho đến khi truyền hình Vui vẻ cùng Hôi Thái Lang chiếu xong hai người mới ra cửa.

Bởi vì tại giữa buổi trưa anh và Đường Trung Đường đã hẹn thời gian về nhà, một Đường mỗi người yêu nữ nhi thành si lại lập tức thả trên tay xuống tất cả công việc phi nhanh về nhà, ở trong nhà trông sao đợi trắng sáng như thế nào cũng trông mong không tới con gái bảo bối, đã gọi điện thúc giục vô số lần, thậm chí làm điện thoại Diệp Hân Dương hết pin luôn.

Từ lòng trả thù riêng, Diệp Hân Dương cố ý không cho điện thoại di động sạc điện.

Xe lái vào gara dưới đất, Diệp Hân Dương mang theo Đường Y Nặc vào trong nhà, mỗi khi đi được vài bước, anh liền dừng bước, nghi ngờ nhìn về phía sau một chút, cứ có cảm giác giống như có người nào đó đang rình coi bọn họ, cảm giác của anh nhất định không sai lầm đi.

Cho nên hai người vừa vào nhà, anh liền hỏi Đường Trung Đường gần đây có phải đắc tội người nào hay không, Đường Trung Đường vẫn còn vì người không nghe điện thoại này, tức giận cho anh một cái liếc mắt.

"Ta đây đời này chỉ đắc tội với một mình cháu!" Sau đó giận dùm dùm xoay người lôi kéo con gái hỏi han ân cần.

"Mi Mi, chúng ta lên lầu, cha mua cho con rất nhiều quà tặng!"

Diệp Hân Dương nhũn mề, anh tự nhiên sẽ không theo loại người có chứng yêu con gái thích tính toán chi li này so đo, đi tới hỏi đi bảo mẫu: "Dì, gần đây đi ra ra vào vào, có cảm thấy xung quanh biệt thự có người rình rập hay không?"

Bảo mẫu nắn tóc, "Con người của ta thần kinh so cột điện còn thô, thật không có chú ý tới. Diệp tiên sinh, tại sao cậu lại hỏi như thế, đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có thể thật là ảo giác của cháu." Diệp Hân Dương cười cười, "Dì, không sao, không cần lo lắng."

Diệp Hân Dương tại phương diện này đối với mình cực kỳ tự tin, dĩ nhiên không thể nào cho đó là ảo giác của mình.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Diệp Hân Dương cảm thấy thời gian anh cho đủ rồi, giữa cha con có bao nhiêu chuyện riêng tư thì cũng có thể để sau rồi nói, liền không hề áy náy lên trên lầu, đẩy ra phòng của Đường Y Nặc.

"Anh Diệp!" Đường Y Nặc đối với mùi của Diệp Hân Dương rất nhạy cảm, lập tức từ trên giường nhảy xuống, "Mau đến xem, đây là Spongebob Squarepant cha tặng cho em, có xinh đẹp không?"

Tính tình tinh táo của Diệp Hân Dương cũng có chút giật mình trọn to hai mắt, trước mắt là Spongebob Squarepant có thể so sánh với giường lớn size king, mắt dùng bảo thạch màu đen làm đẹp, vừa xa xỉ lại xinh đẹp.

Cái đuôi Đường Trung Đường vênh cong lên, dương dương đắc ý, "Như thế nào, Hân Dương? Hay là ta lão già này đối với con gái tương đối tốt thôi." Khiêu khích trắng trợn.

"Chú quả nhiên rất thương Mi Mi." Diệp Hân Dương hoàn toàn không ăn này một bộ, cười híp mắt cảm thán một câu, liền ngậm miệng không nói thêm gì nữa, trên mặt còn cười khanh khách, hết sức hữu nghị.

"Cháu đừng nói vấn đề khác?" Đường Trung Đường buồn bực.

"Nha." Diệp Hân Dương quay đầu đi, nhìn cô gái nhỏ leo lên Spongebob Squarepant ở phía trên giường lớn lật tới lần lui lần nữa, "Mi Mi, anh muốn uống cà phê của dì pha, em đi xuống giúp anh bảo dì pha một ly giúp anh, có được hay không?"

"Ừ." Đường Y Nặc nhảy lên, thật vui vẻ đi tìm bảo mẫu.

"Nó đối với cháu thật dễ ý." Đường Trung Đường chua chát, miệng đầy không có cảm giác, "Đúng rồi, lúc này có chuyện đang bận sao? Rõ ràng nói là buổi trưa, thế nào 4 giờ mới đến?"

Diệp Hân Dương suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định không cần nói cho Đường lão gia tử, thật ra thì ở trong lòng Đường đại tiểu thư, địa vị của ông và Diệp hân giường, đều không sánh bằng truyền hình Vui vẻ cùng Hôi Thái Lang.

"Không có, bởi vì có chút buồn ngủ, ngủ trưa hơi quá." Diệp Dân Dương hơi hốt sơ lược nguyên nhân đi trễ, chợt sắc mặt trầm tĩnh xuống, nhìn Đường Trung Đường nói: "Cháu hi vọng chú có thể cho cháu xem tài liệu bệnh tình của Đường tiểu thư, cháu muốn cẩn thận nhìn một chút."

Đường Trung Đường sững sốt, lộ ra một bộ tươi cười chua chát, "Đều là nói nhảm, không có gì dùng, nếu như có dùng ta sớm đưa cho cháu." Mặc dù cảm khái, ông vẫn là đi lấy.

Lúc trở lại, Diệp Dân Dương cùng Đường Y Nặc ngồi ở một chỗ, Đường Y Nặc mắt to nhìn anh uống cà phê, chờ anh hớp một ngụm, liền vội vàng hỏi: "anh Diệp, uống ngon sao?"

"Ừ, ngon vô cùng."

Giống như đây là cà phê cô pha, Đường Y Nặc cười đến vui sướng, mắt to tròn vo cười thành hai vầng trắng cong soi sáng, miệng nhỏ nứt ra, lộ ra hàm răng trắng mịn chỉnh tề, chói lóa làm người hoa mắt.

Hồi lâu chưa từng thấy qua con gái cười không buồn không lo đến như vậy, Đường Trung Đường không tự chủ được siết chặt tài liệu trong tay, chợt có chút không muốn đem gì đó trên lầu giao cho Diệp Dân Dương.

Diệp Dân Dương đã nhìn thấy ông, đem Đường Y Nặc đuổi đi lần nữa, "Mi Mi, bụng của anh hơi đói rồi, giúp anh nói di cầm chút bánh ngọt đi lên, có thể không?"

"Ừ!" Đường Y Nặc tin tưởng nhất anh Diệp, không nghi ngờ gì, vui sướng nhảy lên lại đi xuống lầu.

"Nó như vậy thật ra thì tốt vô cùng, chú. . . ." Đường Trung Đường nhớ tới bộ dáng trước kia của con gái, kiều ngạo mà ngễnh đầu, trong mắt to xinh đẹp không có một chút ánh sáng nào, như tượng gỗ mỹ lệ không có linh hồn, hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng luôn là lắc đầu nói không sao, nhưng cô làm sao có thể sẽ không sao, ông cũng mau quên cô đã bao lâu không có cười rồi, đây chính là con gái bảo bối hắn thương đến tận xương tủy, đã từng kiều ngạo cỡ nào, xinh đẹp cơ nào.

Diệp Dân Dương cười như không cười, "Chú xác định?" Trong mắt là sự giấu cợt không hề che giấu.

Đường Trung Đường bị nụ cười kia đâm xuống dưới, "Chú dĩ nhiên hi vọng nó có thể khôi phục bình thường, nhưng nếu như cái giá phải trả là nụ cười và sự vui vẻ, chú. . . . chú không làm được, chú không muốn gặp một tiểu Nặc mất hồn lạc phách."

"Tại sao phải thất hồn lạc phách? Phát hiện cuộc sống của cô không cách nào vui vẻ, chẳng lẽ không cần tìm ra nguyên nhân, hoàn toàn cải thiện tình huống không tốt, loại phương pháp trốn tránh này thật sự tốt sao?"

"Có lẽ cháu nói rất đúng, nhưng chú làm tất cả biện pháp cũng không cách nào khiến nó nhoeo miệng cười." Ông là người cha thất bại, ở trên thương trường bày mưu nghĩ kế, chính là nhân vật quyết định thắng bại sau cùng, như đối mặt với con gái thì cũng là vụng về ngoài dự đoán của mọi người, chỉ biết một lòng thuận theo, không biết nên đi thế giới nội tâm của con gái như thế nào.

"Thật ra thì cháu cũng không có tư cách nói chú, bởi vì khi biết cô ấy mất trí nhớ lại hết lần này đến lần khác chỉ nhớ rõ cháu khi xưa thì cháu thật sự có loại cảm giác may mắn rơi trúng đầu mình, không nói gạt chú, mặc dù cháu đối với cô ấy rất lạnh nhạt, nhưng cháu vẫn luôn rất ưa thích cô ấy, vô cùng thích, cho nên mới phải càng thêm không ưa việc cô ấy đã làm, thậm chí cuối cùng không thể tiếp tục nhẫn nại, trong cơn tức giận đi Nhật Bản, sau khi trở lại lại đối mặt với một Đường tiểu thư hoàn toàn mới, một Đường tiểu thư toàn tâm lệ thuộc vào cháu, cũng sinh ra ý niệm ‘ nếu như cả đời như vậy cũng chưa chắc không tốt ’."

Diệp Dân Dương bứt lên khoe môi cười cười, "Nhưng hôm nay buổi sáng, cháu mới phát hiện ra mình mười phần sai rồi, cháu thích chính là cái đó Đường Y Nặc hoàn toàn chỉnh chỉnh, cho dù cô ấy có nhiều khuyết điểm hơn nữa, chúng ta cũng có thể cùng nhau cố gắng vượt qua, mà không phải tước đoạt quyền lợi trở lại cá tính vốn có."

"Cháu thích Tiểu Nặc?" Đường Trung Đường thất kinh

"Không nhìn ra?"

"Thật không có nhìn ra. . . . Cháu đối với Tiểu Nặc không phải lạnh nhạt bình thường, luôn là xa cách khó gần, nói ghét cũng không quá đáng, chú có thời điểm nghĩ nếu không phải ngại vì sự tồn tại của chú, cháu nhất định sẽ hoàn toàn đem Tiểu Nặc làm thành cảnh bên đường."

"Đây là sai lầm của cháu." Vừa bắt đầu trốn tránh không gặp Đường Y Nặc, là vì che giấu rắc rối tâm khác của mình đối cô, nữa sau lại đối với thái độ Đường Y Nặc càng ngày càng tệ, một mặt là anh nhìn không quen, mặt khác cũng không biết cùng với nàng chung đụng như thế nào, ở trong mắt người khác xem ra, như vậy biểu hiện cụ thể như thế lại biến thành "Ghét" !

Diệp Dân Dương không có ý định đem tình cảm của mình nói cho Đường Trung Đường nghe, nói nên nói, liền hỏi tài liệu muốn có từ Đường Trung Đường, Đường Trung Đường cũng bị thuyết phục rồi, thông khoái mà đem tài liệu giao cho anh..

Diệp Dân Dương thấy Đường Y Nặc chậm chạp không có đi lên, liền định xuống lầu tìm cô.

"Chờ một chút."

"Hả?"

Thần sắc Đường Trung đường có chút nặng nề, "Lúc trước không phải cháu hỏi chú gần đây có đắc tội với người khác hay không sao? Thương trường buôn bán khó tránh khỏi thù địch, sẽ không có cái gì cần đặc biệt chú ý, nhưng mấy ngày trước một người khác tới tìm chú."

"Người nào?"

"Là mẹ của tiểu Nặc." Thấy thần sắc Diệp Hân Dương kinh ngạc, Đường Trung Đường thấy niềm vui trong đầu khẽ cười cười, "Không sai, chính là mẹ của Tiểu Nặc Doãn Á Lan, cô ta cũng không phải bởi vì khó sanh rồi qua đời, mà thích một người đàn ông khác, sau khi sinh hạ đứa bé liền cùng hắn cùng nhau bay đi Mi quốc, không còn tin tức, chú sợ Tiểu Nặc có ám ảnh, từ nhỏ nói với nó mẹ nó khó sanh qua đời, đúng rồi, cháu làm gì vô duyên vô cớ hỏi chú có đắc tội với người khác hay không?"

"Hôm nay cháu đến trước cổng nhà, cứ có cảm giác có một đôi mắt đang nhìn, rất không thoải mái."

"Cháu có thấy rõ ràng là ai chưa?"

Diệp Hân Dương lắc đầu, "Cháu không rõ ràng lắm."

"Có lẽ thật sự là cô ta, cô ta tới tìm chú chủ yếu cũng là muốn xem con gái một chút, nhưng chú tức giận nói khó nghe, chất vấn nếu như cô ta thật sự yêu con gái tại sao ban đầu lại muốn bỏ đi, sau lại hai mươi năm bất vô âm tín, trực tiếp cự tuyệt cô ta, nhưng tóm lại cô ta cũng là mẹ ruột của tiểu Nặc, nhìn thấy con gái một lần cũng hợp tình hợp lý."

Diệp Hân Dương không nói gì, đi xuống lầu ở phòng khách cũng không thấy được Đường Y Nặc, cuối cùng ở phòng bếp tìm được.

Đường Eno đứng ở sau lưng di bảo mẫu, tò mò nhìn di làm bánh ngọt. Anh nhìn một hội, không có tiến lên quấy rầy.

Buổi tối, di bảo mẫu làm một bàn lớn thức ăn, Diệp Hân Dương và Đường Y Nặc ăn no một bữa, mới cùng Đường Trung Đường tạm biệt về nhà.

Đường Trung Đường đưa bọn họ lên xe, khuôn mặt lưu luyến không rời.

Diệp Hân Dương nắm tay Đường Y Nặc, đường vòng cung ở trong mắt đen đẹp để dưới ánh trăng màu bạc hết sức chân thành, "Mỗi tuần lễ cháu đều sẽ mang cô ấy trở về, không nên quá chờ mong."

Đường Y Nặc vẫy tay, "Cha, Mi Mi sẽ nhớ cha!"

"Ừ, cha cũng sẽ nhớ tới con." Đường Trung Đường ưỡn một khuôn mặt mo, đang chuẩn bị cò kè mặc cả, "Có thể một tuần lễ trở lại hai ba năm ngày hay không."

Không ngờ xe màu đen bên cạnh chợt khởi động, ông chỉ có thể tro mắt nhìn nó nghênh ngang rời đi.

Vẫn cảm thấy rất quái dị, ánh mắt rình mò giống như gần kề, thế nào cũng không bỏ rơi được, Diệp Hân Dương vòng vo nhiều lần, đáng tiếc hiện tại chính là giờ cao điểm xe chạy, sau lưng tràn đầy đều là các loại xe, không nhìn ra bất kỳ kỳ sớ hờ.

Đường Bảo Bảo ăn uống no đủ, ngồi ở ghế cạnh tài xế nghiêng đầu đã ngủ rồi, trong xe không có cái nệm, mặc dù nhiệt độ không thấp, nhưng cái gì đều không có, ngủ nhất định sẽ cảm lạnh. Diệp Hân Dương không hề suy nghĩ nhiều nữa, hết sức chuyên chú ở dòng xe chạy mãnh liệt trên đường cái phá vòng vây, chỉ vì muốn ôm Đường bảo bảo lên giường ngủ sớm một chút.

Vì phòng ngủ mình thú tính đại phát, cả buổi tối, căn bản Diệp Hân Dương không thể nào ngủ, mà Đường Bảo Bảo một chút ý thức nguy hiểm cũng không có, cảm thấy lồng ngực anh Diệp thật là âm áp thật thoải mái, liền hướng trên người anh tiếp cận, còn đưa ra cánh tay trắng nõn vươn tới ngực của anh, vì vậy Diệp Hân Dương trợn tròn mắt, nhìn trần nhà hắc ám, mặc niệm Kim Cương Kinh một trăm lần, cuối cùng nhìn đến trời sáng.

Diệp Hân Dương vội vàng rời giường, không có lò sưởi, Đường Bảo Bảo nhướng mày lên ở trên giường lật tới lần lui, cũng không tìm được thân thể làm mình cảm thấy ấm áp, chỉ có thể không tình nguyện mở mắt.

"Chào buổi sáng, em ngủ tiếp một lúc tốt lắm, anh đi làm bữa sáng."

Đường Y Nặc thấy anh đã thay xong quần áo, chớp chớp mắt to có chút sưng mù, "Không, anh Diệp rời giường, Mi Mi cũng muốn rời giường."

Diệp Hân Dương từ chối cho ý kiến, sau khi rửa mặt liền đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng.

Thời điểm chuông cửa vang lên, anh nhìn thời gian, buổi sáng sáu giờ 20', sớm như vậy, không phải là Đường Trung Đường chứ? Nghĩ tới nghĩ lui cũng là người mà anh không thể tin được.

Rửa tay đi ra phòng bếp, lại bị Đường Y Nặc kêu: "anh Diệp, Mi Mi đi mở cửa." Cô đổi một thân màu xanh nhạt với quần dài ngang đầu gối, nhìn qua ưu nhã mà tỉ mỉ.

Diệp Hân Dương cũng vội vàng đi theo, "Mi Mi, không phải anh đã nói với em trước hết phải thấy rõ ràng là ai mới mở cửa."

Lời của anh còn chưa nói hết, Đường Y Nặc ra tay quá nhanh, đã đem cửa kéo ra, có chút ngượng ngùng le lưỡi một cái, "A, thật xin lỗi, anh Diệp, Mi

Mi lần sau chú ý!"

"Không sao." Diệp Hân Dương đem Đường Y Nặc đến sau lưng, xem kỹ ánh mắt rơi vào trên người phụ nữ phía sau cửa, ăn mặc phải hết sức thỏa đáng, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, tản ra một loại sức quyến rũ của phụ nữ thành thực, ánh mắt của cô nhưng có chút cố chấp, từ đầu tới đuôi đều chỉ nhìn chăm chăm Đường Y Nặc, sáng rõ đến không tầm thường.

Đường Y Nặc bị nhìn thấy rất không tự nhiên, cả người cũng trốn sau lưng Diệp Hân Dương.

"Người là ai, xin hỏi người tìm ai?" Anh không khách khí hỏi.

"Doãn Á Lan." Tuyệt không để ý bị chất vấn như vậy, cô khẽ cười, đáng vẻ mười phần ưu nhã, "Là mẹ ruột của cô ấy, ta muốn mang cô ấy đi."

"Lúc ấy ta xác thực là trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho là tình yêu chính là tất cả, hiện tại hơn hai mươi năm đã qua, cái đó xú nam nhân nói muốn yêu ta cả đời lại chê ta già, tìm một nữ sinh đại học khác, đang ở nước lạ, tìm không còn gì vẫn vương vãi thương tâm cực độ ta đây vốn là nghĩ cái chết, trước khi chết lại nghĩ đến đứa bé ở Đài Bắc, đột nhiên nhớ nó vô cùng, vì vậy ta liền trở lại." Không có chủ nhà mời, cô tự động tự phát ngồi ở trên sofa trong phòng khách, ngồi đối diện chính là Diệp Hân Dương và Đường Y Nặc.

"Trung Đường vẫn ghi hận ta, cũng không chịu để cho ta thấy nó, sau lại ta mời trinh thám tư, mới biết rõ tình trạng hôm nay của nó, đứa bé đáng thương cùng mẹ đi có được hay không, mẹ nhất định chăm sóc thật tốt cho con."

Một chút thể diện Đường Y Nặc cũng không cho cô ta, "Anh Diệp, Mi Mi mới không đi cùng cô ta, Mi Mi muốn cùng anh Diệp ở chung một chỗ."

Một đoạn chuyện tình dài như vậy, cô không muốn nghe cũng không muốn hiểu, cự tuyệt ngay lập tức.

Diệp Hân Dương đẩy cô vào phòng ngủ, đem bữa ăn sáng cũng mang đi vào, "Ngoan, em từ từ ăn, anh có việc nói với cô ta." Vừa muốn xoay người, ống tay áo lại bị kéo lấy.

"Hà?"

"Anh Diệp, cô ta là người xấu, chúng ta đuổi cô ta đi ra ngoài có được hay không?" Trong lòng cô, bất kỳ người có ý đồ tách cô và anh Diệp đều là người xấu.

Kinh ngạc một giây đồng hồ, khóe môi đông lạnh từ từ tuôn ra một cái mỉm cười, "Nghe lời em, ngoan."

Doãn Á Lan rõ ràng nghe được lời nói của Đường Y Nặc, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt tan vỡ, theo bản năng lại nâng lên mỉm cười, "Không trách Tiểu Nặc, đều là ta làm mẹ không được tận chức."

Diệp Hân Dương kỳ quái nhìn cô ta một cái, trên mặt thần sắc không xem ra gì, "Doãn tiểu thư, cô thật giống như có chút không biết rõ, một người đột nhiên tới cửa tự xưng là mẹ Tiểu Nặc mẹ, tôi không đem cô làm kẻ điên đuổi ra ngoài, cô nên thấy may mắn rồi."

Doãn Á Lan cười xấu hổ, "Cậu đừng nói giỡn."

"Cô xem tôi là đang nói đùa sao?" Diệp Hân Dương nhàn nhạt hỏi ngược một câu.

Chỉ là vài ba lời, cô ta liền bị ép mất đi ưu thế đánh đòn phủ đầu, "Tôi có thể đi làm giám định DNA, chứng minh nó đúng là con gái của Doãn Á Lan tôi!"

Thật ra thì Diệp Hân Dương chưa từng có hoài nghi tới thân phận của cô ta, Tiểu Nặc đáng đáp rất giống cô, lông mày lỗ mũi đều giống như một khuôn mẫu khác ra ngoài, vậy mà Đường tiên sinh cũng yên tâm đem Tiểu Nặc giao cho cô, một người chưa bao giờ có trách nhiệm thì có quyền gì đem Tiểu Nặc từ theo trong tay anh mang đi.

"Doãn tiểu thư, cô không cần quá kích động." dù sao cô cũng là mẹ của Đường Y Nặc, anh không muốn cho cô khó chịu, "Cô đã nói cô hiểu rõ tình trạng Tiểu Nặc, như vậy hi vọng cô đợi thêm một ít thời gian, chờ Tiểu Nặc khôi phục bình thường, phải có sức phán đoán bình thường, sau đó cô ấy mới quyết định có muốn tiếp nhận cô hay không được."

Doãn Á Lan ngớ ngẩn, chợt trấn định lại, "Các người đừng gạt tôi nữa, tôi hiểu biết rõ các người đều sẽ gạt tôi, hôm nay tôi đi lần này, không biết các người lại đem Tiểu Nặc đưa đến nơi nào, lúc đó tôi có thể sẽ không thấy được nó nữa!" Cô chịu đủ lừa gạt, bị lừa phải xoay vòng vòng, không đáng giá một đồng, cuối cùng còn bị người đàn ông vô tình kia vứt bỏ, hiện tại cô hiểu, chuyện gì đều phải nắm giữ quyền chủ động, một khi mất đi, sẽ Vạn Kiếp Bất Phục.

"Lần này tôi có chuẩn bị mà đến, đem chuyện các người cũng điều tra được rõ ràng, nếu như cậu không giao nó cho tôi, tôi liền đi nói cho nó biết, nó mới không phải là Thư Mi, Thư Mi sớm bị nó hại chết, cùng lắm thì cả chết lưới rách! Dù sao không có con gái, tôi cũng không muốn ở đời này rồi, nhiều lắm là chết lại lần nữa tốt lắm."

Diệp Hân Dương nâng lông mày, vạn vạn không nghĩ tới nữ nhân này sẽ điên cuồng như vậy.

Coi như ở trong sự việc của Thư Mi, tất cả là Đường Y Nặc không đúng, cũng không nên khiến một Đường Y Nặc đơn thuần này tới gánh chịu, cái người luôn miệng nói muốn bồi thường con gái, nhưng cố muốn đem con gái đẩy vào ngõ cụt mà.

Lửa giận ở trong thân thể điên cuồng thiêu đốt, Diệp Hân Dương chưa bao giờ hận qua một người như vậy, nếu không phải nhìn ở cô là phụ nữ, nhất định anh đã hung hăng đánh tỉnh cô, "Cô không cần quá phận, cô ấy là con gái của cô, hiện tại chỉ có trí lực chỉ là đứa trẻ năm tuổi."

Doãn Á Lan cười lạnh, dùng một loại tư thái cao ngạo nắm chắc phần thắng nói: "Tôi cái gì đều không trông nom, tôi chỉ nhận định tôi cho là chính xác, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, cậu đã quan tâm Tiểu Nặc như vậy, liền đem nó giao cho tôi a, chỉ cần giao cho tôi, tôi liền cái gì đều không nói với nó, nó cũng sẽ hảo hảo."

Diệp Hân Dương thật muốn một quyền đánh rơi nụ cười của cô ta, rõ ràng chỉ là đem con gái làm thành cây cò cứu mạng lúc rơi xuống nước, chỉ hiểu gắt gao nắm không buông tay, cũng không để ý này cộng rom rạ sẽ chịu nổi áp lực của mình mà chìm vào đáy nước hay không.

Một mình Đường Y Nặc ở trong phòng ăn cơm, căn bản ăn không an lòng, trước kia anh Diệp ca ca đều là cùng cô dùng cơm, ba ngum cũng thành hai cái là cơm nước xong xuôi, cô liền mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng khách không khí rất quái dị, cô cảm thấy có chút không thoải mái, cái người nói muốn mang cô rời đi vẫn nhìn cô, thật là đáng ghét chết đi, trốn sau lưng anh Diệp, cô nhỏ giọng hỏi: "anh Diệp, người xấu có phải muốn đi hay không?" Thanh âm nói nhỏ không nhỏ, đứng ở sau lưng Diệp Hân Dương đối diện Doãn Á Lan vừa vặn nghe được không sót một chữ.

Cô ta cố gắng lộ ra nụ cười thân thiết, hướng Đường Y Nặc vươn tay, "Mi Mi, mẹ là muốn đi, chỉ là anh Diệp của con đáp ứng mẹ có thể đem con cũng mang đi!"

"Gạt người!" Đường Y Nặc quay đầu, chỉ cấp cô ta một lắc đầu nhỏ.

Doãn Á Lan thấy thế nổi cáu, đây chính là con gái của cô sao, coi như không có nuôi nó, liên hệ máu mủ là không thể giả rồi, thế nhưng cô không sánh bằng một người ngoài! Cô tức là chuyện, liền đưa tay tới đây kéo Đường Y Nặc cũng không được.

Diệp Hân Dương ra tay, đánh rớt cái tay kia.

"Đáng đời!" Đường Y Nặc ở một bên vỗ tay bảo hay, "Ai kêu bà lừa gạt Mi Mi, khi dễ Mi Mi!"

Diệp Hân Dương đang lo tức giận không chỗ phát, xuống tay dĩ nhiên ngoan độc, đem Doãn Á Lan đau rất nhiều, cô đi đến trước mặt anh, trầm giọng uy hiếp: "Cậu thật muốn tôi nói sao?"

"Đối với cô ấy mà nói, cô chỉ là một người xa lạ, cô ấy sẽ không đem lời nói của cô là quan trọng."

"A, vậy cậu mạo hiểm thử một chút sao? Tâm của đứa bé là rất yếu ớt."

Diệp Hân Dương thật chặt khóa lỏng này, trong tròng mắt đen lửa giận bắn ra bốn phía.

"Anh Diệp, các người đang nói cái gì, Mi Mi thế nào một chút cũng nghe không hiểu!" Tay nhỏ bé từng phát từng phát dắt vạt áo của anh.

Chợt, tay áo trong tay cô bị buộc kéo rời ra, anh Diệp cư nhiên cũng không quay đầu lại mở ra cửa chính rời đi.

"Ngao, con xem, anh Diệp của con không thương con rồi, cùng mẹ đi thôi, mẹ sẽ đối đãi với con thật tốt."

Đường Y Nặc mắt nhắm tịt tai, chỉ nhìn phiến vải vóc nhỏ nhỏ này ngăn người, trong đầu giống như nổ tung một tổ ong vỡ vụn, ừn ừn kéo đến kêu to làm đầu cô lập tức đau nhức.

Kéo rời ống tay áo, bóng dáng cũng không quay đầu lại. Tại sao cảm giác rất quen thuộc, rồi lại không nghĩ ra là chuyện xảy ra lúc nào, chỉ cảm thấy đầu đau quá đau quá, giống như giống như xé rách một dạng.

"Con đừng đùa bỡn tính khí, cùng mẹ đi." Không chiếm được đáp lại Doãn Á Lan phát ra lời ngoan độc, đưa tay phải đi kéo Đường Y Nặc.

Đường Y Nặc không hề phòng bị, một cái liền bị kéo ngã xuống đất, đầu nặng nề đập vào phía sau khay trà, thậm chí có thể nghe được tiếng va chạm thanh thúy dị thường, có máu tươi từ trong đầu tóc đen rỉ ra, giống một con rắn nhỏ kịch độc.

Đường Y Nặc tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy thống khổ, chỉ dùng một đôi mắt nhìn chăm chăm trần nhà, "Anh Diệp, Mi Mi đau quá, anh tới bồi Mi Mi, Mi Mi sẽ không đau, anh Diệp."

Doãn Á Lan bị dọa đến mức mất bình tĩnh nghe vậy lập tức vọt xuống dưới, thật may là Diệp Hân Dương vẫn chưa đi xa, chỉ là đứng ở cửa thang máy, vừa thấy được bước chân của cô lão đạo nghiêng ngã, liền vội vàng hỏi: "Thế nào?"

Căn bản Doãn Á Lan nói không ra lời, lôi kéo Diệp Hân Dương liền chạy ngược về.

Diệp Hân Dương một lòng đột nhiên kịch liệt nhảy lên.

Cửa mở ra, anh đi vào đã nhìn thấy Đường Y Nặc ngã trên mặt đất, trong tóc nàng tràn đầy là máu chói mắt, chỉ cảm thấy giống như có đồ vật gì đó ở trong đầu óc nổ tung, đem lý trí đánh cho còn dư lại không có mấy.

"Mau gọi xe cứu thương, mau a!" Anh đối với Doãn Á Lan rống to.

Đường Y Nặc dịu dàng nắm tay Diệp Hân Dương, "anh Diệp ở đây, Mi Mi không sợ, Mi Mi không đau, tuyệt không đau, anh Diệp không cần."

Còn chưa nói hết, cô mắt nhắm lại, liền hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Tôi còn tưởng rằng bà đã thông suốt hoàn toàn rồi, không nghĩ tới bà đúng là chết không hồi cải, cứ nhiên đem con gái chúng ta bức đến đường cùng!"

"Tôi không phải cô ý, tôi chỉ là muốn."

"Hiện tại tôi không có ý kiến gì đối với bà, nếu như bà còn tiếp tục dây dưa với Tiểu Nặc, tôi nhất định sẽ làm bà hối hận! Bà cũng coi như cùng ta chung sống, nên biết thủ đoạn của tôi, tôi có 100 loại phương thức có thể làm cho bà không bao giờ xuất hiện tại trước mặt chúng ta nữa!"

"Ông không uy hiếp được tôi, không có nó, tôi cũng không sống được!"

"Bà cho rằng chết là một chuyện dễ dàng sao?"

"Ông"

Bên ngoài hai người làm cho khí thế ngất trời, Diệp Hân Dương cái gì cũng không nghe được, anh nắm tay Đường Y Nặc, rõ ràng nghe được bác sĩ cấp cứu nói không có gì đáng ngại, bởi vì đầu óc bị đung nên có lẽ chờ một đoạn thời gian mới có thể tỉnh lại, không cần lo lắng, vậy mà anh không tận mắt thấy cô tỉnh lại, như thế nào cũng không thể an tâm.

Đường Trung Đường giải quyết xong chuyện tình của Doãn Á Lan, lúc đi vào liền nhìn thấy người đàn ông đã gần 30 tuổi, sắc mặt lạnh nhạt không nhận ra là vui hay buồn một tay chống gương mặt, ánh mắt đen nhánh của anh có một loại như sắc thái lưu ly, rất đẹp, sáng long lanh, lại lộ ra một chút yếu ớt không nói được, giống như vừa đung liên vờ.

"Đây là sơ sót của cháu, nếu cháu đề cao cảnh giác là có thể sớm phát hiện ý đồ của Doãn Á Lan, cũng không để bà ta thương tổn được Tiểu Nặc." Nhìn trên đầu con gái tầng tầng băng gạc, lại ảo não lại tự trách.

Diệp Hân Dương không có lên tiếng.

Đường Trung Đường nhìn thời gian không còn sớm, đi xuống lầu mua bữa ăn tối, bởi vì bữa trưa thời điểm Đường Y Nặc vẫn đang làm giải phẫu, bọn họ vẫn đứng ở ngoài phòng mổ, căn bản không chú ý đến việc ăn cơm trưa, thân thể cũng đã mất đi trí giác, cho dù kéo dài tới hiện tại cũng không thấy đói.

Chỉ là, nhìn Đường Trung Đường đưa tới hộp cơm, Diệp Hân Dương trừng lên mí mắt không nói hai lời liền lấy qua, cúi đầu lặng yên không lên tiếng bắt đầu nhét thức ăn vào miệng.

Ngược lại Đường Trung Đường có chút kinh ngạc, bởi vì nhìn bộ dạng ủ dột của anh, còn tưởng rằng anh sẽ nói không có tâm tình ăn cơm, ai ngờ anh mở ra hộp cơm ăn. Ông cầm đôi đũa ở trong hộp cơm khuấy khuấy, chỉ cảm thấy vô vị tẻ nhạt, liền đem chiếc đũa buông xuống, cầm lên hộp cơm liền muốn ném vào thùng rác.

"Không cho phép ném, bác sĩ nói ngày mai Tiểu Nặc mới tỉnh dậy, có phải chú muốn vẫn đối bụng hay không? Thân là một người cha, không phải muốn con gái mới vừa tỉnh lại, lo lắng tại sao sắc mặt của chú không tốt sao?"

Động tác của Đường Trung Đường dừng lại một lát, cuối cùng thu hồi cử động vứt bỏ hộp cơm, "Thật xin lỗi."

Mặc dù Diệp hân Dương không có một chút buồn ngủ, nhưng vì có thể lấy trạng thái tốt nhất nghênh đón Đường Y Nặc thức tỉnh, lúc tối còn phải cùng Đường Trung Đường thay ca, cường bách mình ngủ ba giờ.

Sáng ngày thứ hai lúc mười giờ, Đường Y Nặc đã tỉnh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị chụp dưỡng khí cố định, con ngươi đen nhánh lại rất linh hoạt, cho đến khi phát hiện Diệp Hân Dương ngồi ở bên trái mép giường, mới ngưng chuyển động, cô cố chấp nhìn tới trước Diệp Hân Dương, hàm răng cắn chặt môi dưới, ánh mắt vô cùng sáng, mơ hồ có thủy quang lóe lên.

Diệp Hân Dương nhẹ nhàng đụng cái đầu nhỏ bị băng gạc vây tầng tầng xung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Mi Mi, có phải rất đau hay không?" Ngày hôm qua có thuốc tê, hôm nay thuốc tê hoàn toàn mất đi hiệu lực, là một ngày khó chịu nhất phải không.

Thật đơn giản bảy chữ, lại giống như làm cho cô nhận được cực lớn rung chuyển, con mắt sáng trong thật nhanh thoáng qua cái gì, cuối cùng biến thành một giọt lệ rơi xuống khóe mắt.

Diệp Hân Dương đang muốn nói những gì, bên cạnh một bóng dáng không lồ đem anh đẩy ra, "Mi Mi đừng lo lắng, ba kêu bác sĩ cho con thêm một liều thuốc mê, liền hết đau."

"Người là gia súc à, muốn thuốc mê liền thuốc mê! Toàn thân gây mê đối với đại não tổn thương lớn lắm, có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể tưởng tượng được." Diệp Hân Dương tức giận phản bác cái ý kiến không có tính thực tế này.

"A, đúng rồi, chú quên cháu là bác sĩ, vậy cháu tới nghĩ biện pháp, có cách nào mới có thể không làm cho nó đau?" Giọng nói Đường Trung Đường rất nôn nóng, không để cho con gái nhìn thấy ông đầu tiên, làm cho ông bị thương hết sức.

Diệp Hân Dương không lên tiếng, bệnh nhân toàn thân gây mê chỉ có thể nhìn đau, đau đớn sẽ làm cô thanh tỉnh, ngược lại khôi phục được nhanh hơn, nhưng anh biết đạo lý này cùng Đường Trung Đường nói cũng không thông.

Đường Trung Đường thấy anh không nói tiếng nào, lại cảm thấy căn bản là Diệp Hân Dương có tiếng không có miếng, không nhìn nổi con gái chịu khổ, vội vàng đi tìm bác sĩ chủ trì nghĩ biện pháp xem một chút có thể giảm bớt thống khổ hay không.

Diệp Hân Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, do dự hỏi: "Đau đến khó có thể chịu được sao?"

Đột nhiên cảm thấy trên tay ấm áp, cầm lấy cái tay nhỏ nhắn, gương mặt nhìn, vừa đứng nhìn thấy cặp mắt hồn nhiên tin tưởng kia của Đường Y Nặc, có há miệng, không có thanh âm.

Nhưng Diệp Hân Dương nghe hiểu ý của cô, cô muốn nói: Diệp ca ca ở đây, Mi Mi cũng không đau.

Đột nhiên Diệp Hân Dương cảm thấy tim đau không cách nào giải thích được, trong đau đớn lại xen lẫn sự sáng khoái nào đó, trước nay chưa có cảm giác xa lạ này, lại làm anh trong lúc nhất thời im lặng đi.

Một hồi lâu, anh mới nhỏ giọng nói: "Anh sẽ luôn luôn ở đây."

Người phía dưới trong nháy mắt nở một nụ cười với lúm đồng tiền thật tươi, giống như là ban đêm hoa quỳnh nở rộ, đẹp đến trình độ không chút kiêng kỵ, ánh mắt sáng long lanh, giống như thủy tinh sáng long lanh.

Đường Y Nặc khôi phục rất nhanh, gần như mỗi ngày Diệp Hân Dương đều ở trong bệnh viện theo giúp cô, thỉnh thoảng lấy ra từ chỗ Đường Trung Đường văn kiện trị liệu, phía trên viết đều là một cách nói của bác sĩ, "Bệnh chứng tương tự này rất khó nói, không biết từ lúc nào sẽ khôi phục như cũ, có thể là ngày mai, cũng có thể có thể là mười ngày nửa tháng, thậm chí cả đời đều là trạng thái như vậy", Diệp Hân Dương là chuyên gia khoa tim mạch, đối với khoa não bộ và khoa thần kinh cũng không am hiểu, cuối cùng anh nghĩ tới muốn đi, người đáng giá tin nhiệm chỉ có một, Vệ Đoan.

Cũng rất nhiều người nói Diệp Hân Dương là thiên tài, anh mới từ đại học y khoa nổi tiếng tốt nghiệp, liền bị bệnh viện lớn nhất Đài Bắc trúng tuyển, công việc một năm, liền trở thành một trong chủ lực của khoa tim mạch.

Mà Vệ Đoan, cái người lời thôi léch thếch, tùy tùy tiện tiện, cũng là thiên tài trong thiên tài, đòi xưng Quý Tài. Hấn ra đòi tựa như nhất định vì giới y học cống hiến, tinh thông các lĩnh vực giới y học, lúc ở tại đại học liền được giới quý tộc thuê làm bác sĩ tư nhân với lương cao, tốt nghiệp không mấy năm, liền có được danh hiệu "Quý y".

Diệp Hân Dương liên lạc Vệ Đoan thì mới phát hiện thiếu gia không chịu được đã chạy đi Singapore rồi, cẩn thận nói với hắn tình trạng hiện tại của Đường EY Nặc, hỏi hắn có biện pháp nào tốt hay không.

"Diệp tiểu tử, nếu như mà mình nhớ không lầm, cậu phải là một tiểu nhân có thù oán tất báo chứ?"

Điểm này hắn lại thâm sâu trong người, bị hại sâu sắc, phải nói chuyện có lỗi Đường đại tiểu thư làm so với hắn rất nhiều, đó cũng không phải là một chuyện nhỏ chút xíu, không lý do để cho anh tích cực như vậy vì bệnh tình của cô bên ba, hay là nói.

"Này, chẳng lẽ cậu có chủ ý xấu gì? Mình đã nói với cậu a, người ta Đường đại tiểu thư coi như thật rất có lỗi, nhưng bây giờ cũng nhận được báo ứng, cậu hãy để xuống chứ?" Vệ Đoan mau bị chính mình cảm động, thân là một học trưởng, hắn thật là vừa thiện lương vừa có thể mẹ nó, còn có thể đảm đương nhân vật thân thiết tri kỷ.

Cái trán Diệp Hân Dương xuất hiện ba đường hắc tuyến, lạnh lùng nói: "Cậu rốt cuộc có giúp hay không?"

"Diệp tiểu tử, làm sao người không đem lời nói của học trưởng nghe vào vậy, ta là nói."

"Giúp tôi, làm ơn!"

Vệ Đoan chịu không nổi khẩn cầu trình trọng như vậy của Diệp Hân Dương, nắm tóc, đem tình ý sâu xa bên trong cổ họng lại nuốt trở vào, "Cậu biết rõ mình chịu không nổi nhất là giọng điệu như vậy của cậu."

"Cảm ơn." Diệp Hân Dương tự đáy lòng cảm kích.

"Khách khí như vậy làm cái gì, ha ha." Mặc dù Vệ Đoan cứng mềm đều ăn, vậy mà thể công mềm hoá càng có thể đạt tới hiệu quả không tưởng tượng được, cảm giác bị bạn tốt lệ thuộc vào thật sâu làm cho hắn cảm thấy tâm tình rất thoải mái, "Mình tiếp xúc qua bệnh như vậy, quả thật tương đối đặc thù, phương pháp trị liệu không có lệ mà theo, nhưng tương đối có hiệu quả chính là thật sâu thoải mái, mình không xác thực hữu hiệu trăm phần trăm, nhưng cũng lấy thử một lần. mình gần đây ở Singapore có một người già làm kiểm tra thân thể, thời gian tương đối rảnh rỗi hơn, lúc cần thời điểm trực tiếp điện thoại cho mình."

Chín ngày sau, Đường Y Nặc liền không chịu ở lại trong bệnh viện, la hét phải ra khỏi viện.

Đường Trung Đường theo lệnh con gái mà làm, dĩ nhiên không có hai lời.

Diệp Hân Dương tìm y sĩ trưởng của cô, lấy được "Đã không có vấn đề, hai tuần lễ sau lại làm kiểm tra theo lệ là tốt rồi" sau khi trả lời, cũng không nhắc lại dị nghị.

Gần đây Đường Trung Đường vì chuyện của con gái làm trễ nãi không ít công việc, biết con gái không việc gì, hơn nữa có Diệp Hân Dương chăm sóc hộ tống, liền trực tiếp đi ô-tô tới công ty.

Vừa về tới nhà, đầu tiên Đường Y Nặc ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa phòng khách, chớp mắt to nhìn Diệp Hân Dương, một bộ khéo léo, "Diệp ca ca, Mi Mi muốn xem TV."

Diệp Hân Dương cười, "Em muốn xem, không cần thiết nói với anh."

Anh đi tới thay cô mở TV lên, màn ảnh bị cố định tại đó lập tức xuất hiện giọng nói vui sướng quen thuộc, Diệp Hân Dương ở phía sau nhìn thấy, khóe miệng không nhịn được kéo ra. Đây không phải là mục đích chân thực mà cô la hét phải về nhà đấy chứ? Tuy nói trong bệnh viện có TV, nhưng vì Đường Y Nặc nghỉ ngơi thật tốt, Diệp Hân Dương đem hộp điều khiển ti vi giấu đi, lừa gạt cô nói hộp điều khiển ti vi mất.

Diệp Hân Dương trở về thư phòng, mở ra Laptop tìm kiếm một chút thời gian, về thời gian có rất nhiều, nhưng có tác dụng thì có thể đếm được rất ít.

Nhìn anh đang nhập thần, hoàn toàn không có chú ý tới ngoài cửa chưa có khép lại, nhiều lần xuất hiện bóng dáng mảnh khảnh, lén lén lút lút hướng vào phía trong thò đầu nhỏ ra, thấy bộ dạng anh hết sức chăm chú, cô nhẹ chân nhẹ tay từ trên ghế sa lon đi tới, chỉ là thanh âm của TV bị hạ xuống thấp rất nhiều, bằng tần từ Vui vẻ cũng sôi nổi thành tiết mục giải trí.

Day day huyết thái dương, Diệp Hân Dương nhìn thời gian bên cạnh một chút, cũng sắp mười hai giờ, anh đứng lên ra khỏi phòng, nhìn thấy Đường Y Nặc có chút không yên lòng chơi đùa với đồ điều khiển ti vi, cúi đầu, gò má nhìn qua rất an tĩnh.

"Thế nào không xem hoạt hình nữa?" Anh thuận miệng vừa hỏi.

"A!" Không nghĩ tới cô lại giống như là bị kinh sợ, chợt từ trên ghế salon té xuống, dùng một đôi mắt to hoang mang sợ hãi nhìn anh, hộp điều khiển ti vi "Gõ" một tiếng ở nơi này ném tới trên đất.

"Anh không đáng sợ như vậy chứ?" Diệp Hân Dương không rõ chân tướng, đi tới nhặt lên điều khiển ti vi nghĩ giao cho cô, mới phát hiện một đôi tay của cô đặt tại cùng nhau, cũng có chút bốp đỏ.

Hắn đem hộp điều khiển ti vi ném tới bàn trà nhỏ trước sofa, đưa ra đôi tay đặt trên vai Đường Y Nặc, ấn cô đến trên ghế sofa ngồi xuống, cho ra bảo đảm: "Thật xin lỗi, lần sau anh cẩn thận một chút, tận lực không hù đến em." Mặc dù anh cũng không cho là từ này giờ có hành động gì hù dọa đến cô, nhưng Đường Y Nặc hôm nay mới ra viện, có thể có chút hậu di chứng, vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục như cũ, quả thật anh càng nên chú ý một chút.

"Ngoan, thời gian không còn sớm, anh sẽ xuống lầu mua thức ăn chuẩn bị bữa trưa."

Anh trấn an một hồi, đi phòng ngủ lấy ví tiền, vừa đi đến cửa, phía sau chợt truyền đến té té giọng nói: "Mới vừa rồi Hôi Thái Lang đang làm quảng cáo."

Diệp Hân Dương sững sốt một lúc, mới hiểu được cô đang trả lời vấn đề của anh, chuyện này thật không cần thiết phải giải thích, ánh mắt khẽ nheo, như có điều suy nghĩ, khóe miệng lại nâng lên nhất mạt nụ cười, "Ừ, anh biết rồi."

Trước kia Đường Y Nặc mê Vui vẻ cùng hôi thái lang muốn chết, cho dù là giữa chừng có quảng cáo chen, cũng không chịu xem những kênh khác, chỉ sợ không canh tốt thời gian 1 2 giây, mà bây giờ cô đâu rồi, mặc dù vẫn nghiêm túc mà nhìn chăm chăm vào màn ảnh TV, nhưng mắt sẽ không tỏa sáng lấp lánh giống như trước kia, ngược lại luôn ngáp nhiều cái.

Đầu bị đập hư, hứng thú cũng bắt đầu thay đổi sao?

Diệp Hân Dương nhũn mày, chứng kiến đến Đường Y Nặc ngáp lần thứ tám, đề nghị nói: "Xế chiều hôm nay khí trời thật tốt, chúng ta tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi."

"Có thật không?" Rốt cuộc ánh mắt của Đường Y Nặc lại lóe sáng lên giống như kim cương lần nữa.

Bị vui sướng đơn giản và rõ ràng rành rành lay sang, sâu trong trông mắt đen của Diệp Hân Dương cũng dậy lên một chút đau xót nhẹ nhàng.

Mặc dù nói tùy ý đi một chút, Diệp Hân Dương cũng có kế hoạch rất cẩn thận, đầu tiên là đi vườn cây nhìn xem trời thu sắc sỡ màu sắc, lại đến thể giới đầy biến đi một lượt, ở bên ngoài dừng lại ăn bữa tối, sau khi ăn xong đi xem một buổi biểu diễn kịch rất có tiếng, từ đầu đến cuối Đường Y Nặc cũng cười hết sức vui vẻ, làm cho người ta nhìn cũng sinh lòng vui vẻ.

Vào đến cửa nhà, nụ cười trên mặt của Đường Y Nặc cũng chưa từng thối lui, cũng đem ánh trắng sáng bằng, cùng lúc đó, Diệp Hân Dương sẽ không may mắn như vậy, từ khi bắt đầu lái xe về nhà, trong đầu của anh liên kéo lên báo động.

Quả nhiên, buổi tối lúc ngủ, không có Diệp Hân Dương chủ động mời, Đường Bảo Bảo try kỷ chủ động rút vào trong ngực của anh, cảm giác thân thể anh cứng đờ, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích giống như một cục gỗ, động tác ừn ừ lui dừng lại, buồn buồn nói: "Diệp ca ca, không muốn ngủ chung cùng Mi Mi sao?"

Người này có điểm tức giận lại có điểm uất ức, thời điểm oán trách cũng không ngừng đầu lên, vẫn chôn ở trong ngực của anh, hơi thở quen thuộc xuyên thấu qua áo ngủ thật mỏng, mang tới cảm giác tê dại làm cả người anh rét run.

"Làm sao có thể? Không nên suy nghĩ nhiều, nghe lời, ngủ." Diệp Hân Dương mắt xem mũi, mũi xem tâm, vẫn không chế không được sóng nhiệt trong thân thể dâng lên, gần như là mấy chữ này từ trong kẽ răng nặn ra, thật hung tợn.

Đường Y Nặc trong ngực không nói nữa, cũng không lộn xộn nữa.

Vốn là một buổi tối này Diệp Hân Dương không có ý định ngủ, ai biết anh ngủ có thể làm ra chuyện tình không bằng cảm thú hay không, vậy mà chính anh bởi ở bệnh viện chừng mười ngày thật sự mệt muốn chết rồi, nghe bên tai tiếng hít thở từ từ chậm rãi rất nhỏ, bất tri bất giác liền mất đi ý thức.

Mà Đường Y Nặc vốn là nên ngủ lại mở mắt, cẩn thận từng li từng tí từ trong ngực Diệp Hân Dương thò đầu ra, ánh mắt lóe sáng mà nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp trai đã mất đi phòng bị trước mắt này, khẽ chạm vào hàng lông mi dài, lông mi dài mà thẳng. Ánh mắt một đường đi xuống, cuối cùng rơi vào hai mảnh cánh môi thật mỏng, trong lúc nhất thời khó kìm lòng nổi, cúi đầu hôn lên môi của anh, lại sợ đánh thức anh, động tác lại nhẹ nhàng lại chậm chạp, nhưng dần dần động tác lướt qua rồi dừng không cách nào làm cô thỏa mãn, ôm tư tưởng may mắn, cô cúi đầu học phương thức bị hôn lần trước, theo dạng vẽ hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ) mà đưa ra đầu lưỡi tinh tế liếm lấy, giống như trước mắt là mỹ vị đệ nhất thiên hạ.

Không biết qua bao lâu, cô liếm liếm môi, có chút lưu luyến, nhưng rốt cuộc quyết định thu tay lại, người phía dưới bất mãn kêu một tiếng, lật người cư nhiên đem Đường Y Nặc áp đảo phía dưới.

Bị trêu chọc không hề tiết chế lâu như vậy, anh hôn vừa vội lại hung, đầu Đường Y Nặc "Oanh" một tiếng nổ, nhất thời trống rỗng, theo bản năng vung về mà đáp lại tiến công của anh.

Diệp Hân Dương vung lên áo ngủ của cô, vô cùng thuần thực mà trượt vào thân thể mềm mại mà chưa bao giờ bị ai đụng đến, khoái cảm xa lạ Đường Y Nặc lâm vào hỗn độn đột nhiên thanh tĩnh, cô nhìn nam nhân trên người vẫn đang nhắm mắt lại, mặc dù chưa bao giờ biết kinh nghiệm chuyện nam nữ, nhưng cũng không phải là cô gái ngu ngốc, cô biết những động tác này ý nghĩa như thế nào.

Trong cơn người thoáng qua cảm xúc khắc cốt ghi tâm, cô chậm chạp mà nhắm hai mắt lại, đưa ra đôi tay ôm cổ của anh, không tiếng động bày đi ra tư thế hiến tế.

Trên bàn tay cầm dao giải phẫu có một tầng chai thật mỏng, da thịt mềm mại thể nào chống lại anh lặp lại vỗ về chơi đùa, đến mức đều là phần hồng phần hồng một mảnh, mềm mại động lòng người.

Đường Y Nặc nhỏ giọng rên rỉ, tuy nhiên cũng bị nuốt vào trong miệng người đàn ông, anh lặp đi lặp lại hôn cô, theo nguyên thủy các bước nam nữ làm tình, đây là một nụ hôn trần trụi theo kiểu người trưởng thành.

Động tác của anh thành thạo như vậy, mấy động tác liền đem cô trêu ghẹo không kềm chế được, Đường Y Nặc không nhịn được thương tâm, biết rất rõ ràng anh ưu tú như vậy, một người đàn ông gần ba mươi tuổi từng có qua những nữ nhân khác cũng là chuyện bình thường, nhưng cô vẫn không chế không được chua xót ngập tràn.

Chỉ là, rất nhanh, cảm xúc khô sở của cô lập tức bởi vì động tác của người đàn ông mà không cách nào bận tâm.

Tay của anh trượt vào vùng cấm địa, ở vòng ngoài nhạy cảm vỗ về chơi đùa không biết bao nhiêu lần, giống như khảy một khúc nhạc dương cầm, ngón tay thon dài ở trên thân thể của cô bay múa, mang tình triêu xa lạ cùng cảm giác xấu hổ cơ hồ muốn đem Đường Y Nặc ép điên cuồng.

Cô theo bản năng muốn khép lại hai chân, giống như phát hiện ý đồ của cô, Diệp Hân Dương dùng đầu gối chống đỡ tại chính giữa hai chân của cô, đầu lưỡi trần an mà liếm qua khoang miệng của cô, cho đến khi cô từ từ mềm hoá lần nữa.

Mãi cho đến khi miệng huyết dần dần phân tán ra một chút chất lỏng trong suốt, ngón tay thon dài chọt dòi đi Chiến Địa, mơn trớn chất lỏng trơn trượt, anh từ từ dò vào cấm địa phái nữ, cho dù là một ngón tay, địa phương chưa bao giờ tiếp nạp qua vật thể vẫn phát ra gào thét, từ thói quen khoái cảm lập tức biến thành thống khổ xé rách, Đường Y Nặc ứng phó không kịp theo bản năng muốn cắn môi chịu đựng, quên mất cái lưỡi một mực trong cổ họng cô đang hoành hành ngang dọc.

"È hèm!"

Cho nên, nghe Diệp Hân Dương mặt ân cần nói: "Mi Mi, có phải hay không rất đau?" Thì cô tự nhiên nói: "Diệp ca ca ở đây, Mi Mi cũng không đau."

Thật, chỉ có anh đang ở đây, cô cũng không đau, chỉ cần anh ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Fedfan

Tắm nước lạnh hơn nửa tiếng, hô hấp của anh mới chậm rãi bình ổn lại.

Diệp Hân Dương biết, nhất định phải có biện pháp, nếu như mỗi lần dục vọng bị khơi dậy đều không có được cách phát tiết bình thường, thì một ngày nào đó anh sẽ không chế không được.

Nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến. Anh vừa suy nghĩ gọi điện thoại cho Vệ Đoan, mời cậu ấy từ Singapore bay về, điện thoại di động liền vang lên, chính là Vệ Đoan, cậu ta nói: "Tớ đang ở ngoài cửa, cậu nhanh mở cửa cho tớ!"

Diệp Hân Dương vội vã thay quần áo, chạy đến phòng khách, mở cửa nhìn ra, một bóng người cũng không có.

Anh cũng không nghi ngờ người thành thật như Vệ Đoan sẽ có suy nghĩ trên cọt người khác, liền đứng ngoài cửa đợi một lúc, quả nhiên chừng ba mươi giây sau, một người đàn ông cao lớn quen thuộc hai ba bước liền chạy vội tới trước mặt anh, một bộ dáng thờ hờn hờn.

"Nhường một chút, tớ mắc tiểu, mượn cái toilet."

Diệp Hân Dương nhớ tới sau khi anh ra cửa thì Đường Y Nặc đã đi vào toilet, liền dẫn anh ta đi tới một toilet phụ khác, "Sao đột nhiên lại trở về?"

Vệ Đoan ở phía sau cửa thoải mái đại tiểu tiện, tức giận liếc mắt, "Còn không phải là vì cậu, lần trước cậu thành thật nghiêm túc nhờ tớ làm việc, sau lại không liên lạc lại với tớ, đã bao nhiêu ngày rồi hả, tớ dứt khoát bay về nhìn xem." Chợt nghĩ đến cái gì, lại liên tưởng đến đủ loại việc xấu của cái người này, anh hơi do dự mở miệng: "Này, lần trước cậu làm ra vẻ nhờ vả tớ một phen, sẽ không phải là đùa giỡn tớ chứ?"

Nếu như Diệp tiểu tử dám trả lời "Đúng", sau này anh thật sẽ không bao giờ dễ dàng tin tưởng cậu ta nữa rồi!

Diệp Hân Dương nhớ tới cô gái nhỏ ở trong phòng cư xử với mọi người không giống cách cô cư xử với anh, nụ cười bên khóe môi càng sâu thêm, lại thấy được Vệ Đoan tức giận tới mức trợn trắng mắt, kéo quần lên đi ra ngoài.

"Cậu quả nhiên đang gạt tớ, tớ sẽ không để ý đến cậu nữa!" Lời oán trách tràn đầy ý tứ làm nũng phát ra từ trong miệng một người đàn ông cao lớn, thế nào cũng thấy có hiệu quả hài kịch.

Diệp Hân Dương cúi đầu giấu đi nụ cười nơi khóe miệng, vội vàng đưa tay kéo anh ta, "Không có đâu, hôm nay tớ vừa định gọi điện thoại cho cậu, không nghĩ tới cậu đã đến rồi, nào, nhanh ra phòng khách ngồi, tớ châm trà cho cậu." Thanh âm vô cùng thành khẩn.

Vệ Đoan nghi ngờ liếc anh một cái, ồm ồm liền bị đẩy tới ngồi xuống ghế sa lon.

"Chỗ của tớ chỉ có trà Phổ Nhĩ cùng nước trái cây, cậu muốn loại nào?"

"Nước lọc là được rồi." Chưa bao giờ hưởng thụ qua sự phục vụ ân cần của Diệp tiểu tử, mỗi lần đều là anh ta vì tên nhóc họ Diệp mà đi theo làm tùy tùng, Vệ Đoan thật sự có chút thụ sủng nhược kinh, anh vốn thẳng tính, hờn dỗi trong lòng đã sớm trở thành hư không rồi.

Diệp Hân Dương gạt đầu một cái, lát sau đưa lên cái đĩa đựng ly nước lọc có khắc hình con ngựa.

"Khi nào có thể bắt đầu điều trị bằng thời miên?"

"A!" Vệ Đoan vỗ đầu một cái, "Va-li hành lý của tớ vẫn còn ở dưới lầu, thiết bị điều trị đều nhét ở bên trong." Bởi vì vội vã đi vệ sinh, cả thang máy cũng chờ không kịp, va-li hành lý còn để ở dưới lầu, mình anh liền trực tiếp chạy lên cầu thang.

"Cậu gọi Đường đại tiểu thư ra đi, tớ đem hành lý lên có thể bắt đầu bất cứ lúc nào." Vội vã cho một câu trả lời, Vệ Đoan liền nóng lòng xông ra ngoài.

Diệp Hân Dương nhượng đôi mày thâm thúy, xoay người đi tới phòng ngủ chính.

Đường Y Nặc vào phòng vệ sinh được một lúc rồi, dùng đồ rửa mặt chắc cũng dư thời gian rồi.

"Mi Mi, em xong chưa?" Anh gõ cửa phòng tắm.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đường Y Nặc đang ngồi trên bồn cầu cơ thể liền căng thẳng, nghĩ đến cảnh trước mắt, cảm thấy buồn bực không lên tiếng, muốn tìm cái lỗ dưới đất để chui xuống.

Không được đáp lại, Diệp Hân Dương cho là cô đang tắm, tiếng nước chảy quá lớn không nghe thấy, liền nâng cao đề-xi-ben, lặp lại mấy chữ vừa rồi.

Đường Y Nặc vẫn không phát ra bất kỳ thanh âm nào, mặc dù cô biết như vậy sẽ gây hao tổn không nhỏ đến kế hoạch lâu dài, nhưng chẳng lẽ muốn cô chính miệng nói cho Diệp Hân Dương: "Cô bởi vì đại đi mị tới, lại không có bằng vệ sinh, cho nên mới không đi ra được sao?" Trong đầu chợt có ý tưởng lóe lên, như vậy thật ra cũng không phải không thể, dù sao thân phận hiện tại của cô là Thư Mi có trí óc của đứa trẻ 5 tuổi, cho dù thể diện có quăng đi, cũng quăng không tới trên người Đường Y Nặc.

Biết rõ ý nghĩ như vậy là lừa mình dối người, nhưng chuyện tới trước mắt, Đường Y Nặc cũng không có lựa chọn khác rồi.

"Anh Diệp, Mi Mi bị bệnh, chảy rất nhiều máu, có thể chết hay không a?"

Cô nghĩ nếu như sau này có một ngày cô thật sự khôi phục thân phận như cũ, cô nhất định sẽ vô cùng xấu hổ mà chết.

Vốn còn đang lo lắng có phải anh trước đó nói chuyện quá thẳng thừng làm tổn thương cô, cho nên mới trốn trong phòng vệ sinh không chịu ra ngoài, lại không lên tiếng giận dữ anh, không ngờ bên tai bỗng nhiên xuất hiện thanh âm đáng thương.

Trái tim trong nháy mắt đập lỗ mất một nhịp, mà huyết dịch toàn thân cao thấp tất cả đều vọt tới ngực, liều mạng đụng vào nó, anh chỉ cảm thấy tim đập nhanh không cách nào hít thở, cũng đã không cảm thấy đau đớn.

Ở cửa phòng vệ sinh sợ run một hồi, anh mới giống như phát điên phá cửa xông vào, hoàn toàn quên mất chỗ anh có chìa khóa dự phòng, sau khi tông cửa vọt vào, ánh mắt của anh lập tức giống như ra-da hướng về phía Đường Y Nặc từ trên xuống dưới, từ trái sang phải quét một lượt. Hôm nay Đường Y Nặc mặc chính là một bộ váy chiffon lộ vai màu trắng gạo, sạch bóng, chẳng có một chút cảnh tượng máu chảy thê thảm không nở nhìn mà anh đã tưởng tượng.

Trái tim đang ngưng đập cuối cùng cũng từ từ sống trở lại, anh hậu tri hậu giác cảm nhận được loại đau lòng giống như lo lắng này, chậm rãi giương mắt hỏi: "Em bị thương chỗ nào?"

Nếu như cô dám nói với anh "Đây chỉ là nói đùa", cô nên biết anh tuyệt đối sẽ không giống như mấy lần trước bị trêu chọc như vậy mà không so đo, mà lần này anh sẽ hung hăng trừng phạt cô, muốn cô hiểu được có những lời nói đùa vĩnh viễn cũng không nên nói.

Đường Y Nặc vừa thấy được anh, khuôn mặt 'oanh' một cái toàn bộ như bị nung đỏ rồi, mặc dù cảm thấy thái độ của người đàn ông này nguội lạnh có phần không bình thường, nhưng cô đã không có tâm sức đi tìm tòi nghiên cứu là vì nguyên nhân gì rồi, cố nén cảm giác xấu hổ cơ hồ không cách nào chịu được này và lại tùy lúc cũng muốn che mặt chạy trốn, ở trước mặt người kia, đưa ra quần lót nhỏ màu trắng tinh, ném xuống đất.

"Anh Diệp, chỗ này toàn là máu, hơn nữa còn liên tục chảy, Mi Mi nhất định sẽ chết á. . . Nhất định sẽ chết, sau đó sẽ không thấy được anh Diệp, Mi Mi không muốn đâu. . ."

Diệp Hân Dương chặt chẽ nhìn chằm chằm vết máu đỏ tươi trên quần lót, lại thấy Đường Y Nặc mím môi, biểu tình khổ sở thật giống như mất đi toàn bộ thể giới, chợt có chút hoài nghi suy đoán của mình có phải sai lầm rồi hay không, Đường Y Nặc nếu đã khôi phục trí nhớ làm sao có thể làm ra chuyện khiến người ta im lặng như vậy!

Anh nhấp máy miệng, hỏi: "Tháng trước, em không gặp phải tình trạng tương tự sao?"

Hình như là đang rất cố gắng hồi tưởng, "Có một lần á..., em rất sợ hãi, sau đó chạy đi nói với cha, cha nói Mi Mi chỉ là ngã bệnh, uống một chút thuốc liền có thể khỏe rồi, sau đó thật sự là vậy, một thời gian rất dài Mi Mi cũng chưa bị chảy máu nữa."

Khóe mắt Diệp Hân Dương giật giật, cho dù không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, anh cũng không khó tưởng tượng Đường Trung Đường bị con gái làm cho bối rối không chịu nổi, cho Đường Y Nặc uống thuốc dừng lại và trì hoãn kinh nguyệt, ông ta chẳng lẽ không biết những thuốc này đối với thân thể phụ nữ có tổn thương nhất định sao?

Về mặt hòa hoãn, Diệp Hân Dương ôn hòa nói: "Cái này không sao, nó chứng tỏ Mi Mi đã trưởng thành, có thể sinh bé cưng rồi, là tình trạng tốt vô cùng nha."

"Mi Mi trưởng thành rồi, vậy anh Diệp có phải có thể cùng Mi Mi chơi hôn nhẹ rồi hay không?" Đường Y Nặc lộ ra vẻ mặt vui sướng, mắt mở to nhìn Diệp Hân Dương, giống một chú chó nhỏ mong đợi được vỗ về.

Diệp Hân Dương dĩ nhiên hiểu rõ câu 'chơi hôn nhẹ' trong miệng Đường Y Nặc, đó không phải là 'hôn ngũ ngon' hay 'hôn dỗ dành' thuần khiết lúc ban đầu giữa hai người, không nhìn được cảm thấy hết sức nhức đầu với lối suy nghĩ nhảy vọt của cô gái nhỏ, tự chủ ban đầu của anh đã tràn ngập nguy cơ, có thể nào lần nữa bị khiêu khích?

"Em trước ở chỗ này đợi anh một lát, anh đi mua cho em mấy thứ."

Anh không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, dặn dò một câu liền xoay người sai bước rồi đi, nhìn qua có vài phần bộ dạng chạy trốn chết.

Thấy tình cảnh này, Đường Y Nặc đột nhiên cảm thấy, cho dù gặp phải cảnh tượng lúng túng như vậy, chỉ cần anh vẫn bằng lòng đối xử dịu dàng với cô, thì mất mặt nữa cũng không có gì ghê gớm.

Diệp Hân Dương không nghĩ tới mình sẽ gặp Vệ Đoàn trong siêu thị, "Sao cậu lại ở chỗ này?"

Bởi vì có sự việc xen giữa của Đường Y Nặc, anh đã quên mất chuyện Vệ Đoàn xuống dưới lầu, bây giờ nghĩ lại cậu ta đã xuống được một lúc rồi, thì ra chậm chạp không lên nhà là bởi vì tới siêu thị.

Vệ Đoàn ngược lại sợ hết hồn, quay đầu thấy là anh liền vội vã ra dấu 'suyt', rón rén đi tới bên cạnh anh, nhìn chung quanh một chút, mới cúi đầu nhẹ giọng nói: "Lúc xuống lầu tớ gặp phải một cô gái, đặc biệt giống cô nữ sinh tớ đã từng thăm mền, không tự chủ được đi theo đến nơi này."

"Cậu đã từng thích một người?" Thanh âm không thể tin được.

Đừng trách Diệp Hân Dương ngạc nhiên, phải biết Vệ Đoàn con người này khả năng nói chuyện tình cảm thấp đến trình độ làm người ta giận sôi, hơn nữa tương đối không hiểu phong tình, đã từng có một nữ sinh nhiều lần tặng hộp cơm trưa cho anh ta, lại bị anh ta hiểu lầm thành "Giúp người làm niềm vui", nữ sinh kia trong cơn tức giận liền cường hôn anh ta, anh ta sờ sờ miệng rất vô tội trả lời: "Tớ mới vừa ăn tối, cậu không cảm thấy hôi sao?" Những chuyện giống như vậy, nhiều không kể xiết.

Thế cho nên Diệp Hân Dương vẫn cho là Vệ Đoàn nếu không phải đồng tính luyến ái thì chính là vật cách ly tình cảm, nào biết rằng thì ra là anh chàng ngây ngô này cũng từng trải qua khoảng thời gian thăm mền tràn đầy ngọt bùi cay đắng!

"Nói nhỏ thôi á, bị người ta nghe thấy tớ rất xấu hổ!"

Diệp Hân Dương lần nữa bị vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng hù dọa, lặng lẽ nhắm mắt rồi lại mở ra, bình tĩnh nói: "Là người nào, tớ đi tới hỏi phương thức liên lạc giúp cậu."

"Như vậy có phải quá trực tiếp hay không?" Vệ Đoàn vỗ ngực, anh không muốn bị cho là một tên đàn ông nông cạn, cợt nhả lại xung động.

"Con gái thích đàn ông chủ động lại dứt khoát." Diệp Hân Dương mở mắt nói mò, cúi đầu chọn mấy bịch băng vệ sinh thích hợp, quay đầu đi về phía quầy, "Cậu suy tính một chút có cần tớ giúp hay không, tớ đi trước tính tiền."

Vệ Đoàn lúc này mới chú ý tới tay Diệp Hân Dương đang cầm gì đó, vốn là đôi mắt to trong nháy mắt trùng còn lớn hơn mắt bò, "Cậu. Cậu cư nhiên mua băng vệ sinh?"

Diệp Hân Dương đối với vẻ mặt khoa trương tròn mắt há mồm của anh xem thường, hơi hột nói: "Bởi vì mắc bệnh trĩ." Nếu như phương pháp thôi miên thật sự có hiệu quả, như vậy Đường Y Nặc sẽ trở lại thành đại tiểu thư kiêu ngạo quật cường.

Diệp Hân Dương lo lắng tên Vệ Đoàn này miệng không kín đáo, nhất định sẽ nói cho cô chuyện này, điều này cũng tương tự như nói cho đại tiểu thư rằng anh biết đại mị của cô tới, điều này tuy không phải việc lớn gì, nhưng da mặt của Đường Y Nặc rất mỏng, nhất định sẽ ngượng ngùng, nếu như nghiêm trọng một chút mà Vệ Đoàn nói chuyện không đủ uyển chuyển, cô ấy rất có thể sẽ thẹn quá hóa giận.

"Tiên sinh... tiên sinh..., tổng cộng là ××× đồng." Bị nhân viên thu ngân siêu thị kêu tỉnh, Diệp Hân Dương vội vàng móc bóp da ra trả tiền.

Cùng người mình yêu ở chung một chỗ có phải đặc biệt dễ dàng nghĩ trước lo sau hay không, bởi vì một chút xiu cũng không muốn khiến cô không vui, cho nên một khi suy nghĩ nhiều, liền dễ dàng nghĩ hơi quá.

"Diệp tiểu tử, cậu thật không dễ dàng!" Vệ Đoàn cho là anh đang tự xót xa cho thân mình, phải biết bệnh trĩ này tuy nhỏ, nhưng mang tới đau đớn cũng là khó có thể phỏng đoán, đặc biệt là ở thời điểm đau nhất, được gọi là đau đến không muốn sống a.

Diệp Hân Dương nghiêng đầu liếc nhìn Vệ Đoàn, cuối cùng cũng nhớ tới bên cạnh còn có nhân vật số một này, "Xin lỗi, hiện tại tớ phải lập tức về nhà, nếu không thì lần sau sẽ giúp cậu hỏi thăm phương thức liên lạc nhé? Cô ấy ở chỗ này đi siêu thị, cậu lại gặp được cô ấy dưới lầu ở đây, có thể là ở cùng tòa nhà lớn, luôn có cơ hội gặp mặt."

Vệ Đoàn cảm động một phen cầm tay Diệp Hân Dương, "Cậu đã như vậy rồi, còn lo lắng cho tớ như thế, tớ. . . ." Cho dù Diệp tiểu tử có phản thích trên cợt người, cậu ấy vẫn là một người tốt a!

Diệp Hân Dương tiếp nhận lời của anh ta, nói: "Cậu phải suy nghĩ thật tốt, nhất định phải nghĩ cách chữa khỏi Đường Y Nặc, như thế nào?"

Vệ Đoàn vỗ ngực thật mạnh: "Dĩ nhiên, tớ cũng không tin trên đời còn có bệnh mà Vệ Đoàn tớ không trị được!"

Tự mình dạy Đường Y Nặc sử dụng băng vệ sinh như thế nào, Diệp Hân Dương chưa bao giờ nghĩ tới trong cuộc đời của chính mình còn có thể có kinh nghiệm như vậy. Anh lúng túng vô cùng, sờ đầu mề trán cuối cùng cũng giải thích rõ ràng, gương mặt tuần tử ửng hồng một mảnh.

Đường Y Nặc thấy thế sinh lòng yêu thích, trong lòng dù sao cũng có chút ngượng ngùng, chờ sau khi Diệp Hân Dương nói xong một lần, liền gật đầu nói biết. Không có làm khó anh.

Diệp Hân Dương ra ngoài chuẩn bị bữa ăn sáng, bởi vì không còn kịp nấu cháo nữa nên chỉ dùng lò vi-ba hâm nóng bánh mì nướng, cộng thêm một ly sữa nóng, chờ Đường Y Nặc lúc đi ra vừa khéo hưởng dụng.

"Phục vụ thật là chu đáo!" Vệ Đoan chắc chắn lấy làm lạ, "Diệp tiểu tử, sống trong nhà cậu thật sự là Đường đại tiểu thư tùy hứng làm vậy đó sao? Tại sao cậu tuyệt không ghi hận?"

"Cô ấy đúng là Đường Y Nặc." Diệp Hân Dương tùy tiện nhét mấy miếng bánh mì nướng, "Cô ấy sắp ra tới đây, cậu tí nữa chú ý một chút, không cần mở miệng nói lung tung."

"Này, tớ khi nào thì mở miệng. . . ."

Vệ Đoan đang kêu la, thì một mảnh khăn từ từ đi ra, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ là không thể nghi ngờ, đặc biệt hơn chính là khí chất của cô, chỉ là đứng ở đằng kia, giống như là đang tỏa sáng, làm cho người ta không thể dời ánh mắt.

"Anh Diệp, anh này là...?" Đường Y Nặc thật chưa gặp qua người đàn ông lồi thối tùy ý như vậy.

Diệp Hân Dương kéo cô đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, "Đây là bạn tốt của anh, Vệ Đoan, là một bác sĩ rất lợi hại, đợi lát nữa có thể sẽ giúp em thoải mái, nhất định có thể làm cho em nhớ tới rất nhiều chuyện."

Miếng bánh mì nướng 'ba' rơi xuống đĩa.

"Làm sao vậy?" Con mắt Diệp Hân Dương chợt lóe lên.

Đường Y Nặc thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, ngẩng đầu lên vô tội nói: "Bánh mì nướng nóng quá."

"Ừ, lần sau anh sẽ để nguội một lúc mới đưa em." Đối với phản ứng của Đường Y Nặc, Diệp Hân Dương cũng có chút mơ hồ không rõ, nói cô chưa hồi phục trí nhớ, nhưng có lúc hành động lại để lộ dấu vết; nhưng nếu như cho rằng cô đã khôi phục trí nhớ, mà sự kiện giống như "Đại di mục" cũng không nói được. Nhưng mà trải qua thời gian của Vệ Đoan, đại khái chuyện gì cũng sẽ lộ ra rồi, cho nên không cần thiết đối với vấn đề sắp làm rõ mà quá mức rối rắm.

Anh đem sữa tươi đây tới, "Uống sữa tươi trước, cái này là ấm, không nóng."

"Dạ." Đường Y Nặc không dám nhìn về mặt Diệp Hân Dương ra sao, kéo qua cái ly liền uống ừng ực, chỉ mất mười mấy giây, liền uống hết sữa tươi vào trong bụng.

Diệp Hân Dương vỗ vỗ lưng cho cô, lại lấy tới một tờ khăn giấy thay cô lau đi sữa tươi trên môi, "Uống chậm một chút, cẩn thận sặc, lại không có ai giành với em"

Đường Y Nặc ngoan ngoãn cúi thấp đầu, lổ tai mỏng manh trắng nõn hơi ửng hồng.

"Không được không được, tớ nhìn không được, tớ muốn nói chuyện!" Nói cái gì không cho phép anh ăn nói lung tung, lại cho phép bọn họ hai người ở trước mặt anh thân mật thăm thiết, anh em em em, đây không phải là điển hình 'chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn' sao?

Ánh mắt nhàn nhạt nhẹ nhàng quét tới, "Cậu muốn nói gì?"

Đúng rồi, nói cái gì đây, anh đối với Đại tiểu thư này thật đúng là không có lời gì có thể nói, Vệ Đoan vuốt vuốt mái tóc, "Cho tớ một căn phòng, tớ đi chuẩn bị một chút điều kiện thoải mái, hai người ăn nhanh lên một chút, ăn xong cứ tới đó."

Tay Đường Y Nặc một lần nữa thoáng run rẩy, thật may là lần này trong tay không có gì có thể rơi xuống.

Khi Diệp Hân Dương mang theo Vệ Đoan ra phòng khách thì Đường Y Nặc lập tức nhảy dựng lên, gấp đến độ xoay quanh.

Không được, cô tuyệt đối không thể để cho Diệp Hân Dương phát hiện cô đã khôi phục trí nhớ, một khi đã thử nghiệm một mặt quan tâm dịu dàng của anh, cô sẽ không thể chịu đựng được cái vẻ mặt lạnh nhạt kia, nhất định phải nghĩ ra biện pháp nào đó, nhất định phải.

Đây đại khái được gọi là cái khó lớn cái khôn đi, Đường Y Nặc giống như con thú nhỏ khôn đốn đi tới đi lui ở trong phòng khách, nhớ lại cái điện thoại bỏ quên trong phòng ngủ chính, là của Diệp Hân Dương.

Không do dự nữa, cô thừa dịp hai người còn chưa đi ra gọi cô, lập tức chạy tới phòng ngủ chính.

Dưới sự yêu cầu của Vệ Đoan, Đường Y Nặc từ từ nằm xuống giường, mắt chỉ lo nhìn Diệp Hân Dương, thanh âm đáng thương: "Anh Diệp."

Vệ Đoan không cho Diệp Hân Dương cơ hội trả lời, dứt khoát đẩy anh ra cửa.

"Cậu làm gì đấy?" Bởi vì không có phòng bị, anh không kịp phản kháng đành trơ mắt nhìn cửa phòng "Rằm" một tiếng khép lại, suýt đụng vào mũi anh.

Cách một cánh cửa, thanh âm của Vệ Đoan không hề bắt cần đòi nữa, mà bình tĩnh trầm ổn, là một loại thanh âm có thể làm cho người ta tin tưởng: "Bây giờ tớ là bác sĩ, tớ phải loại bỏ bất kỳ nhân tố nào ảnh hưởng tới việc tớ chữa bệnh."

Rất cuộc đồng ý với lời nói của Vệ Đoan, cho dù không thể tránh khỏi lo lắng, Diệp Hân Dương vẫn đồng ý: "Xin nhờ cậu."

Diệp Hân Dương nhìn đồng hồ báo thức, thời gian trôi qua vừa lâu lại vừa nhanh.

Mặc dù tự nói với mình nếu như Đường Y Nặc thật sự ngây thơ ngu ngốc cả đời, anh cũng sẽ yêu cô thương cô cả đời, nếu như cô khôi phục trí nhớ, như vậy lần này bất kể tính khí của cô không tốt cỡ nào, không thích anh cỡ nào, anh cũng sẽ không giống như người thanh niên ngây ngốc trước kia, không muốn miễn cưỡng cô, chỉ biết yên lặng chờ đợi cô tỉnh ngộ, mà lần này anh sẽ chủ động truy tìm hạnh phúc mà anh muốn, đem hạnh phúc nắm giữ trong tay cả đời cũng không buông ra.

Nhưng mà, tại sao vẫn khẩn trương như vậy? Căn bản không cách nào lắng xuống!

Anh rất khinh thường chuyện nghe lén. Nhưng mà chỉ có thể trách nơi này biện pháp cách âm quá mức hoàn thiện, tựa vào trên cửa nửa ngày, nửa chữ cũng không nghe được.

Anh đột nhiên nhớ tới hình như có một số việc còn chưa làm, đúng, có thể làm chút chuyện để phân tán sự chú ý.

Sau khi dọn vào căn nhà này, anh không muốn thuê người giúp việc hay người làm công theo giờ, bởi vì căn bản không muốn cho một người xa lạ tham gia vào hoàn cảnh sống chung cư mật nhất của bọn họ, có lẽ cũng là một kiểu biểu hiện tham muốn chiếm giữ, cho nên bắt luận nấu cơm, lau nhà, thu dọn phòng ốc . . . Anh toàn bộ tự thân tự lực.

Bao gồm giặt quần áo, mang quần áo cần giặt khô đến tiệm giặt quần áo, một chút quần áo tương đối tùy ý thì cho toàn bộ vào máy giặt, còn lại áo lót anh phải tự thân động tay rồi.

Anh cũng không có cái loại quan niệm truyền thống quái dị, nói ví dụ như không thể giặt quần áo cho phụ nữ, hoặc là không thể mua băng vệ sinh cho phụ nữ, anh ngược lại cho rằng nếu thích một ai, sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người ấy.

Chờ anh đem quần áo đã được phân loại ra giặt, rồi phơi xong, quay đầu lại liền nhìn thấy nụ cười rục rịch, mỹ lệ như hoa của Đường Y Nặc.

"Anh Diệp, thôi miễn thật đúng là vô cùng hữu dụng đó, em nhớ được rất nhiều chuyện nha."

Nhưng về mặt cùng giọng nói này tuyệt không giống như Đường đại tiểu thư trước kia, Diệp Hân Dương nhú nhú mày, cố gắng cười với cô, nói: "Một không, nghỉ ngơi một lát cho khỏe, anh đi nói với bác sĩ Vệ mấy câu."

Thư Mi thật sự, là một cô gái khéo léo nghe lời cỡ nào, đây là điều mà Đường Y Nặc tùy hứng làm bậy không cách nào làm được nhất, nhưng mà hiện tại bất kể anh có thể làm được hay không, đều phải làm được!

"Cô ấy vẫn tự xưng là Thư Mi, chỉ là trí óc của đứa trẻ năm tuổi nhảy tới mười chín tuổi, cũng chính là tuổi của Thư Mi lúc qua đời." Vệ Đoan đại khái nói về tình trạng hiện nay của Đường Y Nặc.

"Nhưng cô ấy rõ ràng không phải là Thư Mi a!" Chân mày của Diệp Hân Dương cũng mau nhú lại một chỗ.

"Đang lúc thôi miễn sắp kết thúc, điện thoại cô ấy dẫu ở phía sau vang lên, sau đó cô ấy liền thức tỉnh, sau khi tỉnh lại chính là trạng thái như vậy."

"Cô ấy cũng không mang điện thoại di động tới đây a!"

Vệ Đoan nhìn Diệp Hân Dương, "Nghe nói người trong cuộc mơ hồ, thật đúng là như vậy, chẳng lẽ cậu không hiểu sao? Tổ có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, tổ tuyệt đối không tin một người có thể dựa vào thôi miễn liền khôi phục hoặc là sinh ra một thân phận khác, nếu nói chữa bệnh bằng thôi miễn, thì ít nhất cũng cần một khoảng thời gian kéo dài việc trị liệu mới có hiệu quả."

Diệp Hân Dương sợ run lên, "Cậu là nói, cô ấy thật ra đã khôi phục trí nhớ, chỉ là cố ý."

"Đừng vậy! Hơn nữa cái điện thoại kia hẳn là của cậu, lần trước lúc đưa cậu về tổ đã thấy, phía trên còn dán ảnh gia đình cậu khi cậu còn nhỏ, tổ dám đánh cuộc chuông báo thức này chính là cô ấy đã cài đặt trước." Vệ Đoan cảm giận nói, Đường đại tiểu thư quả nhiên không phải thứ tốt, anh có thiện ý giúp trị liệu, cư nhiên lại bị tính kế như vậy!

Đôi mắt Diệp Hân Dương dần dần trở nên nặng nề, loại chuyện như vậy Đường Y Nặc làm nhiều rồi, anh sớm nên thấy quen mới đúng, nhưng mà thứ đang đè nặng tim anh là cái gì, tại sao vẫn mang đến một loại cảm giác hít thở không thông khó có thể chịu được.

Trầm mặc một hồi, anh hỏi: "Cậu cho rằng cô ấy làm vậy vì mục đích gì?" Đơn thuần là đùa bỡn anh sao? Đường Y Nặc sẽ không nói đạo lý, cô ấy kiểu ngạo cũng sẽ không đem mình giả trang thành một người khác.

Huống chi, trong quá trình đóng giả Thư Mi, cô ấy không chỉ một lần tỏ ra yếu kém, nếu như chỉ vì đùa bỡn hân, vậy thì cái giá này cũng quá cao đi, hoàn toàn nói không thông.

"Việc này tổ cũng không hiểu rõ." Vệ Đoan giống như nghĩ tới điều gì, "Một lúc trước khi tiếng chuông vang lên, cô ấy đã kịch liệt giãy giụa, giống như đang trải qua một cơn ác mộng đáng sợ, tổ nhìn cũng có chút cảm thấy không đành lòng."

"Nói thật ra, tớ thật sự không có cảm giác tốt đẹp gì với cô ấy, nhưng nhìn thấy người tùy hứng làm vậy lại khổ sở thế này, đột nhiên cũng không chán ghét được nữa, quên đi, loại lời nói vãn về này không thích hợp với tớ, cậu đi vào nói chuyện một chút với cô ấy đi, tớ đi ra ngoài tản bộ, xem xem có thể gặp lại chân mệnh thiên nữ của tớ hay không."

Diệp Hân Dương không giữ anh ta lại, nhưng cũng không lập tức đi gặp Đường Y Nặc.

Anh bây giờ đã không phân biệt rõ cái gì là thật, cái gì là giả, nhưng chỉ cần nghĩ đến thời điểm Đường Y Nặc đã khôi phục trí nhớ mà vẫn quyến rũ anh, nguyện ý giao mình cho anh, đây đã không chỉ là một "trò chơi" với cái giá có thể thừa nhận nữa rồi.

Đầu óc kim lòng không được bắt đầu có một giả thiết to gan, có lẽ ý nghĩ của cô ấy đối với anh cũng không giống như anh trước kia đã nghĩ.

Bất kể như thế nào, lần này, anh nhất định phải tự tay cởi bỏ tấm màn che đầy lòng cô.

Lúc Diệp Hân Dương đi vào, Đường Y Nặc đang trần trọc trở mình.

Ông trời, cô làm sao có thể ngủ được, bởi vì không nắm bắt được tâm tư của anh, cũng không biết anh có tin hay không.

"Thư Mi?"

Nghe được cái tên phát ra từ miệng Diệp Hân Dương, Đường Y Nặc theo bản năng sững sốt một chút, giống như thổi phào nhẹ nhõm đồng thời lại lộ ra vẻ chán nản khó có thể không chú ý, cuối cùng mới hậu tri hậu giác đáp lại một tiếng.

Bởi vì cúi đầu, cô không nhìn thấy ánh mắt Diệp Hân Dương vẫn khóa lại trên người cô, không chịu bỏ qua một vẻ mặt nào, dần dần, tròng mắt đen sáng lên, giống như là ở chỗ sâu nhất nơi biển cả đột sáng lên một ngọn hải đăng.

"Cùng anh đi tới một nơi đi, nơi chúng ta đã từng tới cùng nhau, nơi lưu lại rất nhiều ấn tượng tốt đẹp."

Đường Y Nặc nghĩ, coi như giờ phút này đau lòng đến mức giống như sẽ chết ngay sau đó, cô cũng không có hơi sức cự tuyệt.

"Được." Cô nghe âm thanh của mình phát ra.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Sau khi dặn dò Vệ Đoan một tiếng, cũng đem nhà trọ tạm thời để cho Vệ Đoan làm "Căn cứ địa cách mạng tình yêu", Diệp Hân Dương lại trở về Đường Trạch lấy hộ chiếu của Đường Y Nặc, ngày hôm sau khi mọi việc sẵn sàng liền mang theo Đường Y Nặc lên máy bay.

Bởi vì tự xưng là "Thư Mi mười chín tuổi", đêm đó Diệp Hân Dương liền đem cô đưa tới phòng khách, còn cười trừ ghẹo nói: "Hiện tại ngủ một mình sẽ không sợ chứ?"

Đường Y Nặc cắn môi không nói tiếng nào, bởi vì không nghĩ ra lý do có thể tiếp tục ngủ nhờ trên giường Diệp Hân Dương. Có lẽ là bởi vì mấy ngày nay có anh bên cạnh, thân thể đã sớm quen với hơi thở cùng cái ôm của anh, đột nhiên tách ra, hình như cả người đều không thoải mái nữa, tiểu thuyết nhảm chán cũng đối nghịch với cô, nằm ở trên giường đợi cả nửa ngày cũng không ngủ được.

Ngày hôm sau, cô cả đêm chưa chợp mắt liền bị Diệp Hân Dương khiêng lên máy bay.

Đường Y Nặc vốn là nhịn một bụng tức giận rồi giương, nhưng lại không thể phát tác, suốt cả quãng đường tựa như một hũ nút không nói một lời, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ghen đỏ.

"Nhìn đôi mắt quầng thâm này của em, có phải do phòng ngủ nên ngủ không quen hay không? Cho em mượn một bên vai, ngủ bù một giấc thật ngon đi." Diệp Hân Dương vỗ vỗ bả vai mình.

Hòn dỗi giấu ở trong bụng vô cùng kì diệu bị quét sạch, thay vào đó là cảm giác ấm áp hạnh phúc, Đường Y Nặc chớp đôi mắt to nhìn chăm chăm Diệp Hân Dương một hồi lâu, mới không nhịn được cười tựa đầu lên trên vai anh.

Thật là một cô gái đáng yêu không giấu được tâm sự! Diệp Hân Dương cong môi lắc đầu một cái, lấy một tờ báo kinh tế tài chính đọc say sưa, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

"Đường Y Nặc? Tôi không có nhận làm chứ?"

Bên cạnh truyền đến thanh âm không thể tin, Diệp Hân Dương ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô gái có chút quen mắt này, xem tuổi tác có vẻ xấp xỉ với tuổi của Đường Y Nặc, thấy cô ta dường như còn muốn nói gì đó, anh vội vàng ra hiệu 'suyt' một cái.

"Cô ấy đúng là Đường Y Nặc, có chuyện gì không?" Diệp Hân Dương dè dặt giọng nói hỏi.

Cô gái lúc này mới chú ý tới người đàn ông bên cạnh Đường Y Nặc, mặc dù sáu năm đã qua, cô vẫn là liếc mắt liền nhận ra thân phận của anh. Một mặt, người đàn ông cao gầy tuấn mỹ ưu tú như anh đều khiến người ta gặp qua khó quên, mặt khác, thân là bạn tốt của Đường Y Nặc, thường trong lúc tỉnh còn nhìn thấy anh nên đã trong trí nhớ đã phác họa bóng dáng của anh.

Cô vươn tay, tự động hạ thấp âm lượng: "Tôi tên là Từ Khả, là bạn thân của cô ấy hồi ở trường cấp 3, chỉ là khi đó xảy ra một chuyện không hay, vì để quên đi phần hồi ức không tốt này, hoặc có thể gọi là 'trốn tránh trách nhiệm', cho nên tôi đã đi Mỹ du học, cắt đứt liên lạc, cùng với cô ấy xa cách."

Từ Khả? Diệp Hân Dương nhớ rõ Đường Y Nặc mắt cao hơn đầu, trong số mấy người bạn ít ỏi có thể đếm được hình như có một cái tên như vậy.

"Sự việc kia vào sáu năm trước. . . có liên quan tới anh, bởi vì tôi không quen nhìn anh đối xử lạnh nhạt với tiểu Nặc, cho nên đã tự ý chạy đến bệnh viện nói với Thư Mi, tiểu Nặc là vợ chưa cưới của anh, tôi thật sự không biết cô ấy bị bệnh tim, tôi không biết một câu nói như vậy thế nhưng lại hại chết cô ấy, tôi.. ." Cố gắng bình phục cảm xúc một chút, cô nói tiếp: "Tôi rất sợ, sau đó tiểu Nặc tới tìm tôi, hi vọng tôi có thể giúp cô ấy giải thích với anh, nhưng tôi không dám cũng không làm được, tôi sợ tôi nói xong, anh sẽ chỉ vào mặt tôi mắng tôi là hung thủ giết người, sau đó tất cả mọi người sẽ biết. Tiểu Nặc cuối cùng cũng không miễn cưỡng tôi nữa, cô ấy hết sức nói nghĩa khí, sẽ không kéo bạn bè xuống nước, sau đó cứ như vậy không giải quyết được gì."

"Thật xin lỗi, tôi biết rõ chuyện này tôi đã làm sai, sau khi đến Mỹ tôi liền có chút hối hận, nhưng tôi vẫn không cách nào lấy hết dũng khí quay trở về, nhưng mà lần này trong lúc vô tình gặp hai người ở chỗ này, tôi bỗng nhiên cảm thấy cho dù như thế nào cũng muốn nói ra, tôi đã chịu đủ tình trạng bởi vì cảm giác tội ác dần vật mà đêm không thể ngủ ngon rồi!"

Từ Khả bởi vì đắm chìm trong tâm tình mãnh liệt phập phồng của chính mình, cho nên không có chú ý tới vẻ mặt dần dần đóng băng của Diệp Hân Dương, cô liếc nhìn Đường Y Nặc đang ngủ say sưa, vẫn cảm thấy không còn mặt mũi gặp bạn mình, thấy Diệp Hân Dương không có vẻ gì là để ý đến ý nguyện của cô, cô cũng biết đây là mình tự làm tự chịu, mặc dù trong lòng vẫn có chút vướng mắc, nhưng đã dễ chịu hơn nhiều, cô vẫn nói với anh một tiếng "tạm biệt", sau đó xoay người trở lại vị trí của mình.

Diệp Hân Dương vẫn duy trì vẻ mặt nguội lạnh, ở chỗ không nhìn thấy, tay của anh nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng sức mà các khớp xương dần trở nên trắng bệch.

Sáu năm trước, Đường Y Nặc đúng là đã giải thích với anh như vậy, thế nhưng anh lại không tin tưởng, thậm chí còn nói cô "Cá mè một lứa", anh rút cuộc hiểu rõ mình sai lầm nhiều như thế nào.

Lúc ấy quan hệ của anh cùng với Đường Y Nặc đã gay gắt đến mức hết sức căng thẳng, có lẽ chuyện này chỉ là một ngòi nổ, anh căn bản không chịu đựng tâm suy nghĩ, liền tự cho là đúng phủ định giải thích của cô.

Sự quyết liệt lần đó đã khiến cho anh bị phần nộ che mắt, cho nên không lựa lời nói, hung hăng làm thương tổn Đường Y Nặc, mà trong thời gian sáu năm rồi đi, anh cũng chưa bao giờ tỉnh táo suy xét từ đầu đến cuối chuyện đã xảy ra, bởi vì đối với chuyện cũ quá mức canh cánh trong lòng, liền đem nó gói kín nhét vào chỗ sâu trong ký ức, không dám lấy ra sắp xếp lại, mà lời nói của Từ Khả lại như giáng một gậy vào đầu, hung hăng thức tỉnh anh.

Lần này anh sẽ không lại đi hoài nghi cái gọi là "Cá mè một lứa", gặp qua Đường Y Nặc sau khi trở thành trẻ con, anh mới từ dưới vẻ bề ngoài kiêu căng phách lối tìm về cô bé đơn thuần cô độc lúc mới gặp lần đầu.

Cô kiêu căng thì kiêu căng, nhưng là một cô bé ngay cả con kiến cũng không nhẫn tâm tổn thương, chưa bao giờ vượt qua ranh giới cơ bản cuối cùng, hơn nữa mỗi lần cô giờ trở cũng chỉ nhắm vào anh, chưa bao giờ ảnh hưởng tới người vô tội, càng không thể nào cùng bạn bè diễn trò, đúng như lời Từ Khả nói, cô không thể nào kéo bạn bè làm chuyện xấu.

Cô quá mức kiêu ngạo quật cường, mỗi lần đều là một mình đối đầu với anh, ánh mắt bừng bừng, giống như khó khăn lớn tới đâu cũng không ngăn cản được bước chân của cô, sống lưng thẳng tắp, giống như một cái cây quật cường, xinh đẹp đến mức toàn thân đều tỏa sáng, khiến anh không dời được ánh mắt.

Đường Y Nặc thật đúng là một muốn chết rồi, ngủ một mạch thẳng tới mấy phút trước khi máy bay hạ cánh mới tỉnh dậy, ngay cả bữa trưa được cung cấp cũng không ăn.

Cô vừa mở mắt ra, mới phát hiện chính mình đã lăn đến trên đùi Diệp Hân Dương, chống lại ánh mắt phức tạp khó phân biệt của anh, cùng với sự dục dăng cực hạn chợt lóe lên, giống như tâm hồn bị xúc động, cô chợt có loại hành động ni nòn.

"Con heo nhỏ lười biếng, thật là giỏi ngủ a." Diệp Hân Dương đem cái cảm xúc quấy rối anh suốt cả đường đi gác qua một bên, vừa nhìn thấy cô đợi anh tại nơi mà chính mình có thể chạm tay đến, thì có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

"Em mới không phải con heo nhỏ lười biếng." Đường Y Nặc nhỏ giọng ầm ức: "Em chỉ là quá mệt mỏi, tối hôm qua làm thế nào cũng ngủ không được."

"Không phải là nhớ anh nhớ tới không ngủ được chứ hả?" Diệp Hân Dương nhướn hàng mày thâm thúy.

Đường Y Nặc chợt nắm tay anh lên, đưa đến bên môi hôn một cái, mười phần khiêu khích nói: "Nếu như, em nói phải thì sao?"

"Như vậy, anh sẽ rất hao tâm tổn trí a!"

Giọng điệu của anh vô cùng đáng đánh đòn, làm Đường Y Nặc tức giận vung tay muốn đánh anh.

"Các vị hành khách." Chợt thanh âm lễ phép của tiếp viên hàng không vang lên, lại làm cho tay của cô dừng ở giữa không trung, cô thật là vô dụng, sắm vai Thụ Mị thật tốt cũng làm không được, thiếu chút nữa lại muốn để lộ bản tính!

"Quên đi, dù sao máy bay sắp hạ cánh rồi, bỏ qua cho anh một lần được." Cô phần nộ thu tay lại.

Diệp Hân Dương không nhìn ra tâm tư rối rắm của cô, cười đến lông mày cong cong, "Cảm ơn em giờ cao đánh khề, ừ, coi như để cảm ơn, buổi tối anh sẽ cho em một sự kinh ngạc vui mừng, kính xin chờ đợi."

Đường Y Nặc không có vẻ gì là nhàn hạ thoải mái đi tranh luận đó rốt cuộc là một "Cái dạng kinh hi gì", nhìn anh cười đến vui vẻ, đột nhiên đáy lòng nổi lên một loại cảm xúc trái ngược, gọi là ghen tỵ.

Ghen tỵ vì người thực sự được Diệp Hân Dương cười nói tặng cho một điều kinh hi là Thụ Mị, rất khổ sở, nhưng vẫn là luyến tiếc buông ra sự dịu dàng như vậy.

Đây là một miền đất xa lạ, kéo chặt tay Diệp Hân Dương, gắt gao theo sát bước chân của anh.

Diệp Hân Dương thật sự đã từng tới đây, rất quen thuộc, leo lên một chiếc tắc xi nói với tài xế: "Đi Đại Nghiên Cổ Thành."

Tài xế là một người đàn ông trẻ tuổi hay nói, nước da đen, nhìn qua hết sức trung hậu thành thật, "Hai vị là lần đầu tiên tới Lệ Giang đi, tôi có một người bạn đang ở trong thành cổ mở khách sạn, được vô cùng đó, có hứng thú xem một chút hay không, có tôi giới thiệu, có lẽ còn có thể được giảm giá đó!"

"Không phải lần đầu tiên." Diệp Hân Dương chợt nắm chặt tay cô, "Đây là lần thứ hai."

Trong lòng Đường Y Nặc như bị kim đâm vào.

Tài xế kiêu ngạo cực kỳ, "Lệ Giang chúng tôi chính là một thành phố nhân khí rất cao, rất nhiều đôi tình nhân chính là vừa đến Lệ Giang, liền không bao giờ đi nữa."

"Chúng tôi không phải người yêu!"

Đường Y Nặc giận dữ phản bác, giống như nói như vậy thì Thụ Mị cùng Diệp Hân Dương cũng chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.

Tài xế cười cười, không để tâm, bọn họ vừa lên xe, anh liền chú ý tới quan hệ tế nhị như có như không giữa bọn họ, nói không phải là người yêu đại khái cũng chỉ vì hai người yêu nhau đang câu kinh mà thôi.

Diệp Hân Dương cũng không nói gì, nói với tài xế: "Liên chờ chúng tôi khách sạn mà anh giới thiệu đi, cảm ơn."

Ở nơi Cổ Thành yên tĩnh có một nhà trọ, trong đó có một cái sân nhỏ nhỏ đầy cây cối xanh biếc, trong sân có một cái bàn đá hình tròn, hai bên trái phải đặt mấy cái ghế năm kiểu cũ, mang lại một phong vị khác.

Diệp Hân Dương muốn một căn phòng có giường lớn xa hoa, vào xem mới phát hiện cái giường lớn hoa văn chạm trổ thật đúng là lớn, cũng không kém chút nào so với cái giường king-size của Đường đại tiểu thư, quanh giường lụa trắng mềm nhẹ rủ xuống, bên ngoài lụa trắng còn dùng một vòng các chuỗi hạt châu nhỏ thủ công bao lấy, vô cùng độc đáo.

"Lần trước tôi cũng không có đãi ngộ tốt như vậy, bởi vì lộ phí có hạn, nên vào quán trọ thanh niên một phòng tám người, ngay cả nhà vệ sinh cũng phải lượn quanh một vòng lớn." Diệp Hân Dương ngã mình xuống ghế nằm cảm thán.

Đường Y Nặc đối với quán trọ thanh niên không hiểu được bao nhiêu, nhưng đặc biệt chú ý tới bốn chữ "một phòng tám người", trong hoàn cảnh tồi tệ ở chỗ đó, cũng không đến nỗi xảy ra chuyện tình quá tệ mới đúng, chẳng hạn như ××○○.

Tâm tình sa sút kể từ lúc xuống máy bay dần dần sáng lại rồi, cô từ trong va-li hành lý lấy ra một bộ quần áo quay người đi vào phòng tắm, chợt nhớ đầu ra, "Cho nên lần này chúng ta càng phải chơi thật vui, em đi tắm trước, nhất định phải dùng trạng thái tốt nhất để chơi cho sáng khoái."

Diệp Hân Dương không nói một từ, ý cười trong mắt lại dịu dàng đến nỗi ngay cả hoa cũng muốn say mê.

"Anh Diệp, chỗ này chỉ có một cái giường a!"

Đi xuống ăn một bữa thật ngon, rồi tùy ý đi lòng vòng trong thành cổ náo nhiệt này, quay về chia nhau vọt vào tắm rửa, bây giờ cách thời điểm bọn họ vừa bước vào khách sạn này ít nhất bốn năm tiếng rồi, Đường Y Nặc cư nhiên giống như phát hiện ra một đại lục mới, chỉ vào chiếc giường lớn duy nhất trong phòng kêu lên.

"Có vấn đề gì không?" Diệp Hân Dương không chút để ý trả lời một câu.

Đường Y Nặc nuốt một ngụm nước bọt, hơi ấp úng nói: "Hôm qua không phải anh nói nếu em khôi phục rồi, cũng sẽ không sợ, có thể ngủ một mình sao?"

"Đúng vậy." Diệp Hân Dương thừa nhận còn không giấu giếm nói: "Có điều, cũng chưa nói không thể ngủ cùng nhau."

Đường Y Nặc tròn to hai mắt.

Diệp Hân Dương nhướn mày cười đến có chút xấu xa, "Lúc xuống máy bay không phải đã đồng ý cho em một kinh hi sao? Em đã nhớ anh như vậy, còn nhớ anh đến không ngủ được, mặc dù cá nhân anh đối với điểm này rất bối rối a, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định hy sinh thân mình, thành toàn cho người ta, như thế nào, đủ kinh hi chứ?"

"Phải là kinh sợ chứ?" Đường Y Nặc bĩu môi.

"Đúng là một tiểu bại hoại, lại còn nói xạo, em xem khoe miệng của em cũng nhếch lên rồi. . ."

Đường Y Nặc cố gắng muốn kéo xuống đôi môi đang nhếch lên, cuối cùng vẫn là tuyên bố thất bại, dứt khoát xoay người đi, kéo tấm màn bằng sa mỏng ra rồi bò lên giường, "Ngủ thôi, phải bồi dưỡng đầy đủ tinh thần và thể lực thì ngày mai mới có thể đi chơi thỏa thích chứ!"

Sau lưng nhanh chóng đặt lên một thân thể ấm áp, cô theo bản năng tiếp cận nguồn nhiệt kia, nhưng nguồn nhiệt ấy giống như cổ tình đối nghịch với cô, càng lủi càng xa, có chút căm giận trở mình, vừa vận công thấy một đôi tròng mắt đen tràn đầy ý cười.

"Cái giường này thật đúng là lớn, bốn năm người ngủ cũng dư dả!"

Đường Y Nặc quay đầu lại nhìn hơn phân nửa cái giường này, cảm thấy hết sức tiếc nuối, không khỏi lầm bầm một câu: "Nhỏ một chút mới tốt, xem anh tránh đi chỗ nào!"

Diệp Hân Dương nghe được rõ ràng, lại bày ra bộ dáng không biết gì cả, theo lệ dùng lời nói lúc trước của Đường Y Nặc để thay đổi đề tài, hoàn trả y nguyên: "Ngủ thôi, phải bồi dưỡng đầy đủ tinh thần và thể lực thì ngày mai mới có thể đi chơi thỏa thích chứ!"

Đường Y Nặc tức giận lên rồi, cổ tình lại chặn họng cô, làm cho cô không còn lời nào để nói, chỉ có thể oán hận kéo chăn qua, lật người lại, đem cái đầu nhỏ áp chế không hướng về phía anh, trong lòng lại nhớ tới mình lúc có trí óc của đứa bé năm tuổi, cho dù nghe ra ngụ ý của người này, cũng có thể làm bộ nghe không hiểu, đeo bám dai dẳng, luôn có cách dựa vào trong ngực anh ngủ.

Nhưng bây giờ trên danh nghĩa là "Thư Mi mười chín tuổi khéo hiểu lòng người lại dịu dàng động lòng người", ngược lại khắp nơi bị hạn chế, dịch chuyển tay chân không được cũng không thể giống như trước kia làm nũng ăn vạ, lại không thể theo bản tính đùa bỡn, thật sự là vô kế khả thi.

Qua một hồi lâu, nghe âm thanh lâm bẩm nói thầm ở bên cạnh rồi cuộc biến thành tiếng hít thở sâu đều đặn, Diệp Hân Dương không khỏi thờ dãi một hồi, trong mắt có dấu vết tự kiềm chế mãnh liệt, không phải anh không muốn ôm lấy noãn ngọc ôn hương ngủ, mà là đối mặt với cô, anh đối với tự chủ của chính mình không hề có lòng tin, mà bây giờ vẫn chưa tới thời điểm thẳng thắn gặp nhau.

Ngày hôm sau, bảy giờ bọn họ rời giường, tại khách sạn ăn bánh Lê Giang cho bữa sáng, sau đó liền đến địa điểm chỉ định của chương trình "Chờ khách dạo chơi thành phố một ngày" mà họ đăng kí ngày hôm qua chờ công ty du lịch phái xe tới.

Đợi hơn 10 phút, trước mặt hai người bọn họ liền dừng một chiếc xe buýt nhỏ, cửa xe kế bên chỗ ngồi mở ra, một người đàn ông tráng kiện chui ra nói: "Hai người tham gia cơ quan du lịch×× sao?"

Diệp Hân Dương gật đầu một cái, lôi kéo Đường Y Nặc muốn lên xe, lại nhận thấy lực cản, anh quay đầu lại, nhìn thấy cô gái nhỏ gắt gao cau mày, vẻ cùng không vui.

"Xe này đúng là hơi cũ nát, trước kia chúng ta cũng từng ngồi rồi, lúc ấy em cũng không để ý mà!"

Lời nói nhẹ nhàng băng qua như vậy lại làm cho lời cự tuyệt sắp nói ra khỏi miệng của Đường Y Nặc phải cứng rắn nuốt xuống, người đàn ông kia lại bắt đầu thúc giục: "Động tác mau một chút, chúng tôi còn phải đến trạm tiếp theo đón người đấy."

Lần này Đường Y Nặc ngoan ngoãn theo Diệp Hân Dương lên xe.

Trong xe đã có ba người đàn ông, một người trong số đó trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng thô kệch, không có ký gì nổi bật, nói năng bậy bạ, nói văng cả nước miếng, Đường Y Nặc nghe được chân mày càng nhíu chặt, cũng có thể làm thành một cái nút rồi.

Dù sao cũng là con gái duy nhất của gia đình giàu có được cưng chiều từ bé, ít nhiều gì cũng thích sạch sẽ, không cách nào quen với tình cảnh này, cộng thêm cá tính cường ngạnh không chịu thỏa hiệp kia, hôm nay lại một câu cũng chưa nói, nhẫn nại như vậy dĩ nhiên không thể nào là để đạt mục đích "Đưa gởn người khác". Như vậy chỉ còn lại một cái nguyên nhân khác, một nguyên nhân mà anh đã từng bắt kẻ như thế nào cũng không chịu tin tưởng, hôm nay mọi chuyện lại kéo nhau tới chính là để cho anh biết rằng, đây có lẽ mới là nguyên nhân thật sự.

Tâm của Diệp Hân Dương không khỏi rung động, nhưng cũng càng cảm thấy không đành lòng, liền vươn tay đem cái đầu nhỏ của cô nhét vào trong

ngực mình.

Đường Y Nặc bắt ngờ, khó tránh khỏi giây giụa, đột nhiên một luồng hơi thở nóng bỏng lướt qua lỗ tai nhạy cảm, một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai: "Chán ghét mùi vị của anh sao?"

Dĩ nhiên là không, thích còn không kịp, cô theo phản xạ lắc đầu.

"Vậy thì chỉ nghĩ thấy mùi vị của anh là được rồi."

Đường Y Nặc ngó ngán, đột nhiên phản ứng lại, dùng sức hít sâu một hơi, quả nhiên quanh quẩn ở chớp mũi đều là hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái mà sạch sẽ của người đàn ông này, hạnh phúc đến mức lỗ mũi cũng hơi ê ẩm.

"Anh Diệp, anh thật tốt."

Diệp Hân Dương cười cười, ánh mắt dịu dàng làm cho người khác cảm tâm đắm chìm, thanh âm lại không hề có chút gợn sóng, bình thản quá mức: "Không cần quá cảm động, trước kia chúng ta cũng như vậy."

Một câu nói, lại lần nữa đẩy cô từ trên đám mây hạnh phúc rơi xuống, Đường Y Nặc cắn chặt môi, sợ hãi ở trong không khí tràn đầy hơi thở của anh, cô sẽ không chịu được mà khóc lên.

Không thể khóc, không thể khóc! Đây không phải là đã sớm đoán được rồi sao?

Để có được sự đối đãi dịu dàng của anh, những thứ này chỉ là cái giá cô nhất định phải trả mà thôi, nếu đã làm ra quyết định như vậy, nhất định phải gánh chịu hậu quả, bản thân cô chính là Đường Y Nặc kiên trì không buông, cũng là kiêu ngạo cuối cùng của cô.

Cho nên, cô nhất định sẽ không khóc.

Diệp Hân Dương cảm thấy cái đầu nhỏ trong ngực đã yên tĩnh lại, có một loại đau thương khó hiểu, anh thật muốn hung hăng ôm lấy cô bày tỏ tình yêu, nói cho cô biết thật ra thì anh chưa bao giờ mang Thư Mi tới nơi này, cũng vĩnh viễn sẽ không đưa cô ấy tới, trong lòng anh từ đầu tới cuối đều chỉ có một người chiếm cứ thật sâu, không người nào khác có thể đi tới.

Vậy mà anh sợ.

Cô gái nhỏ trong lòng anh thông minh mà kiêu ngạo, đủ hiểu tâm cũng đủ tuyệt tình, mặc dù có thể cảm thấy cô quan tâm đến anh, nhưng trước khi cô chủ động thẳng thắn thừa nhận tại sao muốn đóng giả Thư Mi, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cô luôn có nhiều mưu ma chước quỷ như vậy, làm cho anh ứng phó không nổi, vừa giận vừa yêu, nhưng anh chỉ có một trái tim, sẽ yêu cũng sẽ bị thương, cũng sẽ sợ hãi, sẽ bán khoán... Cho nên nhìn cô bất an, nhìn cô cô đơn, nhìn cô thương tâm, anh đau lòng hơn nữa cũng phải kiềm chế!

Công ty du lịch sắp xếp chương trình là buổi sáng cưỡi ngựa đi Trà Mã Cổ Đạo, buổi chiều đi thuyền dạo chơi quanh thành phố.

(Trà Mã Cổ Đạo: là một con đường mòn cổ ngựa thồ chèo liên quan tới trà Phổ Nhĩ. Trà Mã Cổ Đạo ngày xưa là một con đường thương mại dài hơn 4000 km, có lịch sử hơn 1300 năm, phía Tây Nam Trung Quốc từ Vân Nam đến Tây Tạng, xuyên qua Burma, Nepal tới Ấn Độ trên đất liền... Hiện nay, Trà Mã Cổ Đạo đã trở thành một tour du lịch rất hấp dẫn đối với du khách Trung Quốc và nước ngoài. <http://dulich.chudu24.com/t/a/1179/con-a-dao.html>)

Lúc Đường Y Nặc còn nhỏ, Đường Trung Đường đã bắt đầu đưa cô đi dạo trại nuôi ngựa rồi, còn từng tặng cho cô một con ngựa nhỏ thuần chủng, thân thể nhỏ nhỏ của cô ngồi lên, cười rất vui vẻ, sau đó chú ngựa nhỏ ngã bệnh chết đi, cô thương tâm thật lâu, không có ý muốn này nữa, cũng không đi trại ngựa nữa.

Nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa vẫn còn, giống như việc nắm dây cương, ngồi ở trên lưng ngựa chậm rãi đi về trước một mình, đối với cô mà nói, không chỉ có không có bất kỳ khó khăn, thậm chí còn có chút nhàm chán.

Nhưng Diệp Hân Dương lại nói: "Em lần trước sống chết không chịu lên ngựa, sợ hãi cực kỳ, lần này sao lại dũng cảm như vậy? Lần đầu tiên nhảy một cái đã lên rồi."

Cô vốn là đang kéo dây cương muốn làm con ngựa nhảy lên, nghe vậy thân thể cứng đờ.

Đầu cũng không dám quay lại, rất dứt khoát nói: "Chết sớm siêu sinh sớm, dù sao chuyện cũng đã như vậy." Rốt cuộc cũng không dám tùy tâm sở dục cưỡi ngựa nữa rồi, còn phải làm ra dáng vẻ run run rẩy rẩy, hết sức không tự nhiên.

Diệp Hân Dương cưỡi ngựa cùng cô cũng không phải là chậm rì rì, dọc theo đường đi còn nói những kiến thức và chuyện lý thú khi anh tới đây lúc trước, mỗi một việc nghe được cũng khiến lỗ tai cô phát đau.

Thế nhưng, tâm tình của Đường Y Nặc từ đầu tới cuối đều buồn bực, người cô thích luôn ở bên tai cô nói về những chuyện mà anh và một cô gái khác đã từng trải qua, bởi vì nguy trang vụng về, vẫn không thể không vui nổi giận, chỉ có thể khiến tất cả cảm xúc tiêu cực đều tích tụ ở đáy lòng, thật may là tổ chất tâm lý của Đường Y Nặc cực kỳ cường hãn, đổi lại là người bình thường chỉ sợ sớm đã sụp đổ rồi.

Ngày thứ ba, Diệp Hân Dương đề nghị đi cỏ trên cát trắng.

Đường Y Nặc chỉ nói ra ý kiến: "Không cần ngồi tắc xi, chúng ta thuê một cái xe đạp đi."

"Một cái?"

"Không sai, là cái loại xe đạp hai người đó." Đường Y Nặc cũng không tin Thư Mi có bệnh tim bẩm sinh đã từng chơi cái này, giọng nói không khỏi hưng phấn lên: "Cái này chúng ta chưa từng chơi chứ?"

Nhìn cặp mắt to đầy mong đợi kia, Diệp Hân Dương phát hiện mình nói không ra lời đã kích lờ của cô: "Ừ."

Vì vậy, nụ cười của Đường Y Nặc càng rực rỡ, gần như có thể so với mặt trời, "Vậy chúng ta nên chơi một chút a, mỗi ngày đều làm chuyện trước kia đã làm, rất nhàm chán a!"

Diệp Hân Dương bị nụ cười kia mê hoặc, kim lòng không được gặt đầu một cái.

Một ngày này, Đường Y Nặc chơi đặc biệt hưng phấn.

Giống như ngày đầu tiên phát hiện bầu trời Lệ Giang đúng là một màu xanh lam không tạp chất, mây trắng từng đám khổng lồ, đẹp đến mức giống như một đoàn lại một đoàn mộng cảnh mềm mại.

Cỏ trên cát trắng chỉ là một trăn nhỏ nằm rải rác, có lẽ chỉ có thể gọi là "Thôn nhỏ", nhưng tính tích cực của cô hoàn toàn không hề bị đá kích. Diệp Hân Dương điều khiển phương hướng, cô ở phía sau khỏe mạnh đạp chân lên bàn đạp, thỉnh thoảng cố ý gọi anh quay đầu, ngăn cô lên hưng hăng hôn anh, có lẽ là bị sự vui sướng trong lòng cô ảnh hưởng, Diệp Hân Dương cũng không có nhắc tới cái gọi là "Trước kia".

Trở lại quán trọ thì cả người cô đều là mồ hôi, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn bị phơi nắng hồng hồng, cảm giác hưng phấn không giảm đi chút nào, sau khi tắm xong, cô ngâm nga bài hát bỏ lên giường thì chợt phát hiện một bóng dáng khổng lồ ập xuống.

"Anh Diệp?" Cô kinh ngạc kêu lên.

Diệp Hân Dương không nói lời nào lần áp lên môi của cô, trần trọc liếm hôn cánh môi ngọt ngào, "Ngoan, anh biết rõ đại di mục của em đã đi rồi, em không biết anh nhẫn nhịn thống khổ tới mức nào."

‘Oanh’ một cái, cả khuôn mặt Đường Y nặc cũng như bị thiêu đốt, "Anh... làm sao anh biết, em cái đó..."

"Anh thấy được." Thanh âm khàn khàn tràn đầy mị hoặc.

"Thấy. Thấy cái gì?"

Một bàn tay to chợt chạy vào nơi cấm địa của cô, cách quần lót thật mỏng vuốt ve nơi tư mật nhất, Đường Y Nặc gần như lập tức muốn nhảy dựng lên, lại bị người đàn ông nặng nề vững vàng ngăn chặn, không nhúc nhích được.

Con người đen nhánh chăm chú nhìn cô, mơ hồ có ánh lửa lóe lên, "Anh nhìn thấy hôm nay em tắm không có lấy băng vệ sinh từ trong ngăn kéo ra, mặc dù có chút không xác định, nhưng xem ra anh không đoán sai."

Ngón tay mang theo vết chai liên tục vuốt ve vườn hoa mịn màng của cô, đưa tới khoái cảm xen lẫn xấu hổ to lớn, Đường Y Nặc ngay lập tức tay chân nhũn ra, không có hơi sức chống cự.

"Diệp Hân Dương, em..." Cô ý loạn tình mê, theo bản năng kêu tên của anh, nhưng cũng không biết mình phải nói những gì, thanh âm vốn dĩ ngọt ngào mềm mại vì nhiễm mùi vị tình dục mà càng trở nên mất hồn.

Diệp Hân Dương nghe được trong lòng rung động, anh cúi đầu thân mật mãnh liệt gặm nuốt môi của cô, gần như muốn đem cô nuốt vào, "Đừng cự tuyệt anh! Mi Mi em quên rồi sao? Em đã từng xin anh tiếp tục, hiện tại tâm trí của em cũng đã khôi phục tới tuổi trưởng thành rồi, như vậy không phải rất tốt sao?"

Anh gọi chính là Thư Mi!

Rõ ràng đầu lưỡi vẫn còn ở trong miệng nhiệt tình quét qua bốn phía, mà thân thể Đường Y Nặc trong nháy mắt lại lạnh thấu, ngay cả tóc cũng giống như đông lại, tâm tư thiện lương giống như bị phá một lỗ thủng to, gió lạnh vèo vèo thổi xuyên qua.

Kỉ niệm hạnh phúc của cả một ngày đều trở nên mìa mai tro bụi.

Đường Y Nặc, mảy cho rằng bản thân mảy thật sự mạnh mẽ như vậy, có thể xóa đi cái hình bóng kia trong đáy lòng anh, đừng quên mảy chính là dựa vào cái bóng đáng đó, cho nên anh mới bằng lòng ở bên mảy, ôm mảy, hôn mảy!

Giống như là ngồi Yun-night Speed(nói cho dễ hiểu hơn là cái trò tàu lượn siêu tốc í ^^), ngồi vào chỗ cao nhất, bắt chợt roi thẳng xuống, đầu lòng đến cơ hồ muốn nổ tung ra.

Nếu như giờ khắc này chết đi, có phải hay không là một loại hạnh phúc?

-----Hết chương 8-----

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Diệp Hân Dương ném đến vị mặn.

Anh buông đôi môi bị hôn đến đỏ tươi kia ra, ngẩng đầu lại phát hiện đôi mắt đen không tiếng động rơi lệ.

"Mi Mi, nếu như em không muốn, anh..." Ở điểm này, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cô.

Trên khuôn mặt mỹ lệ mờ mịt lộ ra một nụ cười tuyệt thế, tròng mắt đen ướt nhẹp trong suốt sáng long lanh, giống như trân châu đẹp nhất đáng giá để một người dùng cả đời trân quý.

Cô chợt kéo đầu của anh xuống, chủ động dang lên môi mình, "Hôn em."

Hai đôi môi gần sát nhau, hai chữ kia mờ hồ mà hấp dẫn, nói ra giống như nước vỡ đê tràn ra, đục vọng kiềm chế đã lâu mãnh liệt mà đến, thổi quét cũng chôn vùi lý trí của anh.

Diệp Hân Dương không thể tiếp tục nhẫn nại, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi cánh hoa nếm mãi không chán kia.

Đường Y Nặc chủ động hé miệng ra, để mặc cho anh tiến quân thần tốc, ngọn lửa nhiệt liệt ở trong lòng lạnh như băng cháy lên, có một loại đau đớn tràn đầy thông khoái, thật muốn giờ khắc này trở thành vĩnh hằng.

Người đàn ông dần dần không vừa lòng với hôn môi đơn thuần, môi mọng bắt đầu thay đổi trận địa, từ dưới cằm đến cổ nhạy cảm, rồi đến nơi đầy đa trắng nõn... Đầu lưỡi nghịch ngợm cắn nuốt trên đỉnh tuyết phong, thỉnh thoảng dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn, khi cô cảm giác hơi đau đớn thì lại lấy lòng hôn lên môi cô.

Đường Y Nặc nâng cổ lên, không che giấu chút nào khoái cảm đối phương mang lại cho cô, trầm thấp rên rỉ, tiếng thở dốc vừa ngọt ngào vừa mềm mại, rất có thể kích thích thú tính của đàn ông, Diệp Hân Dương bị rung động đến mức không kiềm chế được, từng tiếng rên rỉ kia vang lên ở đáy lòng của anh, ngay cả tim anh cũng từ từ mềm nhũn, rồi lại sinh ra một dục niệm đáng sợ, muốn đem cô gái này hung hăng đè ở dưới thân mình, muốn cô chỉ vì mình mà yếu đuối rên rỉ, cả đời.

Anh càng thêm say mê vỗ về hai trái anh đào nho nhỏ trên ngực cô, cảm giác thoải mái khi được 'yêu', nụ hoa khỏe mạnh đứng thẳng, trong một đêm tha hương như vậy, nở ra vừa xinh đẹp lại mỹ lệ, bàn tay rảnh rỗi từ từ trượt xuống, hạnh kiểm xấu mà trượt vào nơi u cốc phía dưới, phát hiện ra chuyện gì đó, nhìn không được mà lộ ra một nụ cười, "Thì ra em cũng không kịp đợi." Chất lỏng dính dính trong suốt là hồi báo tốt nhất cho những cố gắng của anh.

Trả lời anh là một tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Đường Y Nặc đôi mắt mù sương, suy nghĩ đã bị khoái cảm kịch liệt khổng lồ, hỗn loạn, đôi mắt to đen nhánh lại cố chấp mở to, tựa hồ muốn đem người đàn ông đang làm mưa làm gió trên người cô khắc thật sâu vào tận xương tủy, dùng ký ức đem tình cảm yêu mến sắp xếp lại thật tốt để chứng minh vĩnh viễn không biến mất khỏi trí nhớ của mình.

Diệp Hân Dương trong lúc vô tình ngước mắt lên, bắt gặp đôi mắt to bị tình dục tiêm nhiễm, ướt nhẹp, phiếm nước long lanh, trong mắt có một tia sáng lấp lánh liêu lĩnh.

Tim bị rung động thật sâu, anh cúi người cho cô một hôn trần an, "Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em." Ngón trở cẩn thận từng li từng tí thăm dò vào đường đạo chật hẹp kia.

Cho dù có dịch lỏng bôi trơn, nhưng bất ngờ tiến vào vẫn mang đến đau đớn, đầu óc bị vùi lấp trong tình dục lại lần nữa bị thức tỉnh, thân thể không tự chủ căng thẳng, đường đạo càng trở nên chật hẹp tắc nghẽn, khiến ngón tay xâm nhập vào trong đó tiến lùi đều không được.

"Ngoan, thả lỏng, thả lỏng liền hết đau." Chịu đựng dục vọng làm cho đau đớn, anh chậm rãi liếm hôn hai trái anh đào trên ngực cô, cố gắng lần nữa kích thích cảm giác của cô.

Dù sao chỉ là một ngón tay, cảm giác đau đớn cũng không kịch liệt, rất nhanh liền bị một đợt kích thích mới chôn vùi, theo thân thể buông lỏng, vách tường bên trong càng ngày càng mềm mại, anh lại thâm nhập thêm một ngón tay nữa, hai ngón tay khép lại, dường như sợ làm cho cô gái nhỏ ở dưới thân sợ hãi, động tác thăm dò ở trong đường đạo càng thêm nhẹ nhàng hơn rất nhiều, "Nếu đau thì nói cho anh biết."

"Không đau, tuyệt đối không đau." Cái đầu nhỏ phe phẩy, Đường Y Nặc cố gắng thả lỏng cơ thể, để cho những ngón tay mang đến đau đớn kia có thể tiếp tục mở đường tiến vào sâu bên trong.

Không biết chạm đến cái điểm đó, tựa như ấn trúng một công tắc, khoái cảm mãnh liệt kịch liệt bộc phát, thân thể Đường Y Nặc kịch liệt run lên, bị sự kích thích đáng sợ kia dọa sợ.

Vậy mà người đàn ông lại không có chút nào thương tiếc cô, gương mặt bình thường lạnh lùng bị nhiễm cảm xúc mạnh mẽ của tình dục, môi mỏng cười đến vừa hư hỏng vừa lưu manh, thế nhưng lại liên tục kích thích điểm nhạy cảm đó.

Đây là cảm giác đáng sợ thế nào a, luồng điện ùn ùn kéo đến trên thân thể kích động, Đường Y Nặc không thể tự kiềm chế mà thét chói tai, thân thể run rẩy kịch liệt, giống như một con cá gãy giữa sắp chết, tròng mắt ẩm ướt dường như muốn chảy nước mắt.

"Diệp Hân Dương."

Cô kêu gào gọi tên anh, trước mắt phẳng phát như có pháo hoa nổ rộ, sáng rực cả bầu trời đêm.

"Thật không ngoan, em vậy mà lại một mình tới trước." Thanh âm của người đàn ông khàn khàn, nhìn như bình tĩnh không dậy sóng, phía dưới lại hàm chứa cơn sóng kinh sợ, giống như đè nén dục vọng đáng sợ nào đó.

Đường Y Nặc hồn nhiên chưa phát giác ra, đã không nghe được bất kỳ thanh âm gì nữa, vừa trải qua cơn bão táp tình dục xa lạ đáng sợ, thân thể mềm mại vô lực, một thân đầy mồ hôi, ngay cả giọng nói cũng có chút khàn khàn rồi, cho đến khi một vật nóng rực tràn đầy đe dọa ngăn chặn ở miệng huyết của cô, mắt cô nhìn chằm chằm.

"Đây... Đây là cái gì?"

"Em cứ nói đi?" Lời còn chưa dứt, vật nóng rực rích ngóc đầu dậy đột nhiên phá cửa mà vào, cái này dù sao cũng khác với ngón tay, vừa mới tiến vào một nửa, liền cứng nhắc bị mắc kẹt ở bên trong, nửa bước khó đi.

"Em thả lỏng một chút, ngoan."

"Anh nói thật dễ dàng, em đã đau muốn chết rồi, đau quá." Giống như trong thân thể bị một cái cây nóng như lửa cứng rắn đánh vào, đau đến mức ngay cả nội tạng cũng co lại thành một đoàn, nước mắt đảo quanh trong đôi mắt to, lại cố chấp không chịu rơi xuống.

Diệp Hân Dương không đành lòng, cúi đầu hôn môi cô, khi cô hơi có chỗ buông lỏng hết sức, từ từ đem mình lui ra ngoài, bất kể anh đối với cô khát vọng khẩn cấp cỡ nào, anh cũng không muốn tổn thương cô.

Phát hiện ý đồ của anh, Đường Y Nặc chợt trở nên hung hăng, một hộp cắn lên môi anh, đem chính anh vừa ứng phó không kịp đặt ở phía dưới, phương thức từ trên cao nhìn xuống, nhìn về mặt kính ngực của người đàn ông, "Không có sự chấp thuận của em, không cho phép anh ra ngoài."

Hai chân vốn đã như nhũn ra, lại bởi vì đau đớn khẽ run lên, Đường Y Nặc lại dựa vào một cổ khí thể chống đỡ, đôi mắt cố chấp nhìn chằm chằm vào ánh mắt phức tạp thâm u của anh, thân thể chậm rãi ngồi xuống.

Đau! Đau đến mức thân thể giống như bị xé rách hoàn toàn, ngay cả hô hấp cũng trở nên đặc biệt khó khăn.

Vậy mà, động tác của cô chậm chạp nhưng kiên định, từng chút một dùng thân thể của mình đem anh nuốt vào.

"Tiểu Nặc."

Anh trong lòng đang gọi tên cô, giống như bị một dòng nước ấm khổng lồ cuốn lấy, đột nhiên nói không ra lời.

"Diệp Hân Dương, em thành công rồi."

Cuối cùng cũng đem vật khổng lồ nóng rực nuốt đi vào, giống như hoàn thành nguyện vọng trọn đời, không có tinh lực cường đại chống đỡ, chân cô mềm nhũn, cô rốt cuộc vô lực ngã xuống trên người của anh.

Nhưng tư thế như vậy, hoàn toàn không có dùng sức, lại làm cho anh tiến vào được càng sâu, không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ, không biết là thống khổ hay là một loại cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Bị nơi ấm áp bao quanh như vậy, giống như nơi ấm áp nhất mà anh mong đợi đã lâu, một loại khát vọng vội vàng ở trong máu mãnh liệt cuộn trào, đây là một loại ham muốn phá huỷ, Diệp Hân Dương nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô gái nhỏ ở trên người mình, một cử động cũng không dám, chỉ sợ động một cái làm cho lý trí vỡ đê, không thể tiếp tục khống chế dục niệm mệnh mông này.

Không biết qua bao lâu, tư thế cố định lâu dài làm cho đau đớn dần dần biến mất, giống như cũng trở nên không quá khó khăn, có thể chịu đựng được, kỳ lạ chính là, chỗ bị lấp đầy phẳng phát sinh ra một loại khát vọng xa lạ, hi vọng được...

Chưa bao giờ trải qua hoan ái, Đường Y Nặc không nói nên lời, nhưng dần dần cô không cách nào chịu được động tác yên tĩnh lâu như vậy, "Anh Diệp... Thân thể của em thật kỳ quái."

Thanh âm phát ra vừa yêu kiều vừa mềm mại, khiến cô cũng giật mình, rõ ràng đau đớn vẫn còn, thế nào thanh âm lại giống như đang được anh Diệp hôn môi vuốt ve vậy.

Diệp Hân Dương dĩ nhiên hiểu loại tín hiệu này hơn cô, hôn lên cái trán của cô, "Ngoan, đừng động, để anh làm."

Một lần nữa lật người, đem cô gái nhỏ áp xuống phía dưới, động tác kịch liệt, khiến dục vọng trong cơ thể chậm rãi xoay tròn, như kỳ tích tạo ra một chút tê ngứa.

"Anh Diệp, hình như có chút thoải mái..." Những lời này chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, lý trí 'oanh' một cái, toàn bộ nổ tan tành.

Diệp Hân Dương kéo hai chân dài của cô ra, đầu tiên là hoàn toàn rút ra khỏi, sau đó lại hung hăng công chiếm, động tác vòng đi vòng lại bức ra Đường Y Nặc yêu kiều rên rỉ, so với vừa rồi khoái cảm lại càng thêm kịch liệt mà không thể kháng cự được, giống như vĩnh viễn không ngừng lại, một lần lại một lần đem cô đẩy tới đỉnh dục vọng.

"Anh Diệp, đừng... ừ."

Bốn phía lụa trắng trùng điệp, gió mát từ cửa sổ gỗ đang mở vui đùa trốn vào trong, nhẹ nhàng đem lớp lụa trắng thổi hé ra một khe hở, chỉ thấy trên giường lớn hoa văn chạm trổ phong cách độc đáo, hai cổ thân thể hoàn mỹ đè lên nhau, luật động, tấu vang khúc nhạc đẹp nhất cho lễ tình nhân.

Ngay cả cơn gió cũng lặng lẽ đỏ mặt, ánh trăng vừa đứng lúc, xuân ý nồng đậm.

Thì ra trên đời thật sự có một loại hành động có thể làm cho người ta quên cả sống chết.

Đường Y Nặc từ trong cơn hôn mê ngất ngời tỉnh lại, nhìn từ ánh sáng màu bạc từ ngoài cửa sổ chiếu vào, có một loại hoang mang không biết đang ở đâu lúc nào, chỉ là cô rất nhanh liền nghĩ tới nguyên nhân hậu quả.

Bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, giống như nắm giữ tần số nhịp tim của cô, một cái lại một cái, trong đêm tối yên tĩnh đặc biệt thanh thản.

Cô không cho mình quá nhiều thời gian để nhớ nhung, thậm chí ngay cả xuống giường cũng không dám nhìn dung nhan khi ngủ của anh, chỉ sợ quyết tâm yếu ớt kia không chịu nổi một kích, sẽ dễ dàng thay đổi.

Vừa trải qua hoan ái điên cuồng, lúc xuống giường không chú ý, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa đứng không vững, may mà cô kịp thời vịn vào cột giường, qua loa thích ứng một hồi, rồi chân trần rón rén đi tới phòng vệ sinh.

Trong phòng rửa tay đèn huỳnh quang chiếu sáng âm trầm, cô cắn đầu bút, đột nhiên nước mắt rơi như mưa.

Diệp Hân Dương khi tỉnh lại chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, giống như hoàn thành một mơ ước chờ đợi đã lâu, trong thân thể xuất hiện một sự thỏa mãn khó có thể nói rõ, nhắm mắt lại ở trên giường mò tìm, nhưng không tìm được vật thể ấm áp kia, anh nghi ngờ mở mắt, đập vào mắt là ga giường xóc xếch không chịu nổi, trên giường một dấu vết màu đỏ sậm nở rộ, lại cô đơn không thấy người phụ nữ xinh đẹp mà anh nhớ thương kia.

Mặc dù có chút mất mát nho nhỏ vì sau khi tỉnh lại từ một đêm kết hợp tốt đẹp lại không được ôm cô gái mình thương yêu, nhưng anh không quá lo lắng, cho là cô có lẽ chỉ là tỉnh lại sớm hơn anh, rồi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Không có mỹ nhân làm bạn, anh cũng mất đi hứng thú ngủ nướng, kéo ra lớp màn mỏng quanh giường, lúc xuống giường tầm mắt dừng lại trên mảnh giấy được xếp gọn, chỗ trống ghi rõ: gửi Diệp Hân Dương, Đường Y Nặc.

Chẳng biết tại sao, trong đầu tự nhiên thoáng qua hình ảnh cô gái nhỏ dưới thân anh tối qua, đôi mắt phỉm lệ ảm đạm mà trong suốt, cùng với nụ hôn vụng về lại cố chấp, anh chợt có dự cảm vô cùng xấu.

Mím môi, động tác của anh cứng đờ đem mảnh giấy đã được xếp lại mở ra, ngón tay hơi run rẩy, anh vuốt lên dòng chữ viết quen thuộc, xinh đẹp phía trên, đột nhiên cảm thấy mất đau đến khó có thể chịu được, ngay cả hô hấp cũng không thông.

"Anh Diệp! Chào anh!"

Đầu tiên em nghĩ em cần phải trình trọng nói với anh: thật xin lỗi. Bởi vì bệnh của em khiến anh từ nước ngoài xa cách ngàn dặm trở về, lại làm rối loạn cuộc sống của anh, khiến anh mỗi ngày đều vì chăm sóc em mà chỉ có thể vây quanh em, vô cùng xin lỗi anh!

Tiếp đó em phải nói với anh một tiếng chúc mừng, em sẽ không quản quýt lấy anh nữa, anh sắp được khôi phục một thân tự do rồi, tối qua sau khi em tỉnh lại đột nhiên nhớ lại mọi việc, em nhớ em không phải Thư Mi, em là Đường Y Nặc, Đường gia đại tiểu thư.

Cuộc sống thật là hài hước cỡ nào, em và anh rõ ràng là hai người như nước với lửa, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân cùng chung sống với nhau lâu như vậy, anh nhất định nhẫn nại rất khổ cực đi! Nhưng mà, việc này đối với em mà nói, cũng là một giấc mộng đẹp hạnh phúc đến mức không muốn tỉnh lại.

Về việc tại sao em mất trí nhớ lại cổ tình chỉ nhớ rõ anh, anh có thể cho là chẳng qua là cơ duyên xảo hợp, nhưng đây không phải là trùng hợp. Chỉ là bởi vì em thích anh, rất thích rất thích, từ nhỏ đã thích anh rồi. Có lẽ cá tính của em khiến em chưa bao giờ là một người khéo biểu đạt tình cảm, khi không xác định có thể có được sự đáp lại của đối phương hay không.

Cuối cùng không chịu được bước tới bước đầu tiên, em vô cùng sợ hãi nên sợ anh sẽ cự tuyệt. Sau đó anh ở trong trường học càng ngày càng được hoan nghênh, đối xử với em cũng càng ngày càng lạnh nhạt, tâm hồn em bắt đầu vụn vỡ, để thu hút sự chú ý của anh, luôn luôn cố ý chọc giận anh, hoặc là giờ mạnh khỏe đáng sợ một chút đem anh ở lại bên em

Anh nhất định hận chết em đi?

Nhưng chuyện của Thư Mi em thật sự không biết, em quả thực ghét cô ấy đã cướp đi sự chú ý của anh, mà em chưa bao giờ nghĩ tới sẽ làm gì với cô ấy, em biết rõ nhất định là bởi vì em trước kia làm nhiều việc xấu, cho nên lần này anh không chịu tin tưởng em nữa, lòng tin của anh đối với em không còn, anh hoàn toàn ra khỏi tầm mắt của em. Khi đó em thật sự đau khổ hận không thể lập tức chết đi, rồi lại không cam lòng, hoảng sợ sống qua ngày.

Anh sẽ cảm thấy buồn cười, hay là cảm thấy hả giận đây?

Vốn dĩ không muốn nói nhiều như vậy, nhưng em vẫn không nhịn được muốn đem cảm giác trong tim nói ra. Bất kể anh có chán ghét em bao nhiêu, em nghĩ em vẫn cần nói cho anh biết tình cảm của em đối với anh, em thích anh như vậy đây.

Cuối cùng chính là tạm biệt! Anh Diệp, tạm biệt, em biết rõ anh sẽ không tiếp nhận tình cảm của em, chỉ là, có lẽ em cả đời cũng không cách nào quên anh, không cách nào buông tay, nhưng em sẽ cố gắng khắc chế không đi quấy rầy anh, không xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh nhất định phải hạnh phúc nhé!

PS: Bởi vì trên người không có tiền, em không chỉ cầm đi hộ chiếu của em, còn lấy từ trong ví của anh một nửa số tiền, em biết anh sẽ không để ý, cảm ơn anh.

Đường đại tiểu thư bị anh chán ghét.

Trong khách sạn đối diện, Đường Y Nặc dùng ống nhòm đơn giản nhìn người đàn ông với sắc mặt lạnh lùng cứng rắn kia, bởi vì vấn đề góc nhìn, chỉ có thể trông thấy đường cong đẹp đẽ trên chiếc cằm của anh giờ phút này lạnh lùng băng giá, giống như pho tượng đá bằng cẩm thạch lạnh lẽo cứng rắn.

Cô có chút tâm hoảng ý loạn, vốn là thật sự không có ý định viết nhiều như vậy, cô nghĩ cho dù tách nhau ra, cũng không muốn làm cho người đàn ông kia biết cô đã từng tùy hứng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng về sau vẫn là không khống chế được tâm tình suy sụp.

Thật là muốn đem mọi thứ nói hết ra, cho dù bị xé mở mặt nạ kiêu ngạo cũng không sao, nếu như lấy phương thức chia tay này mà rời đi, có thể ở trong lòng anh lưu lại một vị trí, vậy còn gì tốt hơn?

Chỉ là, vẫn là nhìn không được mà nói dối, che giấu thời điểm chính xác mà cô thật sự khôi phục trí nhớ, bởi vì hình thức biểu hiện cô thích anh đã tràn đầy các loại nhân tố xấu xa, những trò đùa dai nhiều vô kể, không muốn vào lúc này đưa sau cùng lưu lại ấn tượng xấu, không muốn làm cho anh nghĩ rằng cô là một tên vô lại không từ thủ đoạn.

Lần gặp nhau cuối cùng và sự kết hợp ấy tốt đẹp như vậy, không thể để cho bất kỳ tạp chất nào làm vấy bẩn.

Nhưng mà, không chút suy nghĩ liền xúc động viết trên giấy lời nói dối đương nhiên, vẫn khiến cô sợ hãi cực kỳ, trong tình yêu này cô càng chạy càng xa, đã muốn lạc đường rồi, cũng tìm không được ý muốn lúc đầu nữa.

Cô bây giờ ngay cả chính mình nhìn cũng ghét, nhưng mà tại sao vẫn không cách nào ngừng yêu anh, thậm chí ngay cả ý niệm như vậy cũng chưa từng xuất hiện. Đường như cô thích anh, là đúng mục tiêu đã định trước, là đạo lý hiển nhiên, tồn tại giống như việc cô hít thở, cho nên cô không cách nào ngừng thích anh, tựa như không thể nói muốn ngừng hít thở.

Cô giải thích như vậy cho mình.

Rất nhanh, bóng dáng người trong phòng có động tác.

Anh đem tờ giấy cô để lại cẩn thận từng li từng tí xếp gọn, bỏ vào trong bóp da, động tác nhanh chóng thu thập đồ đạc, rồi đeo túi du lịch đi xuống lầu.

Đường Y Nặc thu hồi ống nhòm, mang theo kính râm cùng nón che nắng, hành động đồng thời giống anh.

Vừa nhìn thấy thư, lúc biết được cô rời đi, Diệp Hân Dương chỉ cảm thấy trong thân thể giống như bị cứng rắn khoét đi một phần, trống trải, nhưng mà anh cố gắng khiến cho mình phần chần trở lại.

Đây chính là lần đầu tiên cô chạy trốn hoàn toàn, anh sẽ không dễ dàng buông tay.

Ai bảo cô viết trên giấy: cô thích anh, rất thích rất thích, từ nhỏ đã thích anh.

Cho nên, mặc dù anh vì cô không cách nào nói ra khỏi miệng rằng cô thích anh mà cảm thấy đau lòng, rồi lại kim lòng không được cao hứng trở lại.

Anh nghĩ, nếu hai người bọn họ yêu nhau, vậy còn đợi gì nữa đây? Chỉ cần tìm được cô, đem tờ giấy này đặt trước mặt mọi người, đem tất cả đều nói ra, rất nhanh liền sau cơn mưa trời lại sáng.

Việc cấp bách, chính là tìm được cô!

Có câu nói "Trốn được hòa thượng, không trốn được miếu", tới Đường Trạch thì nhất định không sai, Diệp Hân Dương như vậy tràn đầy tự tin chắc chắn, ôm ấp khát vọng đối với tương lai tốt đẹp, không nói lời gì ra khỏi phòng, đi đến phi trường.

Đường Y Nặc ra khỏi khách sạn bám theo anh khó tránh khỏi có chút vụng về, mà trực giác của Diệp Hân Dương có đặc biệt nhạy bén, có điều, may mà anh chỉ một lòng suy nghĩ chuyện làm sao theo đuổi cô gái nhỏ, mặc dù cảm thấy giống như bị chú ý, cũng không có thừa tình lực đi truy cứu, trong đầu thoáng hiện toàn bộ đều là bóng hình xinh đẹp của Đường Y Nặc.

Vừa xuống máy bay, Diệp Hân Dương liền kêu tắc xi đi đến Đường Trạch.

Vậy mà, Đường Y Nặc thức dậy sớm hơn anh cũng chưa trở về Đường Trạch, bởi vì Đường Trung Đường đi làm còn chưa về nhà, anh dặn dò cô bảo nấu mấy câu, nếu tiêu thư trở lại liên thông báo anh biết, sau đó anh lại lo lắng không yên chạy về nhà.

Mới có mấy ngày, anh cũng có chút hoài nghi mình vào nhầm cửa, cho đến khi nhìn thấy từ cái đầu rồi bởi chui ra từ dưới ghế sa-lon mà trên ghế chất đầy vỏ chai đồ uống, gương mặt tuần tú liền trầm xuống.

"Cậu sớm như vậy đã về rồi sao?" Trên khuôn mặt chưa thanh tỉnh râu ria xồm xoàm, không có gì khác biệt so với kẻ lang thang.

Diệp Hân Dương tiện tay đem tờ báo phủ trên đầu anh ta lấy xuống, hỏi: "Đường Y Nặc có trở lại chưa?" Trong tiềm thức, anh thậm chí khờ dại còn hi vọng cô sẽ hỏi tâm chuyện ý.

"Chưa..." Rất tốn sức dùng tới đại não gần đây ít sử dụng, anh cho ra một trả lời rất khẳng định: "Cậu lần trước không phải nói con gái thích đàn ông chủ động sao, lúc tớ xuống lầu mua bia, lại nhìn thấy chân mệnh thiên nữ của tớ, tớ trực tiếp xông lên ôm cô ấy, rồi nói với cô ấy 'anh thích em', lúc đó cô ấy trợn mắt há hốc mồm, một bộ dáng sợ ngây người, căn cứ theo tâm lý học, một người bị kích động cực lớn trong lòng, bất kể là vui mừng hay là bi thương, đều muốn có một khoảng thời gian nhất định để ổn định lại, tớ liền nói cho cô ấy biết số nhà, nếu như cô ấy đồng ý, liền đi lên nói với tớ một tiếng, tớ bất cứ lúc nào cũng đều ở đây. Sau đó tớ liền không hề ra khỏi cửa, nếu Đường Y Nặc đã trở lại, tớ nhất định sẽ biết."

Diệp Hân Dương cũng bị Vệ Đoan dọa sợ hết hồn: "Đã mấy ngày rồi, cậu cũng không xuống lầu sao?"

"Tuy rằng như vậy có chút nhầm chán, nhưng vì tình yêu tớ làm việc nghĩa quyết không chùn bước!" Vệ Đoan vẫn một vẻ lạc quan, tay phải nắm thành quyền đặt trước ngực, bộ dáng như đang lập lời thề.

Diệp Hân Dương đột nhiên có chút hâm mộ Vệ Đoan, nếu như giữa anh và Đường Y Nặc có một người chịu chủ động nói ra tình yêu của mình, thì có lẽ bọn họ đã sớm tu thành chính quả rồi, cũng sẽ không phí thời gian đến tận hôm nay.

Anh thở dài, nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi trước mắt đang có vẻ mặt mơ mộng, vốn là muốn nói cô gái kia có thể đã cho rằng hành động tỏ tình của cậu ta là một lần quấy rối tình dục không tạo thành nguy hại gì, vĩnh viễn cũng sẽ không đến, nhưng lời nói ra đến khóe miệng lại nuốt trở vào, vẫn là quyết định không nên đã kích cậu ta.

"Tớ hạn cho cậu trong vòng ba tiếng, phải đem căn phòng khôi phục lại hình dạng lúc tớ rời đi, tớ tin rằng cậu cũng không hi vọng lúc người kia tới tìm cậu, nhìn thấy một cái chuồng heo như vậy chứ."

Vệ Đoan gãi gãi mái tóc giống như tổ chim, đột nhiên từ trên ghế sa-lon nhảy dựng lên, lời lẽ nghiêm khắc nói: "Không được, tớ muốn dùng tốc độ nhanh nhất dọn xong, có thể cô ấy lập tức đã xuống tới đây rồi ấy chứ!"

Diệp Hân Dương liếc anh ta một cái, vòng qua đồng rác đầy đất, đi tới thư phòng.

Vệ Đoan lại gọi anh lại: "Không thấy Đường Y Nặc sao?"

Bước chân của Diệp Hân Dương ngừng lại một chút: "Tớ sẽ lập tức tìm được cô ấy." Nói xong, lấy tốc độ nhanh hơn đi vào thư phòng, cửa "Pằng" một tiếng đóng lại, cho thấy trong lòng chủ nhân cũng không hề bình tĩnh.

Lúc đầu, Diệp Hân Dương mặc dù cấp bách muốn cùng Đường Y Nặc nói rõ ràng, nhưng đối với việc không tìm thấy Đường Y Nặc thật không lo lắng như vậy, tưởng rằng chỉ cần trở lại Đài Bắc, là có thể nhìn thấy Đường Y Nặc, sau đó làm tiêu tan hiềm khích lúc trước, sống hạnh phúc bên nhau.

Ở Đường Trạch không gặp được Đường Y Nặc, khiến Diệp Hân Dương lại có dự cảm không tốt, chợt trong đầu thoáng qua điều gì, anh hoang mang lấy ra tờ giấy kia từ trong ví tiền, đọc nhanh đi xuống, quả nhiên thấy được câu nói cuối cùng quyết tuyệt như vậy.

‘Em sẽ cố gắng khắc chế, không đi quấy rầy anh, không xuất hiện trước mặt anh nữa.’

Chán nản ngồi xuống ghế, Diệp Hân Dương xoa nhẹ cái trán, trong lúc nhất thời đột nhiên không nhìn rõ con đường phía trước.

Tiểu Nặc, em rốt cuộc đi đâu chứ?

Khi Đường Trung Đường trở về, sau khi nghe bảo mẫu nói liên liên lạc với Diệp Hân Dương.

"Tiểu Nặc đã trở về chưa?" Anh cầu may hỏi.

"Ngay cả bóng dáng cũng không có." Ông ta cực kỳ tức giận hỏi: "Cậu nói rõ cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại không thấy Tiểu Nặc?"

"Cô ấy khôi phục trí nhớ, có thể cháu đã ép cô ấy quá gấp, cô ấy không chịu nổi nên rời đi." Diệp Hân Dương vài ba lời nói đại khái, trong giọng nói toát ra hối hận nồng đậm.

"Con bé rời đi thì rời đi, tại sao ngay cả nhà cũng không trở về! Trời đã tối rồi, cậu cảm thấy nó có thể đi được chỗ nào? Từ nhỏ đến lớn, trừ chỗ của cậu ra, con bé cho tới bây giờ đều không qua đêm bên ngoài."

"Cô ấy đại khái không muốn để cho cháu tìm được, cho nên mới không trở về nhà."

"Cậu..." Đường Trung Đường giận đến nói không ra lời: "Tiểu Nặc xinh đẹp lại đơn thuần như vậy, bên ngoài người xấu đêm không xuê, làm sao bây giờ đây? Nếu là có việc không hay xảy ra với con bé, tôi liền..."

Diệp Hân Dương nặng nề xin lỗi: "Thật xin lỗi, nhưng mà cháu nhất định sẽ tìm được Tiểu Nặc! Cháu muốn tìm văn phòng thám tử, chỉ cần bác đồng ý, cháu lập tức đi liên hệ."

"Vậy cậu còn dài dòng gì nữa, nhanh đi a!" Đường Trung Đường giận dữ.

Diệp Hân Dương vừa được sự đồng ý của ba Đường, nói tạm biệt rồi cúp điện thoại, từ trên website tìm được một dãy số, lập tức gọi tới, "Xin chào, xin hỏi đây có phải là văn phòng thám tử ×× không? Tôi muốn nhờ các anh giúp tìm một người."

-----Hết chương 9-----

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Diệp Hân Dương tìm văn phòng thám tử nổi danh nhất cả Đài Bắc, nhưng đã mấy ngày trôi qua, ngoại trừ thông tin tối hôm đó tra được từ công ty hàng không cô đã trở lại Đài Bắc, không có khác tin tức khác về cô. Chính anh cũng đã lục tung tất cả những nơi Đường Y Nặc có thể sẽ đến, cũng không có bất cứ tin tức gì.

Cho dù một người cố ý trốn tránh, cũng không đến mức một chút dấu vết cũng không có lưu lại chứ.

Diệp Hân Dương lấy tay xoa xoa huyết thái dương, mấy ngày không chớp mắt nên trong đôi mắt của anh che kín tơ máu, "Không cần nói với tôi mấy lời như tìm văn phòng thám tử tốt hơn gì đó, ban đầu các người nếu đã tiếp nhận vụ của tôi, cho dù phải đào sâu ba thước, cũng nhất định phải tìm ra cô ấy cho tôi, nếu không tôi liền đập vỡ bằng hiệu vàng của các người!"

Vệ Đoan đứng lúc từ bên ngoài thư phòng đi qua, không ngờ Diệp tiểu tử luôn luôn thành thạo, cũng sẽ có thời điểm mất khống chế như vậy, anh chờ cậu ta cúp điện thoại, mới đẩy cửa ra đi vào.

"Có chuyện gì sao?" Diệp Hân Dương vừa ngẩng đầu lên lại vội vã hạ mắt, cúi đầu nhìn chằm chằm bản đồ Đài Bắc tìm kiếm chỗ bỏ sót.

Vệ Đoan đôi tay ôm ngực: "Có lẽ. Đường đại tiểu thư đã trở về rồi?"

Diệp Hân Dương chợt đứng lên, dùng lực quá lớn, cái ghế phát ra âm thanh kịch liệt ngã trên mặt đất.

Vệ Đoan bị loại ánh mắt giống như ăn thịt người kia của anh hù dọa, chần chờ một chút, mới nói: "Cậu không cảm thấy không bình thường sao? Đường tiên sinh vừa biết được tin Đường Y Nặc mất tích, liền chạy tới chỗ chúng ta âm ỉ náo loạn một trận, ngày hôm sau lại thần kỳ không có động tĩnh, chúng ta đến Đài Bắc không có bao nhiêu thời gian, chưa quen cuộc sống nơi đây, nhưng Đường tiên sinh là nhân vật hô một tiếng trăm người dạ ở thành phố Đài Bắc, nếu như ông ấy chịu ra mặt, hiệu suất nhất định lớn hơn chúng ta, nhưng vì cái gì ông ta muốn đem việc tìm kiếm Đường Y Nặc toàn bộ tạm thời ủy thác cho cậu, hơn nữa mấy ngày nay không gay gắt không nóng nảy, cũng không còn quấy rối cậu?"

"Sao cậu không nói sớm!" Diệp Hân Dương đá văng cái ghế cản đường ra, cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài.

Vệ Đoan ngăn ở cửa, "Đường tiên sinh sẽ không nói cho cậu biết."

Hung hăng đá một cước vào vách tường, Diệp Hân Dương giống như một con sói ngoan cố chống lại, phát ra tiếng gào thét bi thương tuyệt vọng: "Tớ không quản được nhiều như vậy, hiện giờ trong đầu tớ tất cả đều là bóng dáng của cô ấy, sắp nổ tung rồi!"

Muốn gặp mặt cô, sau đó ở thời khắc quan trọng nhất nói cho cô biết, anh thích cô, rất thích rất thích, từ nhỏ đã thích cô rồi.

Diệp tiểu tử trong trí nhớ ôn hòa lạnh nhạt, tính tình trầm tĩnh không gọn sóng, cho dù lúc trên cột người khác cũng luôn là một bộ dáng không chút để ý, hời hợt, dường như chưa từng gặp qua biểu tình nóng nảy quyết liệt như vậy.

Vệ Đoan chỉ trầm mặc một giây, nói: "Trạng thái của cậu không thích hợp lái xe, tớ làm tài xế cho cậu, đi thôi."

Nghe tiếng cửa mở "Ba" ở sát vách, Đường Y Nặc vội vàng chạy tới cửa sổ.

Ước chừng ba phút sau, một chiếc xe quen thuộc từ từ lái ra khỏi tòa cao ốc.

Cô đi theo Diệp Hân Dương, từ Lê Giang trở lại Đài Bắc, nhưng vẫn không hiểu nổi gần đây anh đang bận những việc gì, giống như đang tìm người nào đó, bận rộn đến độ sứt đầu mẻ trán, cả người cũng gầy đi một vòng.

Anh ghét cô bao nhiêu, trong lòng cô hiểu rất rõ, đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho là anh đang tìm mình, nhưng anh rốt cuộc đang bận cái gì đây? Nhìn bộ dạng anh tiêu tụy như vậy, thật là muốn xông ra giúp anh một tay, đã nhờ cha rồi, cha cũng đáp ứng dĩ thường sáng khoái, nhưng lại chậm chạp chưa cho cô một câu trả lời chắc chắn, anh Diệp rốt cuộc đang bận cái gì đây?

Đường Trung Đường lúc này đứng là vô cùng quyết tâm, bất kể Diệp Hân Dương mềm giọng cầu xin giúp đỡ, hay là mặt lạnh uy hiếp, đều bắt vì sở động (là không bị thuyết phục), lên tiếng phủ nhận chính mình biết tung tích của con gái.

Đối với người cứng mềm đều không ăn như vậy, Diệp Hân Dương chỉ có thể không công mà trở về.

Đường Trung Đường nhìn bóng dáng chán nản rời đi của bọn họ, không khỏi thở dài một cái, ông không biết mình làm đúng hay không.

Tiểu Nặc dường như không biết Diệp Hân Dương giống như nỗi con điên đang tìm con bé, nó chỉ nói, nếu như anh Diệp hỏi, thì nói nó đã ra nước ngoài học chuyên sâu rồi.

Lúc ấy thái độ của con bé coi như là thân thiện, trừ bỏ hai mắt âm trầm không có ánh sáng cùng sắc mặt tái nhợt.

Đường Trung Đường không thể phủ nhận, trong lòng ông đối với Diệp Hân Dương sinh ra hận, đây là con gái ông một tay nâng nui nuôi lớn, ngay cả giọng nói nặng một chút cũng không nỡ, lại bị cậu ta làm tổn thương thành như vậy, một bộ dạng thất hồn lạc phách vẫn còn miến cưỡng tươi cười, cho nên ông không có đem lời của Tiểu Nặc nói lại cho Diệp Hân Dương, cũng không nói cho con bé biết chuyện cậu ta đang tìm nó, thậm chí còn uy hiếp và cho tiền văn phòng thám tử mà Diệp Hân Dương tìm, muốn bọn họ không được tiết lộ một chút xíu tin tức nào của Tiểu Nặc cho Diệp Hân Dương.

Ông nhìn Diệp Hân Dương bốn ba khắp nơi, lại nhìn Đường Y Nặc dọn đến căn hộ sát vách nhà cậu ta.

Tối hôm qua không kiểm chế được, len lén chạy đến chỗ ở của Tiểu Nặc, nhân lúc con bé pha cà phê cho ông, ông lặng lẽ động tay động chân một chút với cái giá đỡ kính viễn vọng kia, ông nghĩ, bất kể trong lòng ông có bao nhiêu căm tức, cũng không muốn thấy hai đứa tiểu bối lại hành hạ nhau như thế nữa, chuyện của bọn nó, vẫn là do chính bọn nó hóa giải đi!

Ở cửa sổ đối hơn ba tiếng, rốt cuộc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc.

Vì có thể rõ ràng hơn nhìn thấy bọn họ, cô bắt đầu điều chỉnh cái giá đỡ của kính viễn vọng, bất ngờ chính là, cái giá đỡ vốn vững chắc đột nhiên gãy lìa, kính viễn vọng đặt ở phía trên cứ như vậy từ lầu năm rơi thẳng xuống dưới.

Cô bị tai trọng chuông che kín lỗ tai, nhìn người đàn ông khiếp sợ phía dưới kia.

Để cho Vệ Đoan đi cất xe, Diệp Hân Dương vốn là tính toán gọi ta-xi, lại đến Đường Trạch tham dò lần nữa, đột nhiên một đồ vật từ trên trời rơi xuống, "Rầm" một tiếng, ở trước mặt anh bể tan tành.

Đây là. Anh ngẩng đầu lên, liếc mắt liền nhìn thấy gương mặt anh nhớ thương kia.

"Là anh, Diệp Hân Dương đây! Tiểu Nặc, anh nhìn thấy em rồi, anh biết rõ em ở trong này."

Đường Y Nặc đang lo lắng có bị phát hiện hay không, ngoài cửa cư nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, cô nghe được thanh âm quen thuộc đến đau lòng, gất gao cần mồi, không nói tiếng nào, quả nhiên bị phát hiện rồi, cô thật là vô dụng.

"Tiểu Nặc, mở cửa có được không, anh có rất nhiều lời muốn nói với em."

Đường Y nặc nghĩ, anh nhất định muốn trách cô không giữ lời hứa, rõ ràng nói được vang dội thế đấy, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, này còn chưa có mấy ngày đâu rồi, đã bị bắt quả tang, không thể nào cãi lại.

Cô vào thư phòng cầm ra một tập giấy dán tiện lợi, xé ra rồi viết lên đó: Thật xin lỗi anh, em thật sự không muốn quấy rầy anh, cũng cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình rồi. Chỉ muốn im lặng đợi ở nơi có anh, lần này bị anh nhìn thấy chỉ là ngoài ý muốn, em bảo đảm về sau anh sẽ không gặp lại em nữa! Anh coi như hôm nay không có gặp được em, có được không?

Đường Y Nặc cười khổ một cái, vẫn là đem giấy dán tiện lợi từ khe cửa nhét ra ngoài.

Cái loại cảm giác con mắt phát đau lại trở về rồi, Diệp Hân Dương giơ tay phát run, "Tiểu Nặc, anh làm sao có thể làm như không nhìn thấy em, em có biết anh tìm em có bao nhiêu vất vả không? Anh vẫn nợ em một câu nói, anh yêu em!"

Ba chữ kia là ba tiếng sấm, đem mảnh nhĩ của cô chấn động kêu ong ong.

Xấp giấy dán tiện lợi rơi trên mặt đất, Đường Y Nặc không có tâm tình đi nhặt, cô cảm thấy mình giống như tiến vào một cái kính vạn hoa, biết rõ tất cả những màu sắc đa dạng này, tám chín phần mười là ảo giác của mình, vẫn còn mê muội trong đó không muốn tỉnh lại.

"Tiểu Nặc, anh thật sự rất thích em."

Diệp Hân Dương lần đầu tiên biết hóa ra mình ăn nói vụng về như vậy, ngoại trừ lặp đi lặp lại một câu nói như vậy, cư nhiên cũng không nghĩ ra được bất kỳ lời tỏ tình ngọt ngào nào khác.

Cửa bị kéo ra, cô gái mảnh mai xinh đẹp quật cường ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to đầy hơi nước, đôi môi phun ra mấy chữ lạnh lùng mà trong trẻo: "Diệp Hân Dương, anh ở trước mặt em lặp lại lần nữa."

"Đường Y Nặc, anh yêu em" Diệp Hân Dương hết sức phối hợp.

Khóe môi lộ ra một nụ cười, trông mắt ngập nước tràn đầy quật cường, "Anh Diệp, anh không còn đường hối hận đâu! Sau này, coi như em đùa giỡn dùng muôn vàn thủ đoạn, cũng sẽ không buông anh ra nữa."

Lần này, là anh chủ động đâm đầu vào, bất kể là anh lừa em cũng được, thật lòng cũng được, cả đời này em sẽ ý lại vào anh, cả đời, không buông tay!

Diệp Hân Dương tiến lên một bước, ôm cô thật chặt vào trong ngực, "Vậy thì đừng buông ra."

Anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai người giống như biến thành dã thú, quên hết tất cả ngôn ngữ, chỉ biết dùng thân thể để diễn tả tình cảm mãnh liệt, xé rách quần áo đối phương, nụ hôn kịch liệt mạnh mẽ như muốn đem đôi phương nuốt vào bụng, đầu lưỡi bị hút vừa tê lại vừa đau, nhưng vẫn không nỡ buông ra.

Cách quần áo, Diệp Hân Dương một tay nắm giữ nơi đầy đà của cô, tùy ý vuốt ve, dù sao cũng là thân thể mới quen mùi tình dục, không chịu nổi sự trêu chọc, Đường Y Nặc rất nhanh hai chân liền tê dại, thiếu chút nữa đứng không vững.

Một hồi trời đất quay cuồng, Diệp Hân Dương khom lưng ôm lấy cô, sai bước đi về phía ghế sa lon.

Hai người không kịp chờ đợi đồng thời ngã xuống ghế sa lon, anh đè lên người cô, đôi mắt phiếm lửa dục tràn đầy uy hiếp, rõ ràng tứ chi bủn rủn không có hơi sức, cô lại không chịu yếu thế hôn lên ánh mắt của anh, tê tê, ngứa một chút, lông mi run rẩy, mang theo vị nện nhân nhật.

Thì ra anh cũng sẽ vì cô mà rơi nước mắt! Cảm xúc dị thường mềm mại ở trong lòng tràn ra, giống như là một cơn mưa xuân chậm chạp không đến rốt cuộc xuất hiện, xuân về hoa nở, cô bị tình cảm kịch liệt chi phối, kim lòng không được dọc theo lông mày, mũi, môi của anh từ từ hôn xuống.

Diệp Hân Dương thuận theo động tác của cô, khi cô nhẹ nhàng cắn lên yết hầu của anh thì lại không nhịn được phát ra tiếng thấp thờ gấp, thanh âm đè nén lại tràn đầy tình dục trở nên mị hoặc.

Được phản ứng nhiệt tình của anh khích lệ, cô càng ra sức hôn lên chỗ lồi ra trên cổ anh, hai bàn tay nhỏ bé cũng không nhàn rồi, chậm rãi trượt vào bên trong áo anh, đó là một nơi hoàn toàn khác so với cơ thể cô, da thịt trơn nhẵn mà tinh tế nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh không thể coi thường.

Tò mò ở trên vùng đất hoàn toàn mới tùy ý thăm dò, cho đến khi đụng phải vật cản nho nhỏ, nho nhỏ, mềm nhũn, đặc biệt đáng yêu, giống như là phát hiện món đồ chơi chơi rất vui, cô lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích chơi đùa.

"A, em"

Trong lòng mắt đen tràn ra một mảnh sương mù tình dục, Diệp Hân Dương bị trêu chọc lửa dục đốt người, rốt cuộc không thể tiếp tục nhẫn nại nữa, liền bắt lấy hai bàn tay nhỏ bé đang đốt lửa khắp nơi, cúi người dùng miệng mở cúc áo, sau đó có tính trả thù dùng sức cắn một ngụm lên nơi đầy đà vừa hiện ra kia.

"Ừm. . . ừ. . ." Đau đớn mấy cũng không tính, nhiều hơn chính là khoái cảm bí ẩn.

Đường Y Nặc nâng cổ lên, cảm thấy có một ngón tay chạy vào dừng đạo của mình, giống như đang gầy đàn tỳ bà, ở trên vách tường non mịn khẽ áp sát nhẹ nhàng khiêu khích, mà thân thể không biết xấu hổ cho ra phản ứng trực tiếp nhất, từ chỗ sâu bên trong tiết ra chất dịch trong suốt dần dần thấm ướt ngón tay.

Người đàn ông hiển nhiên không như lần trước kiên nhẫn mười phần, mới vừa có thể đưa vào hai ngón tay, anh liền dùng dục vọng nóng bỏng của chính mình thay thế vào, hăng hái vọt vào chỗ sâu bên trong cô, thậm chí không cho cô thời gian hòa hoãn, đã bắt đầu kịch liệt lướt động.

Có lẽ có kinh nghiệm, lần này không có cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy mỗi một lần anh áp đầy cơ thể cô, đều có một loại căng đầy không nói ra được, còn chưa thích ứng, liền bị đột tiến công liên tiếp ép cô liên tục thở dốc.

Khoái cảm dường như vĩnh viễn không có điểm dừng, Đường Y Nặc đưa tay ôm lấy phần lưng cường tráng của người đàn ông, cảm giác mình giống như chiếc thuyền nhỏ bị thủy triều ừ ừ kéo đến nhấn chìm, hoàn toàn không có chỗ bám vào.

Lúc cao triều lại tới, Diệp Hân Dương chột hồn lên ánh mắt của cô.

"Tiểu Nặc, anh yêu em." Thanh âm trầm thấp khàn khàn, giống như tình yêu say đắm yên lặng vài chục năm.

Rõ ràng bị hoan ái điên cuồng làm cho đầu óc trống rỗng, nhưng đôi mắt giống như có ý thức tự chủ, từ giữa mí mắt khép kín rơi xuống giọt nước mắt trong suốt, bị ánh mặt trời phản xạ giống như kim cương sáng lấp lánh.

Khi Đường Y Nặc tỉnh lại, trời đã tối, cơ thể còn mệt mỏi hơn so với leo núi cả ngày, nhưng cảm giác lại hết sức nhẹ nhàng khoan khoái, rõ ràng đã được cẩn thận rửa sạch qua.

Cô lười biếng nằm trên giường, ngay cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Trong tầm mắt mờ mờ có một bóng dáng tuấn tú tinh tế từ từ đi vào, khoe môi mỉm cười, cầm một cái ly, giống như bức tranh phác họa đen trắng từ trong mộng xa xôi đi tới, "Uống một ly sữa nóng trước đi, anh sẽ đi chuẩn bị cơm tối."

Nhưng bức phác họa đen trắng này lại có thể nói chuyện, thanh âm dễ nghe, hơn nữa khi chùm đèn treo trên trần nhà được mở lên, màu sắc nhất thời sáng rõ lên, đôi mắt đen mờ hồ biến thành màu xanh, môi mỏng đỏ thắm. . .

"Em không phải đang nằm mơ chứ?" Đôi thủy mâu chớp chớp, có chút mờ mờ.

Về mặt yếu ớt như vậy. . . Diệp Hân Dương màu mắt nhu hòa, đang muốn nói chuyện, thì cô gái nhỏ dưới thân không biết sức lực từ đâu tới, thể nhưng nhảy dựng lên, cho anh một cái hôn ngắn ngủi mà chân thực.

"Mặc kệ em có nằm mơ hay không, em cũng muốn đem mọi chuyện thẳng thắn nói ra, em không chịu nổi, những lúc ở bên anh, em mỗi ngày đều như trong cơn ác mộng, thật là sợ bị anh phát hiện, sợ anh trong cơn tức giận lần nữa rời khỏi em. Hôm nay anh nói anh yêu em, cả đời cũng sẽ không rời đi, như vậy cho dù em đắc tội thần Phật, cũng sẽ không thả anh rời đi nữa." Đôi mắt to giống như hắc diệu thạch ướt át mà sáng long lanh, lóe lên tia sáng bất chấp tất cả.

Diệp Hân Dương nhẹ nhàng nắm tay cô, chỉ cần cô yêu anh, bất kể cô đã làm gì, anh nghĩ anh cảm động còn không kịp, nào có tư cách trách cứ đây?

Đường Y Nặc hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc kịch liệt chính mình, không phát hiện ra người đàn ông này không nói gì khuyến khích, giống như sợ mình sẽ hối hận, một hơi nói ra: "Thật ra cái gọi là bất cóc là chính em sắp đặt, em vốn chỉ muốn là một khổ nhục kế, làm cho anh trở về, không nghĩ tới bọn cướp cư nhiên thấy sắc nổi lòng tham, động tay động chân với em, vì tự vệ em đành phải từ cửa sổ lầu hai của chỗ giam giữ nhảy xuống, rơi bẻ đầu chảy máu, được người tốt bụng đưa đi bệnh viện, sau khi tỉnh lại liền mất đi trí nhớ, thật may là trăm sông đổ về một biển, anh rút cuộc đã trở lại, chờ đợi bên cạnh em."

Diệp Hân Dương nghe được trong lòng vẫn còn sợ hãi, hung hăng ôm lấy cô: "Em không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi."

"Không cần nhanh như vậy đã đi đến kết luận a, em làm cũng không chỉ những việc này."

Đường Y Nặc gồi lên vai anh, nụ cười đau khổ như vậy: "Em nghĩ trong tiềm thức em nhất định rất ghen tỵ với Thư Mi, người được anh đối xử dịu dàng, cho nên sau khi mất trí nhớ liền đem mình trở thành cô ấy, sau đó ở bệnh viện khi tỉnh lại em đã khôi phục trí nhớ, vì ở lại bên anh, lại giả vờ vẫn là có năng lực của một đứa bé, thậm chí muốn quyến rũ anh, nếu gạo nấu thành cơm anh có phải sẽ ở bên cạnh em cả đời hay không, sau khi việc này không thể thực hiện được, em lại dựa vào thôi miên, giả vờ trở thành Thư Mi mười chín tuổi, em cho là chỉ cần anh chịu đối xử dịu dàng với em, em cả đời làm Thư Mi cũng không sao..."

"Thật ra thì. . . ." Diệp Hân Dương cũng đau lòng muốn chết.

"Trước hết nghe em nói xong, được không?" Đường Y Nặc lại nhỏ giọng ngăn cản anh.

"Nhưng mà em lại sai lầm rồi, khi anh hướng về phía em tươi cười, em luôn suy nghĩ anh có phải đang cười với Thư Mi trong trí nhớ hay không, sự ghen tỵ đáng sợ cơ hồ muốn ép em đến điên rồi, cuối cùng, em rút cuộc cũng biết, em không hề muốn kiên cường như vậy, em không cách nào mang tên của cô gái quá cố được anh yêu mến, sau khi có được anh, em rút cuộc suy nghĩ rời khỏi anh, nhưng vẫn là nói láo rồi, bởi vì sợ anh càng ghét em hơn, em lừa anh rằng em ngày hôm đó mới khôi phục trí nhớ, lời nói dối càng ngày càng nhiều, nói được càng ngày càng lưu loát. . . Em thật sự là một cô gái đáng sợ, em hiểu rõ không có ai lại thích người như em vậy. . ."

Đường Y Nặc giằng co, một ngụm cắn lên vai anh: "Nhưng em sẽ không buông tha anh, em sẽ không. . . Anh có chán ghét em hơn nữa, em cũng không cách nào buông tay, em thật sự rất yêu anh. . ."

Nước mắt nóng hổi dường như có thể làm bỏng người, Diệp Hân Dương cũng không nhúc nhích, mặc cho hàm răng của cô cắn sâu vào máu thịt của anh: "Tiểu Nặc, bất kể em như thế nào anh đều yêu em, cho dù em không yêu anh đi nữa, anh cũng sẽ mặt dày mày dạn quấn lấy em, em đừng mơ tưởng bỏ rơi anh."

"Anh gạt người, anh làm sao có thể yêu một cô gái vừa thích nói láo lại vừa thích dùng thủ đoạn như em được chứ? Em như vậy, chính em nhìn cũng thấy chán ghét, thật đáng ghét. . ." Cô nhìn vết thương bị cô cắn chảy máu, bị hành động điên cuồng của chính mình hù sợ, trong lúc vô tình làm anh bị thương, rõ ràng không muốn như vậy. . .

"Bây giờ nghe anh nói." Diệp Hân Dương che miệng cô lại, nhìn đôi mắt sưng nước của cô, nghiêm túc nói: "Thư Mi chỉ là bệnh nhân của anh, cô ấy giống

mẹ anh dịu dàng yếu đuối, cho nên có lúc anh sẽ muốn quan tâm cô ấy nhiều hơn một chút, người anh thích từ đầu đến cuối chỉ có em! Lê Giang, anh đã đến đó một mình, mặc dù lúc ấy anh luôn giả vờ là do em ở bên cạnh anh, thật ra thì sau khi em được thời miên, anh đã biết em đã khôi phục trí nhớ, thân là một người đàn ông nhưng không có dũng khí tỏ tình, chỉ biết đùa giỡn một ít thủ đoạn, anh như vậy, em còn có thể thích không?"

Anh buông lỏng tay ra, nín thở chờ cô phán quyết.

Không thể tin phục hồi lại tinh thần, nghẹn ngào nói: "Nói nhảm, em dĩ nhiên yêu anh, yêu vô cùng!" Biết anh chịu vì cô hao tổn tâm tư, cô cao hứng còn không kịp ấy chứ!

Diệp Hân Dương thở ra một hơi, cười hôn khẽ môi cô: "Vậy anh làm sao có thể sẽ vì chuyện này mà không thích em, anh chỉ cảm thấy rất đau lòng, nếu như anh có thể sớm tỏ tình thì tốt rồi."

"Anh Diệp..."

Diệp Hân Dương nghiêng người đem cái ly từ trên đầu giường cầm tới: "Không cần dùng cái loại thanh âm này hấp dẫn anh, thân thể của em sẽ chịu không nổi, ngoan, trước tiên uống hết sữa tươi đi."

Đường Y Nặc đỏ mặt từ từ uống hết sữa tươi, chỉ cảm thấy mình sắp bị cảm giác hạnh phúc lớn lao nhấn chìm.

"Anh Diệp, em bảo đảm em về sau sẽ không bao giờ lừa anh nữa." Cô thành thật nghiêm túc thề.

Diệp Hân Dương cười búng cái mũi của cô, thờ dài nói: "Đồ ngốc."

Đường Y Nặc lộ ra ánh mắt vừa uất ức vừa tức giận, thấy thế lòng Diệp Hân Dương mềm nhũn thành vũng nước, dịu dàng nói: "Đồ ngốc, nhưng anh yêu em nhất!"

Anh thật ra cũng không để ý những lời nói dối kia của Đường Y Nặc, bọn họ đây đưa chùng mười năm, cả hai đều ngu ngốc tổn thương lẫn nhau, không thể nào bàn về đúng sai, chỉ có thể trong cuộc sống sau này phải rộng mở cánh cửa lòng, bất kể như thế nào, nhất định phải đem tình cảm sâu sắc nhất truyền đạt cho đối phương.

"Cậu quả nhiên ở chỗ này?"

Một giọng nói nam đột ngột phá hư bầu không khí ngọt ngào say đắm, hai người giật mình quay đầu, chỉ thấy trên cửa sổ xuất hiện một gương mặt tuấn tú nhưng nhíu mày, đang cầm giật bất bình nhìn bọn họ.

"Diệp tiểu tử, cậu thật là không có nhân tính, tớ vừa ra khỏi bãi đậu xe đã không thấy bóng dáng cậu đâu, tớ thật sự lo lắng cậu sẽ xảy ra chuyện, nên ngựa không ngừng vó tìm cậu khắp nơi, cậu thì hay rồi, ở nơi này ôn hương nhuyễn ngọc thật là thoải mái a!" Vốn là anh còn không biết phải tìm bao lâu nữa, cũng may lần thứ hai anh tới Đường Trạch, Đường Trung Đường rốt cuộc nói ẩn ý, rằng Diệp Hân Dương đại khái đang ở trong căn hộ sát vách, nhưng anh phải mất hết sức bình sinh rồi cuộc cũng leo tới đây.

"Này thật xin lỗi."

Sau khi Diệp Hân Dương dùng chân đem Đường Y Nặc đang đỏ mặt bao bọc thật chặt chẽ, mới không nhanh không chậm đi tới thay anh ta mở cửa sổ ra, khi anh ta không nhận được muốn chửi ầm lên, mới đem Vệ Đoan lưng lay sắp rơi kéo vào.

Vệ Đoan vừa ngồi xuống đất, liền hướng Đường Y Nặc tố cáo: "Đường tiểu thư, cô cũng không nên dễ dàng như vậy liền bị cậu ta lừa gạt, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cậu ta mặc dù đáng đáp tuần tú lịch sự, nhưng thật sự không phải thứ tốt."

Đường Y Nặc nhún mày "Anh nói sai rồi."

"Hà?"

"Xin sửa lại cách gọi, gọi tôi là Diệp phu nhân, cảm ơn!" Đường Y Nặc nghiêm trang chỉ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm ửng hồng, nhưng ánh mắt lại lóe sáng, nhanh chóng làm Diệp Hân Dương rung động.

Vệ Đoan sững sờ thật lâu, chờ anh ta hậu tri hậu giác phản ứng kịp thì hai người kia đã cảm động ôm chặt lấy nhau, tuyệt không kiêng dè sự tồn tại của người thứ ba.

Anh ta giận đến giờ chân: "Thì ra là hai người đều không phải là thứ tốt!"

Diệp Hân Dương cùng Đường Y Nặc mới không đếm xỉa tới anh ta, ôm thật chặt đối phương, vùi đầu trên vai đối phương, phần thiếu sót trong lòng rồi cuộc cũng được lấp đầy.

-----Hết-----

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

